

1891 — Α΄

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ
ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΚΑΙ ΕΦΗΒΟΥΣ

ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΩΝ

ΕΤΟΣ ΔΕΚΑΤΟΝ ΤΡΙΤΟΝ, 1891 — ΠΡΩΤΗ ΕΞΑΜΗΝΙΑ
ΤΟΜΟΣ ΔΕΚΑΤΟΣ ΕΝΑΤΟΣ

Ἱδρυθεὶς τὸ 1879

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Ν. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ ΥΔΡΑΙΟΣ

1891

Ἀπαγορεύεται ἡ ἄνευ ἄδειας ἀναδημοσίευσις τῶν περιεχομένων.

ΑΛΦΑΒΗΤΙΚΟΣ ΠΙΝΑΞ ΤΩΝ ΕΜΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

Ἀγγελική Κάουφμαν	90	αιμορραγία 77. — Καταγωγή ἐδῶν ἀνδρῶν	
Ἀδελφάκι (τὸ) μου (μετὰ εἰκόνα)	9	142. — Κίνδυνοι ἐκ τοῦ ηλεκτρισμοῦ 94. — Μ'	
Ἀλληγογραφία τῆς ἀτακλάσεως 15, 31, 47, 63, 79, 95,		ἐγέλασε τὸ ὄφρολόγιόν μου 142. — Μίγιστον	
111, 127, 143, 158, 175, 187		(τὸ) ἐπὶ τῆς γῆς ἀρτοποιεῖον 78. — Μετριοπρο-	
Ἀναμνήσεις (μετὰ εἰκόνας)	5	σὴν μεγάλου ἀνδρός 175. — Μικρὸς, σω-	
Ἀνέλκιστα πράγματα	91	τῆρ 61. — Νέα ἰδιότης τοῦ καρὲ 46. — Νέος	
Ἄσθη (τὰ) τῆς δεσποινίδος Ίουλίας	150, 166, 181	κώδων 29. — Παράδειγμα στοργῆς καὶ ἀφο-	
Ἀπόρριψις (ἡ)	157	σιώσεως 45. — Περιουσία κτηθείσα διὰ τῆς	
Βασιλοπούλα (ἡ) τῶν Ἰνδιῶν	6	ἐργασίας 45. — Πάλεμος κατὰ σαλτάχων 62.	
Γελοῖος (ὁ) ἥρωας	54	— Πρὸς τοὺς ταξιδεύοντας διὰ τοῦ σιδηροδρό-	
Γέρον (ὁ) ἥρως	108	μῶν 78. — Πρόχειραι ἐξηγήσεις τῆς ἐκλείψεως	
Γυρτοπούλα (ἡ) (μετὰ 35 εἰκόνων) 1, 17, 33, 49,		τοῦ ἡλίου 13. — Πῶς ζῶσιν οἱ Ἀνοσμίται 13.	
65, 81, 97, 113, 129, 145, 161, 177		— Πῶς συλλαμβάνονται οἱ πύθηκοι 45. — Πῶς	
Διαγωνισμοὶ 27ος (Σύνθεσις Παιδ. Πνεύματος) ..	44	κατώφλωται νὰ προσκληθῇ εἰς γέφυρα 77. —	
" 28ος (Ἀύσεις Πνευμ. ἀσκήσεων) ..	16	— Πῶς νὰ εὐρίσκωμεν τὰς ἀποστάσεις 110. —	
" 29ος (Σύνθ. διηγ. ἐπὶ τῇ βίᾳ β εἰκ.) ..	89, 95	Πῶς νὰ τραγῶνται βίαια τὰ φύλλα, τῆς ἀχι-	
" 30ος (Ἀύσεις πνευματικῶ ἀσκήσεων) ..	147	νάρας 78. — Ῥάμη (ἡ) τῆς ἀράχνης 46. —	
Δύστηνος μήτηρ (μετὰ εἰκόνας)	76	Σέβας πρὸς τὴν γλαυκὰ (μετὰ εἰκόνας) 61.	
Ἐκαστοὶ ἐν τῷ στοιχείῳ του	120	— Σέβας πρὸς τοὺς ὄψεις 91. — Σοφὰ λόγια 13,	
Ἐνεδρα (μετὰ εἰκόνας)	103	29, 46, 62, 78, 91, 126, 142, 185. — Φιλαν-	
Ἐνομα μουσικὰ (μετὰ εἰκόνας)	28	θρωπία ἐν Τογιλίω 62. — Φιλομουσία (ἡ) τῆς	
Ἐπιπέτων (ὁ) νικᾶ	156	ἀράχνης 29. — Φόνος ἐξ ἀμαθείας 142. — Φορ-	
Ἐρανος (ὁ) τῆς Φιφῆς	10	τίον 180,000 γάτων 94. — Φυτὸν μελανοφρόν	
Ἐυμωρὸν ἀλλὰ κακὸν (μετὰ εἰκόνας)	117	29. — Χρόνου εἶδου 126. — Ψιττακὸς γέρον	
Ζῆνα πεπαιδευμένα	104	78. .].	
Θῦμα (τὸ) τοῦ φθόνου (μετὰ 2 εἰκόνων) ..	168, 169, 175	Ὅ, τι κάμει δὲ εὖρος	139
Κακὸς (ὁ) ἀδελφός	171	Παιγνίδια	12, 72, 107
Καλὰ νὰ πάθῃ	140	[Μαγικὴ (ἡ) βάρδος 72. — Συρίκτρα (ἡ) 103.	
Καλὸν μάθημα	75	— Ταξιδίον (τὸ) 12. .].	
Καραδόφαρον (τὸ) (μετὰ εἰκόνας)	11	Παιδάκι (τὸ) καὶ τὸ πουλάκι	107
Καταγόμεθα ἐκ πηλῶν; (μετὰ εἰκόνας) ..	133	Παιδικὸν πνεῦμα 14, 30, 78, 94, 110, 126, 143, 158, 174, 186	
Κινητικοὶ συνδυασμοὶ (μετὰ 4 σχημάτων) ..	141	Πάρε τὰ λεπτά σου πίσω (κωμωδία μονόπρα-	
Κορυδαλὸς (μετὰ 2 εἰκόνων)	93	κτος)	153, 185
Κόσσυφος ὁ δῦτης	43	Πάσχα (τὸ) τῶν πτωχῶν	46, 62, 78
Λάμπρος καὶ Καρμέλα (μετὰ εἰκόνας) 21, 37, 54, 70,	86	Πένες (αἱ) αἰσθήσεις (μετὰ 5 εἰκόνων)	109
Μαγικὴ (ἡ) βάρδος (παιγνίδιον)	72	Περὶ ὄνου σκιάς	138
Μερινὸς	183	Πλύσεις, γατάκι μου; (μετὰ εἰκόνας)	25
Μὴ πειράζετε τὰ πουλάκια (μετὰ εἰκόνας) ..	121	Πνευματικαὶ ἀσκήσεις	16, 32, 48, 64, 80, 96,
Μὴ ἀκαύτης (μετὰ εἰκόνας)	40	112, 128, 144, 160, 176, 188	
Μικρὸς (ὁ) αὐλητῆς (μετὰ εἰκόνας)	57	Πρόγευμα (τὸ) τῆς Ψαρῆς (μετὰ εἰκόνας)	184
Μικρὸς διάλογος	106	Προγενικοὶ θεσμοὶ	174, 186
Μουσικὸς (ὁ) (μετὰ εἰκόνας)	73	Προσέχετε τοὺς ὀδόντας σας	134
Οἰκογένεια Καψωμένων (μετὰ 3 εἰκόνων) ..	12	Πρὸ τοῦ κατακλιτισμοῦ	74
Ὀκνηρὸς (ὁ) (μετὰ εἰκόνας)	44	Πρωτὰ (ἡ)	59
Ὀλίγον ἀπ' ὅλα 13, 29, 45, 61, 77, 94, 110, 126, 142, 185		Ῥόδον (τὸ) τῆς Παναγίας (μετὰ 2 εἰκόνων) ..	53
[Ἀληθὴς μετριοπροσὴν 77. — Ἀξιολίμητον παρά-		Συμβιβασμοί	88
δειγμα 29. — Ἀξιολίμητος πράξις, 185. —		Συρίκτρα (ἡ) (παιγνίδιον)	107
Ἀπάντησις ἀρχιεπισκόπου 94. — Ἀπάν-		Σχοινί (τὸ) τοῦ Παρδαλοῦ	124
τησις καλλιτέχνου 126. — Ἀργία μήτηρ κα-		Ταμείον ὑπὲρ τῶν ἀπύρων ἐπιμελῶν μαθητῶν καὶ	
κίας 110. — Διάθεσις (ἡ) τῆς Ἐρυθρᾶς		μαθητῶν	30, 110
θαλάσσης 29. — Διαθήκη (ἡ) τοῦ μονοφάλλου		Ταξιδίον (τὸ) (παιγνίδιον)	12
13. — Διθῆς ἐκθεσις τοῦ 1214, 13. — Δό-		Τίτραξ (μετὰ εἰκόνας)	60
μιμον (τὸ) 185. — Δυστυχήματα σιδηροδρο-		Τὶ ἔγειν' ὁ λαγὸς (κωμωδία μονόπρακτος) (μετὰ	
μικὰ 185. — Ἐγείρισθε πρῶτ' 185. — Ἑλλη-		εἰκόνας)	26, 41
νικὰ ἐκπαιδευτήρια 126. — Εὐθεῖα σιδηροδρο-		Τρεῖς θὰ πληρωσῇ (κωμωδία μονόπρακτος)	102, 118
μικὴ γραμμὴ 61. — Εὐρυχωροτάτη (ἡ) τῶν		Τρία ἀδέλφια	172
ἐκκλησιῶν 29. — Εὐτυχεῖς οἱ σκύλοι 29. — Ὁ		Ῥαλὸς (ἡ) (μετὰ 5 εἰκόνων)	123, 136
τοῦ εἰπῶ εὐχαριστῶ 13. — Θάνατος ἐξ ἀκρί-		Φιλάνθρωπα αἰσθήματα	48, 62, 78
δων 142. — Θανατῶσις (τὰ) τῆς βιομηχανίας		Χρυσάνθη Π. Θεοχάρη (εἰκὼν συνδρομητρίας τῆς	
142. — Θερινὰ φορέματα 45. — Οἰσιθῆραι 142.		ἀτακλάσεως βραβεύσεως εἰς τὸν 23ον Δια-	
— Καὶ πάλιν χρόνου εἶδου 126. — Κατὰ τῆς		γωνισμῶν	45

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ

Ἐν Ἑλλάδι φρ. 5. — Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ χρυσᾷ φρ. 8.

Ἡ συνδρομὴ εἶνε προπληρωτέα καὶ ἑτήσια, ἀπὸ 1^{ης} Ἰανουαρίου μέχρι 31^{ης} Δεκεμβρίου.

Ἐγγράφονται κατὰ πᾶσαν ἐποχὴν συνδρομηταὶ καὶ λαμβάνουσι τὰ φύλλα ἀπ' ἀρχῆς τοῦ ἔτους.

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΤΟΜΟΥ ΤΗΣ ἈΔΙΑΦΑΣΕΩΣ

Ἀδίτου φρ. 2,50 καὶ ταχυδρομικῶς στελλομένου φρ. 2,80.
Χαρτοδότη φρ. 3,50 καὶ ταχυδρομικῶς στελλομένου φρ. 4.

Εὐρίσκονται ὅλοι οἱ μέχρι τοῦδε ἐκδομένοι τόμοι.

Ἀποτελεῖται δ' ἕκαστος ἐκ 12 φυλλαδίων.

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

Ἀποτελέσματα.....	439	Κόττα μου, κοττούλα μου (μετὰ εἰκόνα).....	125
Μικρούλα (ἢ) ζητιάννα.....	183	Μέλλον (ὁ) στρατιώτης.....	104
Δροσιά καὶ δάκρυ.....	44	Πάει τὸ κρῦο.....	28
Εἰν' ἄρρωστη.....	16	Τρισὶν (τοῖς) ἱερέργαις.....	6
Εἰς ἓνα μῆμα.....	72	Ἕγνος τῆ Θεῶ.....	59
Ἐξέτασις.....	122	Χειμῶν.....	9
Ἡλιος (ὁ) τοῦ Μαρτίου.....	40	Χρόνια (μετὰ εἰκόνα).....	8
Θὰ κλάψῃ καὶ ὁ Θεός.....	24	Ψαλμός.....	86

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΑΙ

Ὁ τόμος οὗτος περιέχει 95 εἰκονογραφίας.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν καταστημάτων ΑΝΕΣΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΑΟΥ 1891—2486

• Ο ΑΓΡΟΦΥΛΑΞ ΤΗΝ ΣΥΝΕΛΑΒΕΝ ΕΠ' ΑΥΤΟΦΩΡΩ •

Η ΓΥΦΤΟΠΟΥΛΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑ^ε COLOMB ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΦΡΑΣΙΝ Π. Ι. ΦΕΡΜΠΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'

Ο ΑΝΑΓΝΩΣΤΗΣ ΓΝΩΡΙΖΕΙ ΕΝΑ ΑΓΡΟΦΥΛΑΞΑ ΔΥΟ ΚΟΡΑΪΑ ΚΑΙ ΜΙΑΝ ΓΡΑΪΑΝ.

Ἦτο ὥρα τοῦ δείπνου καὶ δὲν ἐφαίνετο ψυχὴ εἰς τὰς ὁδοὺς τοῦ χωρίου, διότι πάντες ἐκάθητο εἰς τὴν τράπεζαν. Βεβαίως δὲ ἐκεῖ ἦτο πολὺ καλλιτέρα ἢ ἔξω, ὅπου ἔπνεεν ἄνεμος τοῦ Νοεμβρίου λεπτὸς καὶ ψυχρὸς, σαρώων τὰ ξηρὰ φύλλα μετὰ θορύβου συνεπιτυγμένων χαρτίων. Τοῦτου ἕνεκα οὐδεὶς εἶδε γέροντα ὑψηλόν, ἔχοντα πῆραν κυνηγετικὴν ἐπὶ τῶν νώτων καὶ ὄπλον κρεμάμενον διὰ τοῦ ἀορτῆρος ἀπὸ τοῦ ὤμου. Ὁ γέρον οὗτος ἤρχετο ἀπὸ τοῦ μέρους τῶν ἀγρῶν, σύρων ἅμα καὶ φέρον πλάσμα μικρὸν βακένδυτον, τὸ ὁποῖον ἀνθίστατο, ἀντεπάλασε καὶ προσεπάθει νὰ τον δαγκάσῃ καὶ νὰ τον κατασπαράξῃ διὰ τῶν ὀνύχων ὡς ἀγριόγατος. Καὶ δὲν ἐφαίνετο μὲν φροντίζων διὰ τὴν ἀνίσχυρον ὀργὴν τοῦ μικροῦ πλάσματος, ἀλλ' ὅμως ἡ ὁδὸς ἐφαίνετο εἰς αὐτὸν μακρὰ, διότι ἐξέβαλε στεναγμὸν εὐαρσκειᾶς ὅτε ἐφθασεν ἔμπροσθεν οἰκοδομημάτων, ἔχοντος θύραν ἀκομφον μὲν ἀλλὰ στερεὰν καὶ ἀνευ παραθύρων· διότι δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ὀνομάσῃ τις παράθυρα τὰς δύο ἐκείνας πολεμιστρᾶς, δι' ὧν δὲν ἠδύνατο νὰ διέλθῃ ἄρτος μέτριος. Ἐστάθη, ἐξεκρέμασε χονδρὸν κλειδίον ἀπὸ τοῦ καρφίου ὅπερ ἦτο

ὑπὸ τὴν προέκτασιν τῆς στέγης καὶ το εἰσήγαγεν εἰς τὴν κλειδαρότρυπαν.

Ἡ θύρα ἤνοιξε, καὶ τότε ἐφάνησαν ἀορίστως φωτιζόμενα ὑπὸ τῆς σελήνης κλίνη πενιχρὰ μετὰ ἀχυροστρώματος καὶ παλαιοῦ ἐφελώματος, κάθισμα πέτρινον καὶ ἐν τινι γωνίᾳ σταμνίον καὶ ὀλίγα πινάκια πῆλινα καὶ πρόστυχα. Ἡ θεὰ τῶν πραγμάτων τοῦτων ἐφάνη ἐκπλασάσασα τὴν λύσαν τῆς μικρᾶς συλληφθείσης, ἣτις ἐτινάχθη βιαίως καὶ ὤρμησε νὰ κατασπαράξῃ διὰ τῶν ὀδόντων τῆς τὴν χεῖρα ἣτις ἐκράτει τὸ κλειδίον.

Ὅσον καὶ ἂν εἴνε τις ἀγαθὸς καὶ ὑπόμονος, εἴτε ἕνεκα τοῦ ἐπαγγελλομένου του εἴτε ἕνεκα τοῦ χαρακτῆρος του, ὑπάρχουσιν ὅμως στιγμαὶ καθ' ἃς ὀργίζεται τις ἀκουσίως, καὶ παρὰ τὴν θέλησίν του. Ἡ ἀθλία ἐκείνη γυφτοπούλα, τὴν ὁποίαν ὁ γέρον ἀγροφύλαξ συνέλαβεν ἐπ' αὐτοφώρῳ κλέπτουσαν ἐντὸς ἀγρῶν καλλιεργημένων, ἀντὶ νὰ ὑποταχθῇ ταπεινῶς καὶ ζητήσῃ συγγνώμην, εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἔδειξεν ἀπειθειαν κατὰ τῆς νομίμου ἐξουσίας· καὶ ἀντέτασσε βίαν μέχρι τοῦ κατωφλίου τῆς φυλακῆς! Λοιπὸν, τόσον τὸ χειρότερον, θὰ κοιμηθῇ ἐν τῇ φυλακῇ! Ὁ ἀγροφύλαξ ἐσκόπευε κατ' ἀρχάς νὰ τὴν σφρονήσῃ μόνον καὶ νὰ τὴν φοβήσῃ, ἔπειτα δὲ νὰ τὴν ἀπολύσῃ, διότι ἦτο πολὺ μικρὰ καὶ τὰ ὀλίγα δαυκία τὰ ὁποῖα εἶχεν ἐκθάψῃ δὲν ἦσαν μέγα τι κέρ-

Ἔτος 13^{ον}. — Τεύχος 1^{ον}.

Τόμος 19^{ος}. — 1

δος' άλλ' ή άπειθείά της όμως ήτο αξία τιμωρίας προς παράδειγμα τών άλλων. Συμφώνως λοιπόν προς τήν επέλαση τούτο άαγοφύλαξ ώθησεν έμ- προς τήν μικράν, ήτις έπεσεν επί στόμα επί του άχυροστρώματος, και παρευθής κλειδώσας τα χέως τήν θύραν πριν προθάση έκείνη νά έγερθή, έθισε τή κλειδίον έπιμελωώς εις τήν θυλάκίον του' διότι τή έκρέμα εις τήν καρφίαν μόνον ότε ή φυλακή ήτο κενή. Είπε δέ δίκαιον νά εϊπωμεν, προς έπαινον τών κατοίκων του χωριού, ότι τή κλειδίαν πάντοτε σχεδόν ήτο εις τήν καρφίαν του.

Μετά τήν επέλαση ταύτην ό άγοφύλαξ έφάνη έπαρόμενος, διότι υπέρισχυσε ό νόμος, και έστράφη προς τή κατάλυμά του, εξημεμένος κατά τού άαχρείου εκείνου άγριμού.

Δέν άπέχε δέ πολύ τή κατάλυμα τού άγοφύλακος' διότι μετά τήν δημαρχείον ούτινος εξάρτημα ήτο ή φυλακή, ήρχετο μικρά όδός, μετ' αύτήν τή παυδοχείον τών Τριών Πελαργών, τή έργαστήριον τού πεταλωτού, και μετά ταύτα τή κατάλυμα. Προέτι δέ ό άγοφύλαξ είχε καλούς πόδας και σκέλη μεγάλη, όθεν δέν έχρειάσθη πολλήν ώραν νά ύπάγη εις τήν κατοικίαν του. Τό μικρόν δέ τούτο διάστημα ήρχεσε νά μεταβάλη τήν όργήν αυτού εις άδιαθεσίαν, ήτις τον κατέστησε σκυθρωπόν. Δέν ήδύνατο δέ νά εξηγήση σαφώς τή αιτίαν τής άδιαθεσίας του ταύτης.

Ευθύς ώς εισήλθεν εις τήν οίκίαν του, έσπευσεν εις προύπαντησιν αυτού ευμορφον κοράσιον όκτώ μέχρι δέκα έτών, και τον ήρώτησε μετά ταραχής: «Τί έχετε, πατέρα; — Τί έχω; Εγώ; Τίποτε! Τί θέλεις νά έχω; — Μαυ φαίνεσθε σαν θυμωμένος... ή κορασίμηνος... ή άρρωστος. Δέν πιστεύω νά εισθε θυμωμένος μαζί μου...»

Δέν είδτε πλάσμα κομψότερον τής μικράς Εύμορφίας, ότε ίστατο ενώπιον του πατρός της με τόν μαύρον στηθοδέσμον της, τόν λευκό της χιτωνίσκον και τή κόκκινον φόρεμά της, επί του όποιου έπιπτον έως κάτω οι δύο πλόκαμοι τής ξανθής κόμης της. Ίψωνε προς τόν πατέρα της τή πρόσωπόν της τή δροσερόν ώς βόδου κάλυξ, και εκ τής έλαφρός κινήσεως τών ήμαιοκτίων χειλέων της και εκ τών γαλανών όφθαλμών της ήθέλετε μαντεύσει ότι σκοπός τής τελευταίας έρωτήσεώς της ήτο νά λάβη ώς άπάντησιν «έν φιλάκι». Και ήτο δυνατόν νά θυμώσει τις εναντίον τιαούτης κορασίδος; και μάλιστα ό πατήρ της!

Ό άγοφύλαξ τήν παρετήρησε και ή άψις του άμέσως έφωτίσθη όπως φωτίζεται τοπέλον σκιερών όταν ό ήλιος αίφνης προβάλλη εκ τών νεφών. Άπέθεσε τή όπλον του ζωηρώς εις τινα γωνίαν, και άρπάσας τήν Εύμορφίαν υπό τās μασχάλας, τήν

ανάψισε μέχρι του γηραιού προσώπου του, όπου ή κορασίδς έπέθεσε τή χείλη της τή βόδινα μετά πάσης προθυμίας. Έν ή δέ ό πατήρ ανταπίδεν εις αύτήν τούς ασπαρισμούς της μετά μεγάλων τόκων, έπεσεν εκ του θυλακίου του πράγματι βαρύ, όπερ ήχησεν ώς παλαιόν σιδηρικό.

«Ω! τή κλειδί τής φυλακής! άνεφώνησεν ή μικρά και ώλίσθησε ταχέως από τών χειρών του πατρός της και έστάθη όρθή. Γιαγιά, κάποιος είναι εις τήν φυλακήν! Καλέ πατέρα, ποίος είναι; — Τί περίεργα αύτά τή κορίτσια! » είπεν ή γραία, τήν όποίαν ή Εύμορφοία είχεν όνομάση «γιαγιά» και ήτις ήτοιμάζε τή δείπνον.

Και ταύτα λέγουσα ή γραία έστράφη προς τόν άγοφύλακα, και παρευθής τή πρόσωπόν της εξέφρασε όρκην.

— Τό χέρι σου... Πέτρε μου, είναι αιματωμένον! «Αχ, παιδάκι μου, θά εύύλλαδες κανένα κακούργον και σ' έπλήγωσε!»

Η είκων τού «κακούργου» ένεφανίσθη πρό τών όφθαλμών του άγοφύλακος τόσον ασήμαντος και τόσον όλίγον έπίφοδος, ώστε δέν ήδυνήθη νά μη γελάση. Άπεκρίθη δέ καθησυχάζων τήν γηραιάν μητέρα του:

«Είχαν στημένα εξόδερμα τή παιδιά επάνω εις τή άγκάθια νά συλλάθουν πουλιά, και έπήγα νά τους τή πετάξω από εκεί και αιμάτωσα τή χέρια μου.»

Και ό Πέτρος εκάθισε νά εκβάλη τās κνημίδας του και τή χονδρά σανδάλια του διά νά δειπνήσῃ άνετώτερον.

Δέν είξεύρω εάν ή κυρά Μαρία, ή μήτηρ του κύρ Πέτρου τού άγοφύλακος ήτο μαγειρίσσα αξία λόγου, άλλ' ό υίός της έφρόνει ειλικρινώς ότι ήτο τιαούτη. «Όταν τις βαδίξη όλην τήν ήμέραν εις τή ύπαιθρον, θεωρεί εύκόλως καλήν οίαν δήποτε μαγειρικήν. Διά τούτο ήτο συνηθισμένη νά δέχεται παρά του υίου της συγχαρητήρια δι' έκαστον είδος φαγητού παρατιθέμενον επί τής τραπέζης, τή δέ συγχαρητήρια ταύτα έθεώρει ως όφειλόμενα εις αύτήν. Και τούτο είναι φυσικώτατον πώς οχι; «Όστις εκάθισε και εκοπίασε διά νά γίνωσι καλώς τή πράγματα, θέλει και νά τή άναγνωρίζωσιν οι άλλοι και νά όφειλωσι χάριν. «Όθεν ή κυρά Μαρία αποθέτουσα επί τής τραπέζης τήν λοπάδα, έστάθη περιμένησα νά ακούση τήν συνηθη φράσιν «Μά τή και, νά φαγητόν μιά φορά!» και ήτοιμάζετο εις άπάντησιν νά έπαρέσει τή χρέας και τή λάχανα τή όποια είχε μεταχειρισθή εις τήν κατασκευήν αυτού. Αλλά ό Πέτρος έβύθισε τή περόνιον εις τή πινακίον του και ήρχισε νά τρώγη σιωπηλός. Έβλαυσε μάλιστα τή στόμα του εκ τής πολλής του βίας και έδάκρυσε, τή δέ πρόσωπόν του έγινε κατακόκ-

κινον ώς εάν είχε κενώσει όλόκληρον τήν έμπροσθέν του φιάλην. Αλλά ούδδ είχε βρέξη καν τή χείλη του. Έβήξε δυνατά διά νά επαναφέρη τή πράγματα εις τήν πρώτην των κατάστασιν, έφύσησεν εις τή πινακίον του και ήρχισε πάλιν νά τρώγη.

Η κυρά Μαρία δέν έχραστήθη πλέον.
«Πέτρε, είπε, δέν σ' άρέσει; δέν είναι καλόν; — Πολύ καλόν μάλιστα, απεκρίθη ήσύχως ό Πέτρος. Διαιτί μ' έρωτάτε; — Διότι... δέν είπες τίποτε. «Όταν τού άρέσει κανένος κάτι τι, τή λέγει! — Λοιπόν και εγώ τή λέγω, νά όπου τή είπα. — Θέλεις και άλλο; — «Οχι.»

— Βλέπω και δέν έχεις όρεξιν, Πέτρε μου! Και εγώ εκάθισα και σου έκαμα επίτηδες τριφτάδες' μου έματάπισσε μάλιστα και ή Μορφούλα. Νάβλεπες με τί τέχνη τούς έτριβε' ή χωρίς άλλο θά γίνην καλή οικοκυρούλα ή Μορφούλα μας!»

Ό κύρ Πέτρος ήπλωσε τή χείρα του και έθώπευσε τή ξανθήν κεφαλήν τής Εύμορφίας. «Όσον και άν είχαν άλλου τόν νοϋν του, ό έπαινος όμως τής κόρης του εύρισκε πάντοτε τήν όδόν του ήπιου του.

Η κυρά Μαρία έφερεν εις τήν τράπεζαν τή άχνίζον φαγητόν, ή δέ μικρά Εύμορφοία εκρότησε τās χείρας της:

«Κυτάζετε, πατέρα, τί ευμορφοί που είναι! Έγώ θά σας κενώσω' μου τή υπεσχέθη ή γιαγιά διά τόν κόπον μου όπου τήν έδοήθησα.»

Ό κύρ Πέτρος έτεινε τή πινακίον του μετιδιών προς τήν μικράν οικοδέσποιαν, και ή Εύμορφοία εκένωσε μετά τόςσης προσοχής, ώστε συνέσιγγε τή βόδινα χείλη της.

«Μιά χαρά είναι!» είπε προς τήν μητέρα του ό κύρ Πέτρος: εκείνη δέ εις άπάντησιν έμειδίασε και έσεισε τήν κεφαλήν, ως εάν έλεγε:

«Τό πιστεύω, δέν υπάρχουν πολλά ήμοια κοριτσάκια σαν τήν Μορφούλα μας, ίσως μάλιστα δέν υπάρχουν και καθόλου.»

Αλλά ό Πέτρος βεβαίως δέν ήτο εις τή σύγκαλά του ούτε τή φαγητόν, ούτε ό όινος, όστις ήτο εκ τής ιδίας του άμπέλου, κατάρθωσαν νά τον φαίδρύνωσι. Μετά τή δείπνον έπήγε και εκάθισε πλησίον τής έστίας, ήναψε τήν καπνοσύριγγά του τήν όποίαν τή έφερεν ή Εύμορφοία έπιζητούσα «έν φιλάκι» διά τόν κόπον της, και ήρχισε νά καπνίζη σιωπηλός, και νά φυσή πυκνά νέφη καπνού εις τήν όροφήν. Διά μέσου τών νεφών τούτων, ότε μέν πυκνότερον ότε δέ άραιότερον, διέδλεπε τήν μητέρα του και τήν Εύμορφίαν, αι όπείαι κατεγίνοντο νά σαρώσωσι τή ψυχία του ήρτου και νά τοποθετήσωσι τή σκεϋή εις τήν θέσιν των. Έντός του μαγειρείου, ούτινος ή θύρα έμενεν ανοικτή, ή μέν

μάμμη έπλυε τή πινακία έν τώ μέσω πυκνών άτμών, ή δέ έγγόνη, λαμβάνουσα τή πινακία ανά έν, ανέβαινεν επί καθίσματος διά νά φθάση νά τή τοποθετήσῃ έν τή πινακοθήκη. Και ό κύρ Πέτρος εκάμάρωνε τή κομψόν και χαριέστατον, τή ζωηρόν και έπιτήδειον τέκνον του. Ηκούε τήν φωνήν του, διότι δέν έκαυε ή γλώσσά του, άδιακόπως έλάλει και τή λάλημά του έφαίνετο εις αύτόν ώς μελωδικόν κελάδημα πτηνοϋ. Τί λαμπράν κόρην όπου τήν είχαν! Η δέ γηραιά μήτηρ τού ποίαν αγαθήτητα, ποίον θάρρος, ποίαν άφοσίωσιν είχε δείξη καθ' όλον τόν βίον της ή άγία εκείνη γυνή!

Έξ άπαντος ό κύρ Πέτρος ήδύνατο νά λέγεται ευτυχής. Τόσοι άλλοι μεταξύ τών παλαιών συστρατιωτών του έζων έλεινοί, και ίσως θα έπέβησκον κατάμονοι και παντέρημοι, ή θα έτελειωνον τās ήμέρας των έν τώ νοσοκομείο... Έδοκίμασε πολλές πιριάς έν τώ βίω του, και τίς δέν έδοκίμασεν; άλλ' όμως καθ' όλου δέν είχε νά παραπονεθή εις τίποτε. Βεβαίως δέν θα ήθελε νά εξαλείψη εκ του βίου του τή έτη του τή νεανικά ότε ήτο στρατιώτης. Άληθώς είχε λάβη πολλές πληγάς, και ήσθάνετο τήν θέσιν αυτών κατά πᾶσαν άτμοσφαιρικήν μεταβολήν' άλλ' όμως ή δόξα αξίζει οίαν δήποτε πληρωμήν, και τή αίσθημα τής τιμής και τής εκπληρωσεως τού καθήκοντος δύναται κάλλιστα νά παρηγορήσῃ άνδρείον γέροντα διά τούς ρευματισμούς του. Ητο δέ τής τύχης του νά διορισθῇ άγοφύλαξ, και τήν ευτυχίαν του ταύτην όφειλεν αναμφιδόλως εις τόν βαθμόν τού λοχιού και εις τόν σταυρόν του, δύο αξιόλογα πιστοποιητικά τής καλής διαγωγής του. Αλλά όμως ύπάρχον τούτοι άλλοι λοχιαί και άριστειούχοι όπως αύτός, οίτινες μετά μυριάδων κόπων και μόχθων μόλις ήδύνατο νά κορίζωνται τή προς τή ζήν!

Μετά τόν διορισμόν του παρέλαβε συγκατόικον και τήν μητέρα του, και μετ' ού πολύ ή γλυκυτάτη Αικατερίνη, ή θυγάτηρ τού άγοφύλακος έγινε σύζυγός του' ήτο δέ αύτός τεσσαράκοντα τριών έτών. Αλλά όμοι! ή ευτυχία του δέν διήρκεσε πολύ' διότι δύο ακριβώς έτη μετά τόν γάμον απέθανεν υπό κακοήθους πυρετοϋ ή νέα, μόλις είχεν άπογαλακτίση τήν μικράν Εύμορφίαν... Αλλά πόσον άλλόκοτα είναι τή του κόσμου τούτου! Αύτός ό τσοάκις κινδυνεύσας, ό υπομεινάς φύγη και καύσωνας, πέθανε και δίψαν, ό λαβών τόσας σφαίρας και τόσους σπαθισμούς, ήτο άκόμη όρθιος, εκείνη δέ ή τόσον δροσερά και νέα, ή έχουσα τόσας περιποιήσεις, ή ούδέποτε κοπιάζουσα και ούδένος στερομένη, έτελεύτησεν έν διαστήματι όκτώ μόνον ήμερών! Αλλά διαιτί άλλο λέγεται τις άνθρωπος ή διά νά πάσχη και νά ύπομείνη μετά καρτερίας...; και ή μικρά Εύμορφοία τόσην όμοιότητα είχε προς

τήν μητέρα της! Ήτο δὲ ἡ παρουσία της ἀρκετὴ ὥστε νὰ φέρῃ τὴν χαρὰν εἰς τὸν πατέρα καὶ τὴν μάμμην της... Μάλιστα, ὁ κύρ Πέτρος ἠδύνατο νὰ λέγῃ ἑαυτὸν εὐτυχῆ...

Καὶ ὁμως, τί τα θέλετε, τὴν ἐσπέραν ἐκείνην δὲν ἦτο εὐτυχῆς, δὲν ἦτο, διότι λογισμὸς ὀχληρὸς ἐτάραττε τὴν ἡσυχίαν του. Παρετῆρει τὴν κόρην του, τὴν ῥοδόχρουν καὶ μειδιῶσαν, ἴσπον χαρίεσσαν καὶ καθαρὰν μὲ τὸν λευκὸν χιτωνίσκον της, τὸν μαῦρον στηθόδεσμὸν της, καὶ τὸ κόκκινον φόρεμά της, μὲ τὰς στρατιάς περικνημιδῆς της καὶ τὰ ἐστλθωμένα σανδάλια της καὶ ὁ νοῦς του ἀνεκάλει ἄλλην εἰκόνα, ἄλλο κοράσιον, ῥακένδυτον, ἰσχνὸν καὶ ὠχρὸν, μελαγχρινόν, ἀνυπόδυτον, ἔχον τὴν κόμην φρυγανώδη... Τὰ ἐνδύματά του, ῥάκη φορέματος κοκκίνου, ῥάκη ὑποκαμίσου λευκοῦ, ῥάκη μαύρου στηθόδεσμου... Καὶ ὁ κύρ Πέτρος ἐφοικίλασε, φανταζόμενος ὅτι καὶ ἡ Εὐμορφία του ἠδύνατο ποτε νὰ περιέλθῃ εἰς ταιαύτην κατάστασιν. Ἐστρεψε τὴν κεφαλὴν καὶ εἶδε τὸ κατάλειστον δωμάτιον, τὸ καθαρὸν πάτωμα, τὰ μικρὰ παραπετάσματα, λευκὰ ὡς τὴν χιόνα, τὰ ποικιλτὰ πινάκια στίλθοντα ἐντὸς τῆς ὁλοφράκτου σκευοθήκης, τὸ μέγα ὠρολόγιον τοῦ τοίχου, τοῦ ὁποίου τὸ ἐκκρεμὸς ἐκινεῖτο καὶ ἐστιλθεν ὡς ὁ δίσκος τοῦ ἡλίου, τὴν τράπεζαν ὅπου πρὸ μικροῦ ἐδείκνησε, τὴν σπινθηροβολοῦσαν ἐστίαν, ἥτις διεσκόρπισε τὸσον εὐάρεστον θερμότητα... καὶ ἐφαντάσθη τὴν μικρὰν φυλακισμένην, ἥτις ἔτρεμεν ὑπὸ τοῦ ψύχους ἐν τῇ σκοτεινῇ φυλακῇ της... Ὅχι, τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ὁ κύρ Πέτρος δὲν ἦτο εὐτυχῆς.

«Ἐγλύτωσα! εἶπεν ἡ μάμμη, ἔλα, Μόρρω μου, νὰ εἰπῆς τὴν προσευχὴν σου καὶ νὰ καλονοκτίσῃς τὸν πατέρα σου.»

Καὶ ἡ Εὐμορφία ἐσταύρωσε τὰς μικρὰς χεῖράς της καὶ ἀπήγγειλε τὴν ἐσπερινὴν προσευχὴν της. Ὁ κύρ Πέτρος ἤκουε τὴν προσευχὴν ταύτην καθ' ἐσπέραν ἀλλὰ τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ἠσθάνετο ὅτι αἱ λέξεις εἶχον ἔννοιαν βαυτεράν καὶ συγκινητικωτέραν. «Θεέ μου, ἔλεγε τὸ κοράσιον, λυπήσου τοὺς ἀρρώστους, τοὺς πτωχοὺς, τοὺς ταξιδεύοντας, τοὺς αἰχμαλώτους καὶ τοὺς φυλακισμένους».

Ὁ κύρ Πέτρος ἀπέστρεψε τὸ πρόσωπόν του ἀποτόμως, διὰ νὰ τινάξῃ διήθεν τὴν στάκην τῆς καπνοσύριγγός του, καὶ κρυφίως ἔφερε τὴν παλάμην του εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του. Καὶ ὁμως εἶχε συλλάβῃ τόσοσους καὶ τόσοσους λωποδύτας μέχρι τοῦδε, καὶ οὐδεμίαν ἠσθάνθη ποτὲ λύπην.

«Καλὴν νύκτα, υἱέ μου, εἶπεν ἡ κυρὰ Μαρία, πηγαίνω ἐπάνω μὲ τὴν Μορροῦλαν. Εἰς τὴν ἡλιείαν

μου τί θέλεις κανεῖς νὰ ἀγρυπνῇ; καὶ ἔπειτα ἐδειπνήσαμεν ἀργά. Ἀπόψε μου φαίνεσαι κουρασμένος, καὶ καλὰ θὰ κάμῃς νὰ πλαγιάσῃς καὶ σὺ.

— Ναί, καὶ θὰ πλαγιάσω καθὼς τελειώσω τὸ κάπνισμά μου καὶ κλειδώσω τὴν θύραν. Καλὴν νύκτα, μητέρα μου, καλὴν νύκτα, ἀγάπη μου.»

Ἡ Εὐμορφία ἐφίλησε τὴν δεξιάν τοῦ πατρὸς της καὶ ἀνέβη εἰς τὸ ἐπάνω πάτωμα μετὰ τῆς μάμμης. Ὁ δὲ κύρ Πέτρος τὴν ἤκουσε λέγουσαν πρὸς τὴν κυρὰν Μαρίαν.

«Ὁ πατέρας ἀπόψε εἶνε πολὺ μελαγχολικός, σὰν νὰ εἶνε θυμωμένος. Ἐγὼ ὁμως σήμερα δὲν ἔκαμα καμμίαν ἀταξίαν.»

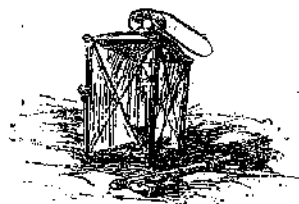
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

ΜΕΤΑ ΦΑΝΩΝ ΚΑΙ ΔΑΜΠΑΔΩΝ

Ὁ κύρ Πέτρος ἀπετελείωσε βραδέως τὴν καπνοσύριγγά του, ἐν ᾧ ἤκουεν ἀνωθεν τῆς κεφαλῆς του τὸ μικρὸν καὶ ζωηρὸν βῆμα τῆς Εὐμορφίας καὶ τὸ βαρύτερον τῆς γηραιᾶς μητρὸς του. Μετ' ὀλίγα λεπτά τῆς ὥρας ἔπαυσε πᾶς θόρυβος, καὶ αἱ δύο ἐπλαγιάσαν. Τότε ὁ κύρ Πέτρος ἐτίναξε τὴν καπνοσύριγγά του εἰς τὴν στακτοθήκην καὶ τὴν ἐκρέμασεν εἰς τὴν θέσιν της. Ἐπειτα ἠγέρθη, ἐστένασε βαθὺν στεναγμὸν καὶ ἐπεθεώρησε τὰς θύρας καὶ τὰ παράθυρα ἂν εἶνε κλειστά. Βεβαίως δὲν ὑπῆρχον κακὲ ἀνθρωποὶ ἐν τῷ χωρίῳ, ἀλλὰ πρέπει νὰ φοβῆται τις τοὺς λωποδύτας, ἡ δὲ ἐπιμελής προφύλαξις οὐδέποτε ἐβλάψε.

Πρὶν σύρῃ τὸν μοχλὸν τῆς ἔξω θύρας, ὁ κύρ Πέτρος ἠνοιξεν αὐτὴν διὰ νὰ ἴδῃ τί καιρὸς εἶνε ἔξω. «Ὡ! τί ψύχρα!...» Καὶ ὁ νοῦς του ὡς ἀστραπὴ ἐστράφη πρῶτον μὲν εἰς τὴν μεγάλην καὶ θερμὴν κλίνην του καὶ τὰ μαλακὰ σκεπάσματα του, τὰ ὁποῖα τὸν ἀνέμενον νὰ ὑπάγῃ νὰ πλαγιάσῃ, ἔπειτα δὲ εἰς τὴν πενιχρὰν κλίνην τῆς φυλακῆς καὶ εἰς τὸ ἄθλιον ἀχυρόστρωμά της. «Δὲν εἰξεύρω ἂν ἔχῃ ἂν σκέπασμα ἀλλὰ καὶ ἂν ἔχῃ πάλιν, Κύριος οἶδε τί κουρέλι θὰ εἶνε, καὶ ἂν θὰ βασιτᾶ καὶ ζέστη... Μπᾶ! αὐτὰ τὰ γυροτόπουλα οὔτε κρύον τα πιάνει οὔτε ζέστη... Ἀλλ' ἂν τὴν εὐρὼ ἀκκαλο αὐριον τὸ πρῶτ; Ὁ κύριος δῆμαρχος δὲν θὰ μου κάμῃ παρατήρησιν, βέβαια θὰ εἰπῇ: «Κατηραμένη φυλὴ! ἕνα κορμὶ ὀλιγώτερον, μεγάλη δουλειά!» Πόσων ἐτῶν νὰ εἶνε; δὲν θὰ εἶνε μικροτέρα τῆς Μόρφως μου. Ἄ! ὅλοι οἱ ἄνθρωποι δὲν ἔχουν τὴν ἴδιαν τύχην... Ὅταν το συλλογίζεται κανεὶς...»

Ναί, ὅταν το συλλαγίζεται τις, ἐὰν μάλιστα εἶνε ἀνὴρ χρηστός, ὅσον καὶ ἂν ἔχῃ τραχεῖς τοὺς

ΕΛΑΒΕ ΤΟ ΚΛΕΙΔΙΟΝ ΚΑΙ ΦΑΝΑΡΙΟΝ... (Σελ. 5)

τρόπους ἕνεκα τοῦ εἶδους τοῦ ἐπαγγέλματός του, δὲν ἀποφασίζει εὐκόλως νὰ ὑπάγῃ νὰ κοιμηθῇ ἐν τῇ θερμῇ κλίνην του ἐν ἀνέσει, ὅταν ἔχῃ φυλακισμένον ἀνθρώπινον πλάσμα ἐντὸς κατοχείου παγεροῦ. Διὰ τοῦτο ὁ κύρ Πέτρος δὲν ἐκλείσει τὴν θύραν διὰ τοῦ μοχλοῦ.

«Ὅχι, εἶπε καθ' ἑαυτὸν, ἐξ ἄπαντος δὲν εἴμπορῶ νὰ το ἀφήσω ἔτσι, δὲν βασιτᾶ ἡ καρδιά μου. Ἀλλὰ πάλιν νὰ το φέρω ἐδῶ... καθὼς εἶνε πονηρὸν δὲν εἰξεύρει κανεὶς τί εἴμπορεῖ νὰ γίνῃ. Ἄν εἶχα τοῦλάχιστον κανὲν σκέπασμα ζεστὸν νὰ το τυλιξῶ; Ἀλλὰ τὸ κλειδὶ τὸ ἔχει ἡ μητέρα, καὶ πρέπει νὰ τὴν ἐξευπνήσω καὶ νὰ της ἐξηγήσω τὴν ὑπόθεσιν... Ὅχι, δὲν γίνεται, διότι εἶνε γραῖα γυναῖκα καὶ μὲ τὸ τίποτε ἀνησυγεῖ θὰ της περάσῃ ἀπὸ τὸν νοῦν ὅτι ἡ γυροτόπουλα θὰ ἀνοίξῃ τὴν θύραν εἰς τοὺς πατριώτας της νὰ ἔλθουν νὰ μας σφάξουν. Τί νὰ

κάμω λοιπόν;... Ἄ! τώρα νὰ ἰδῆς τί θὰ κάμω...» Καὶ παραυθὸς ἀνέβη τὴν κλίμακα ἀκροποδηφῆ, προσέχων νὰ τρίξωσιν ὅσον τὸ δυνατόν ὀλιγώτερον αἱ βαθμιδὲς τῆς παλαιᾶς κλίμακος. Ἦνοιξεν ἐλαφρὰ τὴν θύραν τοῦ κοιτῶνός του, καὶ πλησιάσας εἰς τὴν μεγάλην κλίνην του, τῆς ὁποίας τὰ ἀνοικτὰ σκεπάσματα ἐφαίνοντο ὅτι τὸν προσεκάλουν νὰ πλαγιάσῃ, ἐψηλάφησε τὸ μάλλινον σκέπασμά του καὶ ἐμειδίασεν εὐάρεστος λέγων «Ὁραϊτότατον, παχὺ, βαρὺ καὶ ζεστὸν, ὠραϊτότατον!», τὸ ἐτύλιξεν ἔπειτα, τὸ ἔλαβεν ὑπὸ μάλης, ἐκλείσει πάλιν τὴν θύραν καὶ κατέβη κάτω. Ἐξεκρέμασε τὸ γονθρὸν κλειδίον, ὅπερ εἶχε κρεμάσῃ εἰς κορφίον πλησίον τῆς ἐστίας, ἔλαβε φανάριον, τὸ ἠναψε καὶ ἐξῆλθεν ἐκ τῆς οἰκίας τοῦ ἀθροῦβως.

[Ἐπειτα συνέγεια]

Π. Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ
κατὰ παραγγελίαν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ
τῆς Καε COLOMB.

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

«Ἀλλοίμονον, Χριστέ μου! Ὅταν συλλογίζομαι ὅτι ἤμην καὶ ἐγὼ μίαν φοράν νέα μὲ πρόσωπον δροσερὸν καὶ ῥοδοκόκκινον, καὶ τώρα, τί συμφορά! Ἄχ, Θεέ μου, νὰ μὴ σῶνῃ κανεὶς νὰ γηράσκῃ, στερεῖται ὅλα τοῦ κόσμου τὰ ἀγαθὰ!

— Ἄ! μὴ λέγῃς μεγάλα λόγια, κυρὰ συμπεθέρα. Τὰ νειῶτα περνοῦν ὅπως καὶ τὰ ἄλλα ἀγαθὰ τοῦ κόσμου, καὶ ἡμεῖς δὲν εἴμποροῦμεν νὰ τα ἐμποδίσωμεν.

— Ἀλλὰ νὰ μὴ εἴμπορῃς πλέον νὰ τρέξῃς, νὰ πηδήσῃς, νὰ χορεύσῃς! μὰ αὐτὸ δὲν ὑποφέρεται!...

— Ἄν, τί νὰ γίνῃ! κάθισαι ἔς τὴν πολυθρόνα σου καὶ ἀναπαύεσαι.

— Ἀρχίζει κανεὶς νὰ μὴ ἀκούῃ καλὰ!

— Τόσον τὸ καλλίτερον, διότι δὲν εἶνε ἠναγκασμένος νὰ ἀκούῃ ἀνοησίας.

— Δὲν εἶνε διαθέσιμ νὰ στολιζέται!
— Οἰκονομία!
— Δὲν εἶνε ὀρεξεν!
— Ἐχει ὁμως τὸν στόμαχον ἐλαφρότερον.
— Εἶνε ἀχρηστος πλέον, ἀφ' οὗ γηράσῃ τις.
— Ὅχι δᾶ, δὲν εἶνε καθόλου ἀχρηστος. Καμαρώνει τὰ ἐγγονάκια του, τὰ χαϊδεύει, τοὺς πλέκει καλτσάκια... Ὅχι, συμπεθέρα μου, ὁ γέρον δὲν εἶνε ἀχρηστος ἐν ὅσῳ ἔχει ἀνθρώπους νὰ τον ἀγαποῦν καὶ νὰ τοὺς ἀγαπᾶ, εἶνε χρήσιμος καὶ πολὺ.»

*
Ἐ, τί λέγετε σεῖς, ἀγαπητὰ μου παιδιὰ; Αἱ μάμμαι χρησιμεύουσιν εἰς τίποτε, ἢ εἶνε ἀχρηστοί; Μόνον ὅσα ἔχετε μάμμην, σεῖς μόνον εἰξευρετε ποῖος θησαυρὸς εἶνε ἡ σεβασμία ἐκείνη γραῖα, ἡ ὁποία σᾶς ἔχει τόσο καλὰ καὶ ἀγαπητὰ ἐγγονάκια.
ΝΙΝΑ

ΤΟΙΣ ΤΡΙΣΙΝ ΙΕΡΑΡΧΑΙΣ

Ἄνοιξωμεν τὰ στόματα,
ὑψώσωμεν τὰ ὄμματα
σταυρώσωμεν τὰς χεῖρας,
ἐν ῥωματι τιμῶσωμεν,
τοὺς τρεῖς κλεινοὺς ὑμνήσωμεν
ποιμένας καὶ φωστῆρας.

Εἰς δόξης τὸ ἀφῆλιον
ἀρθέντα' τὸν Βασιλείον
καὶ τόλμη καὶ παιδεία,
ὑμνοῦμεν καὶ γεραίρομεν
καὶ εὐλογοῦντα χαιρομεν,
ὀρθόδοξα παιδία.

Τοῦ Λόγου, τὸν πελώριον
ὑπέρμαχον Γρηγόριον
ἐν ῥωμαδι καὶ ὕμνοις,
τιμῶσωμεν, δοξάσωμεν,
τὸν Θεολόγον ἄσωμεν,
ἀρνία θείας ποιήτης.

Ἑμνήσωμεν αἰδήμονα
ἡμεῖς τὸν χρυσορῆμονα
ἐκεῖνον Ἰωάννην,
τὸν ἔργω καὶ κηρύγματι
φωνῇ καὶ παραδείγματι
μαστίζαντα τὴν πλάνην.

Ἱεραρχῶν σεμνῶματα,
τῆς δόξης τὰ σκηνώματα
ὑμᾶς φιλοξενούσι,
ἐν ᾧ πιστῶν τὰ στόματα
ἐνταῦθα τὰ ὄνόματα
ὑμῶν κοινῶς αἰνοῦσι.

Ἡ νεολαία χαιρούσα,
φωνῇ καρδίας αἰρούσα
ὑμᾶς, ὑμᾶς γεραίρει·
ὑμῖν τιμῆν, πανάριστοι
καὶ ἀξιωμακάριστοι
ἐν σεβασμῷ προσφέροι.

Χρ. ΣΑΜΑΡΤΣΙΑΝΗ

Η ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΑ ΤΩΝ ΙΝΔΙΩΝ

Ἦτο μίαν φοράν μία βασιλοπούλα τῶν Ἰνδιῶν
ὀνομαζομένη Μαχαδεβή ἦτο εὐμορφή ὡσαν ἄγγελος,
ἀλλὰ τὸ πρόσωπόν της ἦτο ὠχρὸν, καὶ τὰ με-
γάλα μαῦρα μάτια της ἐφάνεραν μεγάλην λύπην.
Ὅπως τὸ φυτὸν τὸ ὅποιον λέγεται λωτὸς ποθεῖ τὸ
φῶς τῆς σελήνης, ἡ ψυχὴ αὐτῆς ἐποθεῖ τὴν πα-
τρίδα της, τὴν πατρίδα της ἢ ὅποια ἦτο μακρὰν.
Διότι, ὅταν ἦτο μικρὰ ἀκόμη, εἰς μάγος τὴν ἤρπασεν
ἀπὸ τὸ παλάτι τοῦ πατρὸς της, καὶ τὴν ἐκράτει
αἰχμάλωτον μόνην εἰς τὸ βάθος μεγάλου δάσους,
μέσα εἰς ἓνα γὰρ μαρμαρόκτιστον, τὸν ὅποιον ἐπε-
ριτριγύριζε πλατῆς καὶ βαθύς ποταμός, καθιστῶν
ἀδύνατον πᾶσαν φυγὴν.

Ἡ Μαχαδεβή ἠύχαριστεῖτο νὰ κάθεται εἰς τὴν
ᾄθην τοῦ ποταμοῦ, ἀνάμεσα εἰς τὰ καλάμια, καὶ
νὰ συλλέγη κογχύλια καὶ μαργαρίτας, τὰ ὅποια
ἐκμαε ὀρμαθὸν καὶ τὰ ἔδενεν εἰς τὴν λαίμην ἢ εἰς
τὸν βραχιόνά της.

Ἄλλὰ τὸ βλέμμα της διευθύνετο πέραν, μα-
κράν, καὶ ἐφιθύριζε μὲ ἀναστεναγμόν·

— Ἄχ! καὶ νὰ εἴμπορουσα νὰ φύγω ἀπ' ἐδῶ καὶ
νὰ ἐπιστρέψω εἰς τὴν ἀγαπητὴν πατρίδα μου.

Μίαν ἡμέραν ἐκάθητο πάλιν εἰς τὴν προσφιλεῖ
θεσίαν της καὶ ἦτο βυθισμένη εἰς συλλογισμούς.
Ἔξαφνα ἐταράχθη τὸ νερόν, καὶ ἡ βασιλοπούλα

εἶδεν ἓνα ὠραιότατον ἄσπρον κύκνον, ὅστις ἐπλησίασε
ἀφόβως πρὸς αὐτὴν καὶ ἔτριψε τὴν κεφαλήν του εἰς
τὴν χεῖρά της. Ἡ Μαχαδεβή τὸν ἐθώπευσε, ἀλλ'
ὁ κύκνος ἐφαίνετο λυπημένος καὶ παρετήρει ἐντὸς
τοῦ νεροῦ ἕως ὅτου προσήλωσε καὶ ἡ Μαχαδεβή
εἰς τὸ ἴδιον μέρος τὸ βλέμμα της.

Ἡ βασιλοπούλα διέκρινε κάτι τι χρυσοῦν νὰ
λάμπη ἔσκυψε καὶ εἶδεν ὅτι ἦτο μικρὰ ἀλυσίδα,
προσηλωμένη εἰς δύο πέτρας. Τὴν ἔλαβε μὲ προσο-
χὴν καὶ τὴν ἐτίλυξε εἰς τὸν λαίμην τοῦ κύκνου.
Ἀμέσως οὗτος ἤρπασε νὰ μεγάλωνῃ, ἐπλατύνθησαν
τὰ πτερά του, ἡ βασιλοπούλα χωρὶς νὰ τὸ αἰσθανθῆ
εὐρέθη εἰς τὴν βράχιν του, καὶ τότε ὁ κύκνος ἐπέ-
ταξε μὲ ταχύτητα βέλους καὶ ἔφερεν αὐτὴν εἰς
τὴν ἀπέναντι ἔχθην. Ἄμα ἤγγισε τὸ ἔδαφος πα-
ρουσάσθη ἐνώπιόν της ἓν ὠραιότατον βασιλόπουλον,
τὸ ὅποιον τῆ εἶπε:

— Μαχαδεβή, μὲ ἐλύτρωσες καὶ θὰ σὲ εὐγνω-
μονῶ ὅλην τὴν ζωὴν μου. Τὸ ἔργον σου ὅμως ἀκόμη
δὲν ἐτελείωσε. Καὶ οἱ δύο μας εἴμεθα αἰχμάλωτοι
τοῦ μάγου Δραπαρᾶ, ὁ ὅποιος ἔρριψε τὸν πατέρα
σου Δεβασαρμὰν ἀπὸ τὸν θρόνον καὶ ἐμὲ μισεῖ θανα-
σιμῶς, διότι κατώρθωσα νὰ σώσω τὸν Δεβασαρμὰν
ἀπὸ τὸν θάνατον καὶ νὰ τὸν κρύψω εἰς μέρος ὅπου
δὲν φθάσει ἡ δύναμις τοῦ Δραπαρᾶ. Ἐγὼ δυστυ-

χῶς ἐφάνην ἀπρόσεκτος καὶ μὲ μετεμόρφωσεν εἰς
κύκνον, τώρα ὁμως θὰ μοῦ τὸ πληρώσῃ! Ἄλλὰ
σὺ, Μαχαδεβή, προσπάθησε νὰ εὐρῆς τὸν πατέρα
σου Δεβασαρμὰν. Ἄν κατορθώσης νὰ τὸν εὐρῆς
καὶ σὲ ἀναγνωρίσῃ, τότε θὰ ἴδῃς τί θὰ κάμω ἐγώ·
ἀλλὰ δι' ὄνομα Θεοῦ μὴ τοῦ ἐπὶς ποία εἶσαι.
Πρέπει μόνος του νὰ σὲ γνωρίσῃ, εἶδὲ μὴ θὰ τὸν
παραδώσῃ εἰς τὰς χεῖρας τοῦ θανασιμοῦ ἐχθροῦ του.
Δεῖξτε σταθερότητα καὶ φρόνησιν. Ὑγιαίνε!

Καὶ πρὶν συνέλθῃ ἐκ τῆς ἐκπλήξεώς της, τὸ
βασιλόπουλον ἐξηφανίσθη.

Ἡ Μαχαδεβή ἐξεκίνησε πρὸς εὑρέσιν τοῦ πα-
τρὸς της! Ἄλλὰ μετ' ὀλίγον ὁ δρόμος ἔγινε πε-
τρώδης, ἄκανθαι καὶ τρίβολοι ἦσαν παντοῦ καὶ
κατεξέσχιζον τοὺς πόδας της ἐκ τῶν ὀποίων ἔρρεεν
αἶμα' αἱ ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου ἐπιπτον βαρεῖαι ἐπὶ τῆς
κεφαλῆς της ὡς ἀναλελυμένος μόλυβδος.

Ἡ φιλόστοργος κόρη ἐξηκολούθει τὸν δρόμον της
ἐπὶ τέλος διέκρινεν ἐν δάσος. Πελώριοι φοίνικες
ὑψωνον τὰς κορυφὰς των μέχρι τῶν συννέφων. Ἐν
τῷ μεταξύ ὠρθόντο γιγάντιοι βράχοι. Ἡ Μαχα-
δεβή ἐπροχώρησε μὲ νέον θάρρος. Τότε ἠνοιχθη
ἐμπρὸς της ῥωγμὴ τῶν βράχων, ἢ ὅποια ὠδήγει
εἰς ἓν σπήλαιον.

Ἡ βασιλοπούλα, ὡς νὰ τὴν ὄθει ἀδριστεὸς δύνα-
μις, εἰσήλθεν ἐντὸς καὶ ἐπροχώρει ψηλαφῶσα μὲ
τὰς χεῖράς της τοὺς ντισμένους ἐκ τῆς ὑγρασίας
τοίχους τῶν βράχων. Ἦτος κατέλαβε τὸ σῶμα της,
ὀλονὲν τραχύτερος καὶ κοπιωδέστερος καθίστατο ὁ
δρόμος, οἱ βράχοι ἐπλησίαζον ἐκατέρωθεν καὶ συν-
επίδοντο ὡς νὰ ἤθελον νὰ φράξωσιν εἰς αὐτὴν τὴν
διόδον, ἀλλ' αἰφνης ἐξεβάλε κρουγὴν ἐκπλή-
ξεως.

Τὸ βραχῶδες ἐκεῖνο στενὸν ἔπαυσεν αἰφνιδίως
καὶ πρὸ αὐτῆς ἐξετείνετο ἀνθισμένος κήπος, εἰς τὸ
μέσον τοῦ ὁποίου εὐρίσκετο κομψότατος οἰκίσκος.
Ἡ Μαχαδεβή παρετήρει μὲ θαυμασμόν τὸ πλῆθος
τῶν ὀπωροφόρων δένδρων, τῶν ὀποίων οἱ κλάδοι
κατάφοροι ἀπὸ ὀπώρας ἔφαυον τὸ ἔδαφος.

Ἄλλὰ, διὰ ποῖον ἦσαν οἱ θαυμάσιοι ἐκεῖνοι καρ-
ποί; ψυχὴ δὲν ἐφαίνετο νὰ εὐρίσκειται ἐκεῖ πλησίον.

Ἡ βασιλοπούλα διηυθύνθη εἰς τὸν οἰκίσκον καὶ
εἰσώρμησεν ἐντὸς αὐτοῦ εἰς τὴν αἴθουσαν ἐκάθητο
εἰς γέρον, ἀκίνητος, περιλύπως κύπτων τὴν κε-
φαλήν του.

Ω! τὸν ἀνεγνώρισε, μολοντί τὸσον πολὺ δι-
ἤρκεσεν ὁ ἀποχωρισμός των, μολοντί ἡ λύπη κα-
τεμάρανε τὸ πρόσωπόν του. Ἦτο ὁ Δεβασαρμὰν,
ὁ ἀγαπητὸς πατὴρ της. Μὲ παλλομένην καρδίαν
ἐβάδισε πρὸς αὐτὸν, ἀλλ' ὁ γέρον δὲν ἔστρεψε τὸ
βλέμμα του πρὸς αὐτήν, καὶ μόνον ὅτε ἡ Μαχαδε-
βὴ ἐπλησίασεν, εἶπεν μὲ ἤσυχον φωνήν:

— Ἢλθες πάλιν, σκλάβά! Δὲν σοῦ εἶπα ὅτι

θελῶ νὰ εἶμαι μόνος; Φύγε καὶ μὴ μ' ἐνοχλῆς·
ἄφησέ με μονάχον μὲ τὴν λύπην μου.

Τότε παρετήρησεν ἡ Μαχαδεβὴ ὅτι ἦτο τυφλὸς,
καὶ ὅτι τὴν ἐξέλαβεν ὡς ὑπηρετρίαν. Μὲ λυγμοὺς
ἔπεσεν εἰς τοὺς πόδας του καὶ εἶπε:

— Ω, ἀφῆσέ με νὰ μείνω πλησίον σου, καλὴ
γέρων, ἀφῆσέ με νὰ σὲ περιποιῶμαι νὰ παρηγο-
ρῶ τὴν λύπην σου!

Ὁ τόνος τῆς φωνῆς της ἐφάνη ὅτι τὸν ἐξέπληξε.

— Ὅμιλεῖς τὸσον γλυκά, ὅπως ἡ κόρη μου; τὴν
ὅποιαν ἔχασα, τὸ φῶς τῆς ζωῆς μου! Ἄχ! διὰ τί
ὁ θάνασιμος ἐχθρὸς μου δὲν ἐλυτρήθη κἂν τὸ αἰθῶν
τέκνον μου! Δὲν θὰ μ' ἔμελε ὅτι ἔχασα τὸ βα-
σιλείον μου, δὲν θὰ μ' ἔμελε ὅτι ἔχασα τὸ φῶς
τῶν ὀφθαλμῶν μου, θὰ ἤμην εὐτυχὴς ἂν ἤμπορουσα
νὰ τὴν σφίξω μίαν φοράν εἰς τὴν ἀγκάλην μου.

Ἡ Μαχαδεβὴ ἔτρεμεν ἀπὸ τὴν συγκίνησιν· ὅτι
ἠσθάνετο ἦτο ἀπερίγραπτον, ἤθελε νὰ ὀρμηθῇ εἰς
τὴν ἀγκάλην τοῦ πατρὸς της καὶ νὰ τῷ φωνάξῃ:

— Ἐγὼ εἶμαι ἐκεῖνη τὴν ὅποιαν ζητεῖς, ἐγὼ
εἶμαι ἡ Μαχαδεβὴ σου!

Ἄλλ' ἐνθυμήθη τὴν αὐστηρὰν ἀπαγόρευσιν τοῦ
σοτήρης της.

Ὁ γέρον ἐδυσθῆθη καὶ πάλιν εἰς τὴν θλίβεράν
σιωπὴν του.

Ἡ Μαχαδεβὴ ἔμεινε πλησίον τοῦ πατρὸς της,
τὸν ἐπεριποιεῖτο νύκτα καὶ ἡμέραν, ἀλλ' αὐτὸς δὲν
τὴν ἀνεγνώριζε.

Ὁ Δεβασαρμὰν ἠσθάνετο ὀσημέραι περισσοτέραν
λαχτάραν διὰ τὴν θυγάτηρα του, ἡμέραν δὲ καὶ
νύκτα δὲν ἔλειπε τὸ ὄνομά της ἀπὸ τὸ στόμα του
συναδευόμενον μὲ στεναγμοῦς. Ὁ δυστυχὴς γέρον
κατετίθετο ἀπὸ τὴν λύπην.

Μίαν πρωΐαν ἡ Μαχαδεβὴ τὸν εὐρε πολὺ κατα-
βληθέντα. Ἐκάθητο κάτωχρος καὶ τρέμων εἰς τὸ
ἀνάκλιτρόν του, καὶ δὲν ἤθελε τίποτε νὰ φάγῃ,
τίποτε νὰ πῖν.

— Ω, δυστυχὴς ἐγὼ, ἀνέκραξε· νὰ μὴν εἴμπο-
ρέσω πρὶν ἀποθάνω νὰ σφίξω μίαν φοράν τὴν κό-
ρην μου εἰς τὴν ἀγκάλην μου!

Ταῦτα δὲ λέγων συνέστρεψε τὰς χεῖράς του μὲ
ἀπελπισίαν.

Ἡ Μαχαδεβὴ δὲν ἠμπόρεσε ν' ἀντισταθῆ πλέον,
ἐλησιμόνησε τὰ πάντα, ἔπεσεν εἰς τοὺς πόδας του,
ἐκάλυψε μὲ φιλήματα τὰς χεῖράς του καὶ ἐφώναξεν:

— Ω, ὄχι, δὲν θ' ἀποθάνῃς, πατέρα, ἐγὼ εἶμαι
ἡ κόρη σου, ἡ Μαχαδεβὴ σου!

Μόλις ἐξεστῶμισε τὰς λέξεις ταύτας, φοβερὰ
βροντῆ ἀντήχησεν, ὁ τοίχος τῶν βράχων διεσχίσθη,
ὠπλισμένοι ἄνδρες ἐπῆδησαν εἰς τὸν οἰκίσκον μὲ
ὕψωμα ῥίψη καὶ ἐφόρμησαν κατὰ τοῦ Δεβασαρμὰν.

Ἄλλ' ἡ Μαχαδεβὴ ἐρρίφθη πρὸ τῶν ξιφῶν, ὑπε-
ρήσπισε τὸν πατέρα της μὲ τὸ σῶμα της καὶ ἐλα-

δεν αυτή τὰ τραύματα τὰ ὅποια ἦσαν προσωρισμένα διὰ τὸν πατέρα της. Ἡ πληγωμένη κόρη ἔπεσεν εἰς τὴν ἀγκάλην τοῦ πατρὸς της, τὸ δὲ αἷμα ἔρρεεν ἐκ τῶν τραυμάτων της καὶ ἔβρεξε τοὺς ὀφθαλμούς του. Ὡ! τοῦ θαύματος! ὁ γέρον ἀνέβλεψεν, οἱ ὀφθαλμοὶ του ἀνέκτισαν τὸ φῶς των. Ὁ γέρον παρετήρησε μὲ ἀπερίγραπτον ἔκφρασιν στοργῆς τὴν ἀγαπητὴν του θυγατέρα, ἡ ὁποία ἔκειτο ἀναίσθητος εἰς τὴν ἀγκάλην του.

Ἄλλ' αἰφνης ἤχος πολεμικῶν σαλπύγγων ἤκουσθη πρὶν δὲ οἱ ἐχθροὶ ἐπιτεθοῦν ἐκ νέου κατὰ τοῦ γέροντος ἰκπεῖς μὲ λαμπρὰς κανονίας εἰσώρμησαν διὰ τοῦ ἀνοίγματος τῶν βράχων ἔμπρὸς προηγετο τὸ βασιλόπουλον, τὸ ὅποιον μὲ προστακτικὴν φωνὴν ἀνεφώνησε :

— Ὅπισω, προδότη, ἡ ἐξουσία σας ἔπαυσε πλέον. Ὁ Δρακαρᾶς ἐκρημνίσθη ἀπὸ τὸν θρόνον ὑπ' ἐμοῦ,

καὶ τὸ βασίλειον εἶνε πάλιν ἰδικόν σου, ὦ βασιλεῦ Δεβασαρμάν! Εἰς ἐμέ, ἐξηκολούθησε μὲ ἱκετευτικὴν φωνήν, ὡς ἀμοιβὴν δός μου τὴν Μαχαδεβῆ, τὴν ἀγαπητὴν μνηστὴν μου.

Ἡ βασιλοπούλα καθὼς ἤκουσε τὸν τόνον τῆς φωνῆς ἐκείνης ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς της, καὶ ἐμειδίασεν ἠδέως εἰς τὸν πατέρα της καὶ εἰς τὸν σωτήρᾶ της.

Ὁ Δεβασαρμάν ἔθεσε τὴν χεῖρα τῆς θυγατρὸς του εἰς τὴν χεῖρα τοῦ βασιλόπουδος καὶ εἶπε :

— Ὁ πολυτιμώτερός μου θησαυρὸς δὲν εἶνε τὸ βασίλειόν μου, ἀλλ' ἡ κόρη μου. Ἄφ' οὗ σοῦ δίδω τὴν Μαχαδεβῆ μου, σοῦ δίδω καὶ τὸ βασίλειον μαζί. Ἐγὼ θὰ ζήσω πλησίον σας, καὶ ἡ εὐτυχία σας θὰ μὲ κάμῃ εὐτυχῆ, ἀγαπητά μου παιδιὰ, καὶ ἡ ἀγάπη σας θὰ εἶνε ὁ ἥλιος ὁ ὅποιος θὰ θερμαίνῃ τὰς ἡμέρας τοῦ γῆρατός μου.

ΣΟΦΙΑ ΔΗΜΟΥ

ΧΙΟΝΙΑ

Ἐν τὸν οὐρανὸ ἕψηλά ἕψηλά
σέρνονται σύννεφα πολλά.
Κρῦο ἐδῶ ἔς τὰ χαμηλά,
καὶ χιόνια
τῆ γῆ σκεπάζουν μὲ σενδόνια
λευκὰ καὶ κρῦα κι' ἀπαλά.

Κ' ἔχει γι' αὐτὸ χαρὰ κρυφὴ
τρελλὸ κορίτσι ἡ Φιφή,
καὶ τῆ μικρῆ της ἀδελφῆ
ξευγάζει
καὶ ἔς τὴν αὐλὴ τὴν καταβάζει.
Χιόνια παντοῦ ὅπου στραφῆ!

Ἡ Φρόσω τρέμει, σιωπᾶ,
μόνον τὰ δόντια της κτυπᾶ,
κι' ὅμως κυττάζει χαρωπὰ
πῶς μόνη
χαίρ' ἡ Φιφή, κι' αὐτὴ κρυώνει,
τρέμει γιὰ κείνην π' ἀγαπᾶ.

ΦΑΚ

ΧΕΙΜΩΝ

Εἶνε ψύχρα. Πέφτει χιόνι,
Εἶνε ἄσπρο τὸ βουνό.
Σκοτεινιάζει καὶ θολώνει
Συννεφιά τὸν οὐρανό.

Πότε πάλιν θὰ γελάσῃ
Τῆς ἀνοίξεως καιρὸς,
Νὰ φανοῦν χλωρὰ τὰ δάση,
Καὶ ὁ κῆπος ἀνθηρὸς ;

Τὰ παιδάκια, καθισμένα
Γύρω, γύρω ἔς τὴν φωτιᾶ,
Τρώγουν κάστανα ψημένα,
Κάμνουν σπίτια μὲ χαρτιά.

Μὴ, παιδί, ἀνυπομονεῖ,
Ὁ καιρὸς ταχὺς περνᾷ·
Λύδνει γρήγορα τὸ χιόνι
Πρασινίζουν τὰ βουνά.

ΔΑ. ΚΑΤΑΚΟΥΖΗΡΟΣ

ΤΟ ΑΔΕΛΦΑΚΙ ΜΟΥ!

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

— Τίνος εἶνε αὐτὸ τὸ κοριτσάκι
μὲ τὰ παχουλά, τριανταφυλλένια
μάγουλα, μὲ τὰ ξανθὰ μαλάκια
ποῦ λάμπουν σὰν μετάξι ;

Τίνος εἶνε τὸ εὐμορφο παιδάκι,
μὲ τὰ κόκκινα χεῖλη, ποῦ θέλω κάθε
στιγμὴ νὰ τὰ φιλῶ, μὲ τὰ μαῦρα μά-
τια ποῦ κυττάζουν τόσον νόστιμα ;

Τίνος εἶνε τὸ χαριτωμένο παι-
δάκι, ποῦ κοιμάται ἔς τὴν κούνια
του, καὶ ἀναπνέει σιγανὰ σιγανὰ κ'
ἐγὼ κάθωμαι κοντὰ του καὶ τὸ βλέ-
πω μὲ ἀγάπη ;

Τὸ χαριτωμένο παιδάκι δὲν εἶνε
κανενὸς ἄλλου, παρὰ τοῦ πατέρα,
τῆς μητέρας καὶ δικό μου!

Εἶμαι ἀδελφῆ του καὶ τῶχω
καμάρι, καὶ τὸ ἀγαπῶ πῶς πολὺ
ἀπὸ κάθε τι.

Ἐκεῖ εἰς τὸ πάτωμα εἶνε πετα-
μένη ἡ κούκλα μου, καὶ τὸ βιβλίον
μὲ τὴν ὡραίαν ἱστορίαν καὶ μὲ τὰς ὡραίας εἰκόνας. Περισσότερο ἀπὸ τὴν κούκλα, περισ-
σότερο ἀπὸ τὸ διήγημα μ' ἀρέσει νὰ κάθωμαι ἐδῶ, κοντὰ ἔς τὴν κούνια του ἐν ᾧ κοιμάται
καὶ νὰ τὸ κυττάζω τὸ ἀγγελουδί μου, τὰδελφάκι μου! Τάγαπῶ, τάγαπῶ, τὰδελφάκι μου!

Ἄν θέλῃς νὰ τὰγοράσῃς καὶ μιὰ ἀράδα ἀμάξια νὰ φέρῃς φορτωμένα σακκιά φλωριά,
τὰ πετῶ ὅλα ἐξω ἀπὸ τὸ σπίτι, καὶ κρατῶ τὰδελφάκι μου.

Θέλεις νὰ τὸ φιλήσῃς καὶ σύ ; καλά, ἔλα σιγὰ σιγὰ κοντὰ ἔς τὴν κούνια του. ἀλλὰ
ἄκουσε· Ἐνα φιλὶ μονάχα σοῦ δίδω τὴν ἀδελφὴν νὰ τοῦ δώσῃς. Τάκουσε ; καὶ πρόσεχε,
παρακαλῶ νὰ μὴ μοῦ τὸ ξεπνήσῃς ! . . .

Ο ΕΡΑΝΟΣ ΤΗΣ ΦΙΦΗΣ

Μία από τας μεγαλειτέρας απολαύσεις τῆς Φιφῆς, ὅταν τὸ καλοκαίρι ἐπῆγανεν εἰς τὸ Φάληρον διὰ λουτρά, ἦτο νὰ συνάξῃ κογχύλια. Μίαν ἡμέραν καταγινόμενη εἰς τὴν εὐχαριστον αὐτὴν ἐνασχολησίν της, εἶδεν ἔξαφνα πλησίον της ἐν μικρὸν ἀγοράκι, τὸ ὁποῖον καὶ αὐτὸ εὐνόησε κογχύλια.

Τὸ ἐκύτταξε μὲ χαροπὸν βλέμμα.

— Τί διασκεδαστικὸν πού εἶνε νὰ μαζεύῃ κανεὶς κογχύλια! τοῦ εἶπε, νομίζουσα μετὰ πεποιθήσεως ὅτι καὶ ἐκεῖνο ἐφρόνει τὸ ἴδιον.

Ἄλλὰ τὸ μικρὸν ἀγοράκι, τὸ ὁποῖον ἦτο πτωχικὰ ἐνδεδυμένον, λυπημένον καὶ χλωμόν, ἔσεισε μελαγχολικῶς τὴν κεφαλὴν καὶ ἀπήντησεν:— "ὦ! ἐγὼ δὲν διασκεδάζω καθόλου!

Ἡ ἀπάντησις αὕτη τὸσον πολὺ ἐξέπληξε τὴν Φιφὴν, ὥστε τὸ μικρὸν της κἀνιστρον ἔπεν ἀπὸ τὰς χεῖρας της χωρὶς νὰ ἐννοήσῃ πῶς.

— Πῶς; δὲν διασκεδάσεις, εἶπες; Ἄλλὰ τότε λοιπὸν διακτὶ μαζεύεις κογχύλια;

— Διὰ νὰ εἰμπορέσω νὰ τὰ πωλήσω ὅταν συνάξω ἀρκετὰ.

— Διὰ νὰ σοῦ δώσουν χρήματα; Ἄν θέλεις χρήματα δὲν ζητεῖς καλλίτερα ἀπὸ τὴν μαμμὰ σου;

— Μὰ ἀκριβῶς διὰ νὰ δώσω ἐγὼ ἰς τὴν μαμμὰ μου θέλω νὰ κερδίσω ὀλίγα χρήματα· εἶνε τὸσον πτωχὴ ὥστε δὲν ἔχομεν οὔτε αὐτὸ τὸ καθημερινὸν μας ψωμί.

Δὲν ἔχουν οὔτε τὸ καθημερινὸ των ψωμί! Διακτὶ λοιπὸν ὑπάρχουν ἐπὶ τῆς γῆς ἄνθρωποι ὑπέρπλουτοι, ἐνῶ ἄλλοι δὲν ἔχουν οὔτε νὰ φάγουν; Καὶ ἡ Φιφὴ ἐσκέφθη ὅτι θὰ ἦτο δυνατόν νὰ ἐπέλθῃ κάποια διόρθωσις ἐὰν οἱ πλούσιοι ἐμοίραζον τὰ πλούτη των μὲ τοὺς πτωχοὺς.

— Ἄφου δὲν ἔχεις χρήματα, εἶπεν ἡ Φιφὴ, πρέπει νὰ ζητήσης.

Καὶ εἶδειε τὸ πλῆθος τῶν περιπατητῶν, οἱ ὁποῖοι ἐπλημμύριζον τὴν πλατείαν τοῦ Φαλήρου, τοὺς εὐτυχεῖς ἐκείνους οἱ ὁποῖοι ἐκλείον εἰς τὸ χρηματοφυλάκιόν των ἀρκετὰ νομίσματα διὰ ν' ἀγορασθοῦν τόσα καὶ τόσα ψωμιά... Καὶ ὄχι μόνον ψωμιά, ἀλλὰ καὶ προσφάγια ἀκόμη.

Τὸ ἀγοράκι ἔσεισεν ἀρνητικῶς τὴν κεφαλὴν.

— Ἡ μητέρα μου ἔχρη ἀπαγορεύσῃ νὰ ζητιανεύω.

— Ἄλλὰ δὲν μοῦ τὸ ἀπηγόρευσε καὶ μὲνα,

ἐφώναζεν ἡ Φιφὴ, ὥσάν νὰ ἐνεπνεύσθη ἔξαφνα ὑπὸ τινος εὐγενοῦς ιδέας· θὰ ζητήσω ἐλεημοσύνην ἐγὼ δι' ἐσέ.

Ἐξέβαλε τὸν μεγάλον ψάθινον πῖλόν της καὶ ἔρριπεν ἐν βλέμμα πρὸς τοὺς ἐν τῇ πλατείᾳ.

Ἐγνώριζε σχεδὸν ὅλους ὅσοι ἦσαν ἐκεῖ καὶ ἦτο τὸσον εὐχάριστος καὶ τὸσον γελαστὴ καὶ εὐθυμος, ὥστε ὅλοι τὴν ἐγνώριζον. Αἱ κυριαὶ τὴν ἐθώπευον, τὰ παιδιὰ δὲν ἠδύναντο νὰ κάμουν χωρὶς αὐτὴν ὅταν ἡ Φιφὴ δὲν ἐφαίνετο εἰς τὴν πλατείαν, ὅλοι ἔλεγον: Μὰς λείπει κάτι τι... καὶ ὅταν ἤρχετο, τὴν ὑπεδέχοντο ὅλοι μὲ μειδιάματα καὶ φωνὰς χαρᾶς. Ὅπως δῆποτε ὅμως, μεθ' ὅλα αὐτὰ, ἠσθάνετο τῶρα δειλιὰν προκειμένου νὰ ζητήσῃ ἐλεημοσύνην...

Καὶ ἂν ὅλοι τῆς ἠρνοῦντο; Ἐὰν τὴν περιεπαίζον καὶ ἐχαρᾶρίζον ὡς μωρὸν β.τι αὐτὴ ἐπεχείρει νὰ κάμῃ μετὰ τῶσαυτης σοβαρότητος; Ἀδιάφορον! θὰ κατάρθωνεν ἐν πάσῃ περιπτώσει νὰ συλλέξῃ μερικὰς πεντάραις, καὶ ἐπὶ τέλους τὸ κάτω κάτω τῆς γραφῆς, τί θὰ ἔχανεν ἐὰν ἐδοκίμαζεν... Ἐλαβε λοιπὸν θάρρος καὶ μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς χάμω μὲ τὰς παρεὰς ῥοδόχρους ἔτεινε τὸν πῖλόν της εἰς τὸν πρῶτον τὸν ὁποῖον συνήντησε.

— Διὰ μίαν πτωχὴν γυναῖκα πού παινᾷ.

Μία τρυπημένη πεντάραι ἔρριπθη εἰς τὸν πῖλόν της καὶ μία τρομῶδες φωνὴ ἐψιθύρισεν:

— Ὁ Θεὸς νὰ σὰς εὐλογήσῃ.

Ἡ Φιφὴ εἶχεν ἀκούσῃ ὅτι τὰ τρυπημένα νομίσματα εἶνε πάντοτε τυχερὰ· ἤγειρε λοιπὸν εὐχαρὶς τὴν κεφαλὴν της διὰ νὰ εὐχαριστήσῃ ἐκεῖνον ὅστις τῇ τὸ ἔδωκε καὶ εἶδεν ὅτι ὁ ἐλεήσας ἦτο γέρων πτωχός, ῥακένδυτος.

Ὅλη ἡ δειλιὰ της ἀπέπτη αἴφνης ὡς ἐκ μαγείας· ἦτο δυνατόν νὰ φοβηθῇ ἀποτυχίαν εἰς τὴν ἐπαίτιαν της ἐνῶ καὶ αὐτοὶ ἀκόμη οἱ πτωχοὶ δὲν τῆς ἠρνοῦντο ἐλεημοσύνην;

— Διὰ μίαν πτωχὴν γυναῖκα ἡ ἥποια παινᾷ!

Καὶ εἰς τὸν πλατύγυρον πῖλόν της ἔρριπτοντο ἀργυρὰ νομίσματα. Καὶ τὰ παιδιὰ ἔτρεχον περὶ τὴν Φιφὴν.—Θέλεις τὸ κουβαδάκι μου; ἔλεγον, θέλεις τὸ καρδάκι μου; θέλεις νὰ σοῦ δώσω τὸ δίκτυ μου;

Τῆς εἶδον ὅλα τὰ παιγνιδάκια των καὶ μὲ τὰς χεῖρας φορτωμένας ἀπὸ τοιαῦτα δῶρα

καὶ μὲ τὸν πῖλον κατάφορτον ἀπὸ τὰς ἐλεημοσύνας ἔτρεξε πρὸς τὸ πτωχὸν ἀγοράκι.

— Ὅλα αὐτὰ εἶνε ἰδικὰ σου, τῷ εἶπε· τὰ παιγνιδία θὰ εἶνε διὰ σέ καὶ τὰ χρήματα διὰ τὴν μαμμὰ σου· εἶνε ἀρκετὰ, δὲν εἶν' ἀλήθεια;

Ἄ! ἔρεις τί μοῦ ἔφερε τύχην; ἡ τρυπημένη

πεντάραι πού μοῦ ἔδωκεν ὁ κακίμος ὁ πτωχός.

Πιθανὸν νὰ ἐκαρποφόρησε καὶ ἡ τρυπημένη πεντάραι, δὲν λέγομεν τὸ ἐναντίον πιστεύομεν ὅμως περισσότερον ὅτι ὁ Θεὸς εὐλόγησε τὸν ἔρανον τῆς Φιφῆς.

[A. Verley]

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

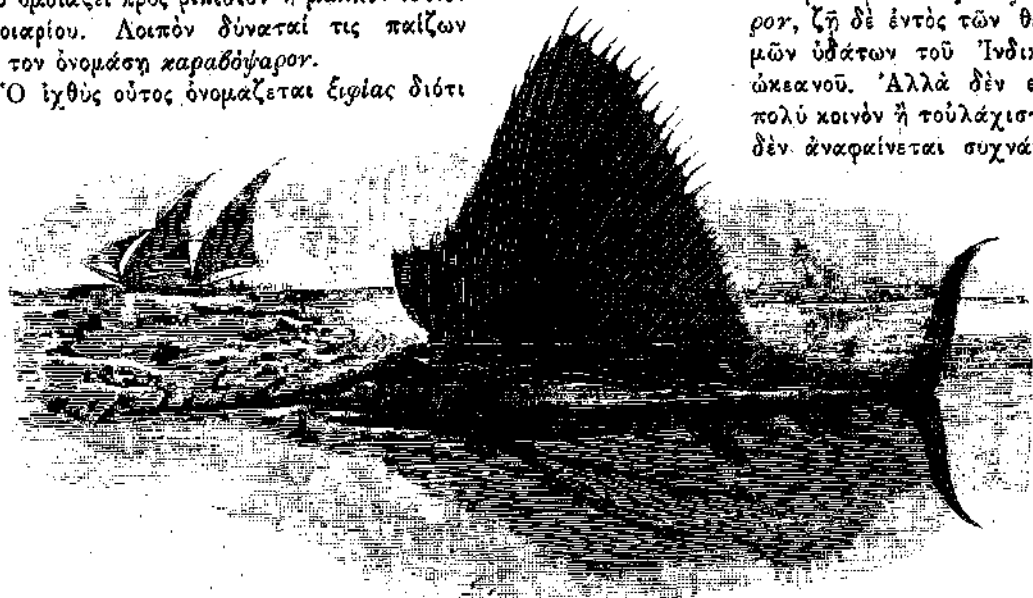
ΤΟ ΚΑΡΑΒΟΨΑΡΟΝ

Δὲν εἶνε τοῦτο τὸ ἀληθὲς ὄνομά του· ἀλλ' ὅμως ὅταν ἴδῃ τις τὸν ἰχθὺν τοῦτον εὐθὺς φαντάζεται καὶ νομίζει ὅτι βλέπει πλοίαριον ἔχον ἀνοικτὰ τὰ ἱστία του, διότι τὸ μέγα πτερύγιον τὸ ὁποῖον ἀνοίγει ἐπὶ τῆς ῥάχεώς του ὁμοιάζει πρὸς ῥιπίδιον ἢ μᾶλλον ἱστίον πλοιαρίου. Λοιπὸν δύναται τις παίζων νὰ τον ὀνομάσῃ *καραβόψαρον*.

Ὁ ἰχθὺς οὗτος ὀνομάζεται *ξιφίας* διότι

ση καὶ τότε πλέον διὰ νὰ ἐλευθερωθῇ τὸ μόνον καταφύγιόν του εἶνε νὰ το θραύσῃ.

Καὶ ταῦτα μὲν περὶ τοῦ κοινου ἱψίου. Ἡ δὲ εἰκὼν τὴν ὁποίαν βλέπετε παριστᾷ ἄλλο εἶδος ἱψίου, ἐκεῖνο ὅπερ ὀνομάσαμεν *καραβόψαρον*, ζῆ δὲ ἐντὸς τῶν θερμῶν ὑδάτων τοῦ Ἰνδικοῦ ὠκεανοῦ. Ἄλλὰ δὲν εἶνε πολὺ κοινὸν ἢ τοῦλάχιστον δὲν ἀναφαίνεται συχνάκις

τὸ ῥύγχος του προεκτείνεται πολὺ καὶ σχηματίζει λεπίδα ἀμψίστομον, ὡς ἱψος.

Καὶ ὁ μὲν κοινὸς ἱψίας ζῆ ἐν πάσαις ταῖς θαλάσσαις, μάλιστα δὲ ἐν τῇ Μεσογείῳ θαλάσσῃ περὶ τὴν Σικελίαν. Ἐχει δὲ μῆκος ἕως ἑπτὰ μέτρων πολλάκις, καὶ τὸ κρέας του εἶνε περιζήτητον, διὰ τοῦτο δὲ καὶ ἡ ἀλιεῖα του γίνεται μετὰ πολλῆς δραστηριότητος. Εἶνε ζῶον ἡμερον καὶ ἀδηπάγον καὶ τρέφεται διὰ φυτῶν θαλασσίων. Συνειθίζει δὲ νὰ πλῆττῃ διὰ τοῦ ἱψοειδοῦς ῥύγχους του τὰς τροπίδας τῶν πλοίων. Πολλάκις δὲ ἐμπήγει αὐτὸ τὸσον βαθέως, ὥστε δὲν δύναται νὰ το ἀποσπά-

ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης. Ὅθεν οἱ διαπλέοντες τὰς θαλάσσας ἐκείνας μετὰ πλείστου διαφόρου βλέπουν τὸν ἱψίαν τοῦτον. Ἐν ὄρα ἄκρας γαλήνης ἐπιφαίνεται ἱστίον πορφυρᾶ χρυσοῦν ὑψόμενον ὑπὲρ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης καὶ ὀλισθαίνον ἐπ' αὐτῆς ἡρέμα. Ἐὰν δὲ πνεύσῃ ἐλαφρὸς ἄνεμος τὸ ἱστίον κλίνει ὀλίγον πρὸς τὰ πλάγια μετὰ πολλῆς εὐκαμψίας καὶ χάριτος, μεταβάλλει χρώματα κατὰ πᾶσαν στιγμὴν καὶ αἴφνης ἔξαφανίζεται, ὡς ἐὰν ἦτο εὐθραυστον ἀκάτιον καὶ κατεποντίσθη.

Πόσον ποικίλα καὶ περίεργα πράγματα τρέφει ἡ γῆ!

ΖΩΟΛΟΓΟΣ

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

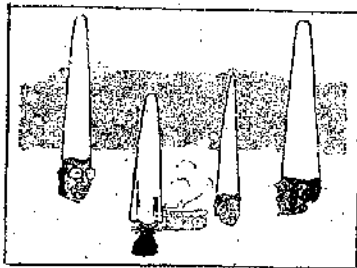
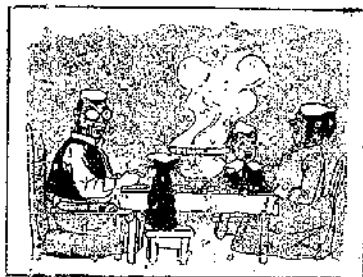
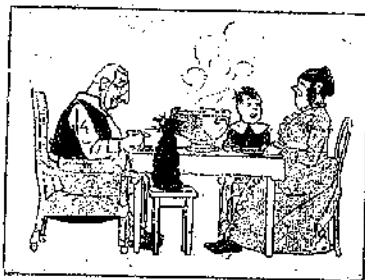
ΤΟ ΤΑΞΕΙΔΙΟΝ

Είς εκ τῶν παικτῶν ἐρωτᾷ τὸν παρακείμενόν του ποῖον γράμμα τοῦ ἀλφαβήτου θέλει νὰ ἐκλέξη, καὶ τοῦ ἀπευθύνει κατόπιν διαφόρους ἐρωτήσεις εἰς τὰς ὁποίας ὁ ἐρωτώμενος ὀφείλει νὰ ἀπαντήσῃ ἀναλόγως, προσπαθῶν ἐκάστη ἀπάντησίς του νὰ ἄρχεται ἀπὸ τοῦ γράμματος τοῦ ἀλφαβήτου, τὸ ὁποῖον ὁ ἴδιος ἐξέλεξε. Ἄν ὅμως ἀποτύχῃ εἰς μίαν τῶν ἀπαντήσεων τοῦ ὑποχρεοῦται εἰς τὸ συμπεφωνημένον πρόσκειμα. Ἰδοὺ καὶ ἓν παράδειγμα.

— Ἐκλέξατε ἓν γράμμα. — Ἐκλέγω τὸ βήτα.

— Πῶς ὀνομάζεσθε; — Βασιλική. — Πόθεν ἔρχεσθε; — Ἀπὸ τὴν Βομβάνη. — Ποῦ πηγαίνετε; — Εἰς τὸ Βέλγιον. — Διὰ ποῖον σκοπὸν; — Διὰ βιβλία. — Θὰ μείνετε πολὺν καιρὸν; — Βεβαίως.

Καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς. Ὁ ἀποτυχῶν, ὡς εἶπομεν, καταθέτει τὸ συμπεφωνημένον πρόσκειμα καὶ ἐρωτᾷ αὐτὸς τὸν παρακείμενόν του. Ἐλησημονήσαμεν ὁμῶς νὰ προσθέσωμεν ὅτι εἰς τὰς ἀπαντήσεις δὲν λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν αἱ πρότασόμεναι προθέσεις, ἢ ἄρθρα, ἢ μόρια, ὡς π.χ. εἰς τὴν ἀπάντησιν: ἀπὸ τὴν Βομβάνην.

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΚΑΨΩΜΕΝΩΝ

Α'

Ὁ κύριος Καψωμένος ζεσταίνεται πάντοτε, αἰώνως καψώνει. Τὴν ἡμέραν τῶν Χριστουγέννων διέταξε νὰ στρώσουν τραπέζιν ἐξω εἰς τὴν αὐλήν.

— Τί λαμπρὰ θερμοκρασία! ἔλεγεν, ἐδῶ τοῦλάχιστον ἀναπνέει κανεὶς!

Ὡς ἀξία σύζυγος τοῦ κυρίου Καψωμένου ἡ κυρία Καψωμένου, καψώνει κ' ἐκεῖνη ὁσάκις καψώνει καὶ ὁ σύζυγός της λαμβάνει λοιπὸν θέσιν ἀπέναντί του.

Ὁ υἱὸς Καψωμένος, καψώνει καὶ αὐτὸς ὅχι ὀλιγώτερον ἀπὸ τοὺς γονεῖς του καὶ τοποθετεῖται μεταξὺ τοῦ μπαμπᾶ του καὶ τῆς μαμμᾶς του, ὁ δὲ Καψωρός, ἐξυπνότατον γατάκι, κάθεται καὶ τοῦτο ἐπάνω εἰς τὸ σκαμνὶ εἰς τὰ δεξιὰ τοῦ κυρίου Καψωμένου.

Χαριτωμένη οἰκογενειακὴ συγκέντρωσις.

Β'

Ἡ κυρία Καψωμένου κενώνει τὴν σούπαν, ἡ ὁποία ἀχνίζει, ἐνῶ ἡ χιών ἀρχίζει νὰ πίπτῃ πυκνῆ.

— Θαυμάσια! λέγει ὁ κύριος Καψωμένος.
— Θαυμάσια! ἐπαναλαμβάνει ἡ κ. Καψωμένου, ἡτις ὁμῶς δὲν φαίνεται νὰ πιστεύῃ εἰς ὅ, τι λέγει.
— Θαυμάσια! θὰ ἔλεγεν ἴσως ὁ υἱὸς Καψωμένος, ἐὰν μίαν νιφὰς χιόνος δὲν εἰσῆρχετο ταυτοχρόνως εἰς τὸ στόμα του νὰ τοῦ παγώσῃ τὴν λέξιν.
— Θαυμάσια! αὐτὸ βεβαίως σημαίνουν τὰ μειοουρίσματα τοῦ Καψωροῦ.

Γ'

Ἡ χιών ἐξακολουθεῖ νὰ πίπτῃ τόσο ἀφθόνως, ὥστε ἐπὶ τέλος ἡ τραπέζα χάνεται ὑπὸ πυκνὸν λευκότατον στρώμα. Ἐπίσης χάνεται ἡ πολυθρόνα τοῦ Καψωμένου, ἡ καρέκλα τῆς κ. Καψωμένου, τὸ κάθισμα τοῦ υἱοῦ Καψωμένου καὶ τὸ σκαμνὶ τοῦ Καψωροῦ. Ἐπίσης χάνονται σιγὰ σιγὰ ὁ κύριος Καψωμένος, ἡ κ. Καψωμένου, ὁ υἱὸς Καψωμένος καὶ ἡ γάτα Καψωμένου, τῶν ὁποίων αἱ κεφαλαὶ μόναι ἐξέχουσαι τῆς χιόνος ἔχουν ὑψηλότατα χιόνινα καθυόκια.

ΠΑΡΩΜΕΝΟΣ

Ο ΛΙΓΟΝ ΑΠ' ΟΛΑ

θὰ τοῦ εἶπω εὐχαριστῶ.

— Μαμμιά, ἔλεγεν ὁ ἑπταετής Παῦλος, εἶνε ἓνας γέρος εἰς τὴν θύραν καὶ ζητεῖ ἔλεημοσύνην.

— Ζήτησε, παιδί μου, ἀπὸ τὴν μαγειρίσαν ἓνα μεγάλο κομμάτι ψωμί καὶ πήγαινέ τοῦ το.

— Ἀμίως, μαμμιά μου, εἶ τί χαρὰ μου, τί χαρὰ μου!

— Στάσου μίαν στιγμὸν, χρυσό μου, τί θὰ τοῦ εἶπες ἔταν θὰ τοῦ δώσης τὸ ψωμί;

— Τί θὰ τοῦ εἶπω; νῆ, θὰ τοῦ εἶπω... εὐχαριστῶ.

— Ναι, παιδάκι μου, εὐχαριστῶ πρέπει νὰ τοῦ εἶπες, διότι ὁ πτωχὸς αὐτός, μετὰ τὴν ἐλεημοσύνην τὴν ὁποίαν σοῦ ζητεῖ σοῦ παρέχει τὴν εὐκαιρίαν νὰ κάμῃς μίαν ἀγαθοεργίαν.

Ἀεθῆνης ἐκθεσίς τοῦ 1214.

Δικαίως λέγουσιν «Οὐδὲν καινὸν ὑπὸ τὸν ἥλιον», οὔτε αὐταὶ αἱ ἐκθέσεις ἀκόμη, τὰς ὁποίας πολλοὶ νομίζουσιν ὡς ἰδέαν τῶν νεωτέρων χρόνων.

Καὶ πράγματι, τῷ 1214 ἐγένετο ἐν Παρισίοις παγκόσμιος ἐκθέσις οἴνων μετὰ μεγίστης ἐπιτυχίας.

Ἡ Ἑλλάς, ἡ Ἰσπανία, ἡ Πορτογαλία, ἡ Γαλλία καὶ ἡ Ἰταλία ἀπέστειλαν τὰ καλλίτερά των προϊόντα. Ὁ οἶνος τῆς Κύπρου ἔλαβε τὰ πρωτεῖα ἐνομασθεῖς «Πατριάρχης τῶν οἴνων».

πρόχειρος ἐξήγησις τῆς ἐκλείψεως τοῦ ἡλίου.

Περικλῆς ὁ περίφημος στρατηγὸς καὶ πολιτικὸς Ἀθηναῖος (494—429 π. Χ.) ἐνανάρχει τοῦ Ἀθηναϊκοῦ στόλου, ὅτε συνέθῃ ἐκλείψις ἡλίου, τρομάξασα τὰ στρατεύματα καὶ τὸν πλοηγὸν ἀκόμη. Ἀντὶ νῆ χάσῃ τὸν καιρὸν του, ὅπως τὸν πείσῃ διὰ λόγων ὅτι ἡ ἐκλείψις τοῦ ἡλίου εἶνε φυσικὸν φαινόμενον, ὁ Περικλῆς ἔλαβε μίαν ἄκραν τοῦ μανθῶου του καὶ ἐκάλυψε δι' αὐτῆς τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ πλοηγοῦ.

— Νομίζεις ὅτι αὐτὸ δύναται νὰ σοὶ προξενήσῃ κακόν; τῷ εἶπεν.

— Ὁχι, ἀναμφιδόλως, ἀπήντησεν ὁ πλοηγός.

— Ἐν τούτοις καὶ αὐτὸ εἶνε ἐκλείψις καὶ δὲν

διαφέρει ἀπὸ αὐτῆν τὴν ὁποίαν βλέπεις, εἰμὴ μόνον ὅτι ἡ σελήνη εἶνε μεγαλύτερα, πολὺ μεγαλύτερα τοῦ μανθῶου μου καὶ κρύπτει τὸν ἥλιον ἀπὸ πολλοῦς ἀνθρώπους.

πῶς ζῶσιν οἱ Ἀνναμίται.

Οἱ Ἀνναμίται, κάτοικοι τῆς Νοτίου Ἀσίας, εἶνε ἄνθρωποι σκυθρωποὶ. Τὰ γεύματά των, λιτότατα συνίστανται πότε ἐξ ὀρύζης, πότε ἐκ χόρτου καὶ γευματίζουσιν τρίς τῆς ἡμέρας. Καὶ οἱ μᾶλλον ἀγαπῶντες τὴν εὐζωίαν δὲν ἐξοδεύουσι περισσότερον τῶν 30 φράγκων τὸν μῆνα.

Ἄντὶ ἄλλου βροφημάτων πίνουσιν εἰς μικρὰς καταπόσεις τέτον πάντοτε θερμόν. Ἀγαπῶσιν ὁμῶς οὐκ ὀλίγον καὶ τὰ εὐρωπαϊκὰ ἡδύποτα καὶ μετ' εὐχαριστήσεως πίνουσιν τὸν Καμπανίτην οἶνον.

Οἱ Ἀνναμίται εἶνε μανιακοὶ καπνισταὶ τοῦ ὀπίου. Ἐντὸς τῶν οἰκιῶν των τὸ ὠραιότερον δωμάτιον, τὸ μᾶλλον πολυτελές, εἶνε προωρισμένον ὡς καπνιστήριον.

Ἡ διαθήκη τοῦ μονοφθάλμου.

Γέρων φιλάργυρος, ὅπως προσελκύσῃ τὴν ἀγάπην καὶ περιποίησιν τοῦ ὑπρέτου του, ὁ ὁποῖος ἔζη παρ' αὐτῷ γλισχρότατα, ἔγραψεν εἰς τὴν διαθήκην του: «Κληροδοτῶ εἰς τὸν ὑπρέτην ὅστις θὰ μοῦ κλείσῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς 1200 φραγκα εἰσόδημα καὶ τὴν οἰκίαν εἰς τὴν ὁποίαν θὰ ἀποθάνω.»

Ὁ Κύριος ἀπέθανε καὶ ὁ ὑπρέτης ἐζήτησε νὰ τῷ χορηγήσῃσιν ὅσα τῷ ἐκληροδότησεν ὁ κύριος του. Ἀνοίγουσι τὴν διαθήκην καὶ ἀναγινώσκουσι γεγωνυῖα τῆς φωνῆς. Ὅταν ἔβησαν εἰς τὰς λέξεις: «ὅστις θὰ μοῦ κλείσῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς» ὁ κληρονόμος ὅστις ἀνεγίνωσκε φωνάζει μετὰ χαρᾶς:

— Ἡ δωρεὰ εἶνε κατὰ τὸ ἥμισυ ἄκυρος!

— Καὶ διατί, κύριε;

— Φίλε μου, ὁ θεὸς μου ἦτο μονόφθαλμος καὶ δὲν τοῦ ἐκλείσας παρά τὸ ἓνα μόνον μάτι.

Σοφὰ λόγια.

— Νὰ εἶσθε οἱ πρῶτοι εἰς τὸ ἀκούειν, καὶ οἱ τελευταῖοι εἰς τὸ ὁμιλεῖν.

— Τὸ νὰ λυπεῖται τις τοὺς δυστυχεῖς εἶνε ὡσὰν νὰ ἀποκοιμῆται τὰς ἰδικὰς του λύπας.

— Ὁ μόνος ὄρος τῆς εὐτυχίας εἶνε ἡ ἐκτέλεισις τοῦ καθήκοντος.

— Ἡ ὀκνηρία εἶνε σκωρία, ἡ ὁποία καταστρέφει ὅλας τὰς ἀρετάς, ὅσον ἰσχυραὶ καὶ ἂν εἶνε αὐταί. Πῶς σίδηρος δύναται ν' ἀντιστῇ εἰς τὴν σκωρίαν;

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΕΙΚΟΣΤΟΣ ΕΒΔΟΜΟΣ
ΣΥΝΘΕΣΙΣ ΠΑΙΔΙΚΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ

Ὡς γνωστὸν ἡ ΔΙΑΠΑΛΑΣΙΣ τὴν σύνταξιν τῶν παιδι-
κῶν πνευμάτων ὡς καὶ τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων
ἔχει ἀναθέσει ἀνεκθεν εἰς τοὺς φίλους αὐτῆς ἀναγνώστας
καὶ εἰς ἀγαπητὰς ἀναγνώστριδας. Ἐκτός τῆς τέρψεως τὴν
ὅποιον τοῖς παρέχει διὰ τῆς δημοσιεύσεως μικρῶν παιδι-
κῶν συνδιαλέξεων ἢ εὐφῶν ἢ ἀστείων, παρέχει εἰς αὐτοὺς
καὶ τὴν μεγαλειότεραν ἀκρότην εὐχαριστήσιν νὰ συντάξωσι
τοιούτους μικροὺς παιδικούς διαλογισμούς καὶ νὰ τοὺς δη-
μοσιεύῃ μετ' τὸ ὄνομα ἢ τοῦ ψευδώνυμον τοῦ ἀποστελλόν-
τος αὐτούς.

Πόσον ἀφελίμον εἶνε τοῦτο (διότι ἡ ΔΙΑΠΑΛΑΣΙΣ ἐν παν-
τί καὶ πάντοτε ἐπιδιώκει πρὸς τὴν τέρψιν καὶ τὴν ἀφελίαν
τῶν ἀγαπητῶν ἀναγνώστων της) εὐκλόμως ἐνοεῖται. Διὰ τῶν
παιδικῶν πνευμάτων ἀλλοῦθ' οὐδένα τὸ πνεῦμα τῶν
ἀγαπητῶν της φίλων ὃ δυνάμενος νὰ ἐνοήσῃ μίαν εὐφρο-
λογίαν, ὃ εὐρίσκων τέρψιν ἐν αὐτῇ εἶνε ἥδη εὐφύης· καὶ
ἐν παρόδῳ, καὶ ἐν τῷ μέσῳ συνδιαλέξεως ἢ τὴν ἀκούσῃ,
θὰ τῷ κάμῃ ἐντύπων, ἐνὶ θεῶν ἀσυνήθιστον κατὰ ἀπα-
ρατήρητος ὡς ὠραῖον θέαμα πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μύστικος.
Ἐνοεῖται λοιπὸν μετ' ὅποιος εὐχαριστήσεως δημοσιεύει
τὰ παιδικὰ πνεύματα τῶν συνδρομητῶν της καὶ πόσον
ἐπιμετῆ τοὺς ἀποστελλόντας τοιαῦτα.

Ἡ ΔΙΑΠΑΛΑΣΙΣ θέλουσα νὰ ὑπεκκαύσῃ ἔτι μᾶλλον τὸν
ζῆλον καὶ νὰ κινήσῃ τὴν ἀμύλην τῶν ἐνασγολομένων εἰς
τὸ δύσκολον τοῦτο καὶ ἀρετὰ προσόντα ἀπαιτοῦν εἶδος
προβέβαιον καὶ κατὰ τὰ παρελθόντα ἐτη διαγωνισμῶς πρὸς
οὐδένα παιδικῶν πνευμάτων, ὧν τὰ ἀποτελέσματα
ὑπερέβησαν πᾶσαν προσδοκίαν, διότι πλείστοι ἐκ τῶν
ἀναγνώστων αὐτῆς κατήλθον μετ' ἐπιτυχίας εἰς τὸν εὐγενῆ
πνευματικὸν ἀγῶνα, ἐλπίζει, δὲ ὅτι καὶ εἰς τὸν σήμερον προ-
τενόμενον διαγωνισμὸν οὐκ ὀλίγοι θὰ λάβωσι μέρος.

Ὅροι τοῦ διαγωνισμοῦ

Οὔτε ὁ ἀριθμὸς τῶν σταλθησάντων παιδικῶν πνευ-
μάτων ὀρίσεται, οὔτε ὁ χρόνος τῆς ἀποστολῆς αὐτῶν.
Πᾶς συνδρομητὴς καὶ πᾶσα συνδρομήτρια τῆς ΔΙΑΠΑΛΑΣΙ-
ΣΕΩΣ δύναται νὰ στέλλῃ πρὸς αὐτὴν ἐν ἡ περισσότερα
παιδικὰ πνεύματα καὶ νὰ τὰ στέλλῃ ὅπου αὐτὴ θέλῃ.
Ἡ ΔΙΑΠΑΛΑΣΙΣ οὐδένα ὑποχρῶσιν ἀναλαμβάνει νὰ

δημοσιεύῃ πάντα τὰ σταλλόμενα πρὸς αὐτὴν παιδικὰ
πνεύματα, αὐτὰ νὰ αἰτιολογῇ τὴν μὴ δημοσιεύσιν αὐτῶν
θὰ δημοσιεύῃ μόνον ὅσα κατὰ τὴν κρίσιν της νομίζει κα-
τάλληλα διὰ τὸ φύλλον της, ἀδιαφοροῦσα ἂν εἶνε πρωτό-
τυπα ἢ μεταφρασμένα ἐκ ξένων γλωσσῶν. Ἐκ τῶν σταλ-
λομένων θὰ ἐκλέγῃ πάντοτε τὰ καλλίτερα καὶ αὐτὰ θὰ δη-
μοσιεύῃ ἂν, ἐνοεῖται, δὲν ἔχωσι δημοσιευθῆ ἄλλοτε
ἐν τῇ ΔΙΑΠΑΛΑΣΙ. Μίαν μόνην θερμὴν σύστασιν ἀπευθί-
νει πρὸς τοὺς φίλους της ἡ ΔΙΑΠΑΛΑΣΙ: νὰ μὴ ἀντιγρά-
φωσι παιδικὰ πνεύματα ἐξ ἄλλων ἑλληνικῶν δημοσιευμά-
των, διὰ νὰ μὴ ἐκθέσωσιν αὐτὴν εἰς τὸν κίνδυνον νὰ ἐκληφθῇ
ὡς κλέπτουσα τὴν διανοητικὴν ἐργασίαν τῶν ἄλλων.

Ὁ διαγωνισμὸς οὗτος τοῦ παιδικῶν πνεύματος θὰ ἀρ-
χίσῃ ἀπὸ τοῦ φύλλον της 15ης Ἀπριλίου (τευχουςτου) καὶ
θὰ λήθῃ εἰς τὸ φύλλον της 31 Δεκεμβρίου ἢ 1. (τευχός
24ος). Οἱ θέλοντες λοιπὸν νὰ συμμετάσχωσι τοῦ παρόντος
διαγωνισμοῦ ἢ ἀρχίσωσι νὰ στέλλωσι παιδικὰ πνεύ-
ματα εὐθὺς ὅρα λάβωσι τὸ παρὸν τευχός.

Τὰ πρὸς δημοσιεύσιν σταλλόμενα παιδικὰ πνεύματα
πρέπει νὰ εἶνε γεγραμμένα εἰς χωριστὸν φύλλον χαρτοῦ
καὶ νὰ φέρωσι τὴν ὑπογραφήν τοῦ στέλλοντος αὐτὰ καὶ τὸ
ψευδώνυμόν του ἐάν μετ' τὸ ψευδώνυμον ἐπιθυμῇ νὰ δημο-
σιεύωνται.

Τὰ βραβεῖα εἶνε τὰ αὐτὰ καὶ τοῦ 28ου διαγωνισμοῦ,
ὃν προτινόμεν ἐν σελίδι 16 τοῦ παρόντος φυλλαδίου.
Θὰ ἀπονειμθῆ δὲ τὸ πρῶτον βραβεῖον εἰς ἐκεῖνον οὗτι-
νος θὰ δημοσιευθῶσι πλείοτερα παντὸς ἄλλου παιδικὰ
πνεύματα εἰς τὰ τευχῆ τῶν μηνῶν Ἀπριλίου μέχρι
Δεκεμβρίου ἢ 1. Τὸ δεύτερον δὲ βραβεῖον θὰ ἀπονε-
μηθῇ εἰς τοὺς δύο τοὺς ἀμέσως ἐπομένους μετὰ τοὺς λα-
θόντας τὸ πρῶτον βραβεῖον, καὶ τὸ τρίτον εἰς τοὺς τρεῖς
τούς ἐπομένους μετὰ τοὺς λαθόντας τὸ δεύτερον βραβεῖον.
Πάντες δὲ οἱ λοιποὶ θὰ ἐπαινεθῶσιν ἢ θὰ τύχωσιν εὐφῆ-
μου μνείας.

Ἄμα τῇ λήξει τοῦ παρόντος διαγωνισμοῦ θὰ δημοσι-
ευθῶσι καὶ τὰ ἀποτελέσματα αὐτοῦ.

Οἱ ἀριστευόντες εἰς τοὺς διαγωνισμούς της ΔΙΑΠΑΛΑΣΕΩΣ
ἀξιοῦνται καὶ τῆς τιμῆς τῆς δημοσιεύσεως της εἰκόνας των
ἐν αὐτῇ, ἂν ἀποστέλλωσι τὴν φωτογραφίαν των.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Διάλογος μεταξύ δύο παιδιῶν:
— Ἐχεις ἀδελφῆ; ἐρωτᾷ ὁ εἰς.
— Ὀχι, ἀπαντᾷ ὁ ἄλλος.
— Ἀδελφῆ;
— Οὐτε.
— Ἐ! τότε λοιπὸν ποιὸς σὲ θέρνει;

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Προμηθέως Διοσκώτου.

Ὁ Κουριοκεφαλάκης παρατηρεῖ ὅτι τὰ παραπετάσματα
τῆς κλίνης του ἐκίασαν φωτιά. Ζητεῖ ὀλίγον ὕδωρ διὰ νὰ
προλάβῃ τὸ πῦρ καὶ κατὰ τύχην εὐρίσκει δοχεῖον ζέοντος
ὕδατος, τὸ ὅποῖον χύνει ἐπὶ τῶν παραπετασμάτων. Ἄλλὰ
κατὰπιν, σκεφθεὶς, φωνάζει ἔντρομος:
— Ὁ! εἰ βλάῃ ποῦ εἶμαι! Ἐρριθα ζεστὸ νερὸ καὶ ἡ
φωτιὰ θ' ἀνάψῃ περισσότερον.

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Μαγνήτης Ἀκροατιδῆς.

Ἡ Ἀγγλικὴ βλέπει ἓνα κύριον ἔνευ μύστακος καὶ
γενεῖον ἄλλ' ἔχοντα μεγάλας καὶ παχεῖας ὄφεις.

— Μαμμὰ, ἀναφωνεῖ ἐκπληκτός, κύτταξε ἓνα κύριον
ποῦ ἔβγαλε μουστάκια ἐπάνω ἀπὸ τὰ μάτια του!

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Τζέτον τῶν Ὀρίων.

Ὁ ἰατρός διέταξε τὸν Κουριοκεφαλάκην νὰ κάμῃ λου-
τῶν. Ἀφοῦ τὸ ἔκαμαν, ὁ ἰατρός τὸν ἐρωτᾷ:

— Πῶς σοὶ εἶναι τὸ λουτῶν;
— Ὀλίγον ὕγρον! ἀπαντᾷ ὁ Κουριοκεφαλάκης.

Ἐστὴν ὑπὸ Ὀλυμπίας Σπηλιοπούλου.

Ὁ Μιμῆς λέγει εἰς τὸν Ἀνωάνκην:
— Μαῦ χαρίζεις τὸ σχολάκι σου;
— Ἐ τὸ χαρίζω, ἀλλὰ νὰ κομμάτι σπῆτι μας.

Ἐστὴν ὑπὸ Χαράλαμπος Γ. Σφάρτη.

ΑΔΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΑΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ,

Δώδεκα ἔτη συνεπλήρωσεν ἡ ΔΙΑΠΑΛΑΣΙΣ ἀπὸ τῆς ἐκ-
δόσεώς της, καὶ ἐρ' ὅσον προχωροῦσι τὰ ἔτη τόσον πε-
ρισσότερον ἀγαπᾶται ἀπὸ τοὺς φίλους της καὶ καθίσταται
εἰς μᾶλλον ἢ ἀγαπητὴ σύντροφος, ἡ περιπόθητος φίλη, ἡ
ἐπιμελὴς διδάσκαλος, μήτηρ τρυφερά διὰ τὰ ἑλληνόπουλα,
διὰ τὰς ἑλληνοπούλας. Καὶ πρὸς ὅμως νὰ μὴ ἀγαπᾶται,
ἀφοῦ καὶ τέρπει καὶ διδάσκει καὶ συμβουλεῖται καὶ τιμο-
ρεῖ κἀποτε καὶ συμπονεῖ καὶ συγχαίρει τοὺς ἀναριθμήτους
φίλους της!

Δώδεκα ἔτη συνεπλήρωσεν ἡ ΔΙΑΠΑΛΑΣΙΣ καὶ σήμερον
εἰσέρχεται ὑγιῆς καὶ ῥοδόχρους, πλήρης χαρῆς καὶ ἀγαλ-
λίσεως εἰς τὸ δέκατον ἔτος της μετὰ τὸν μετὰ τὸν
φορτὸν τῆς ὕλης. Καὶ δὲν ἐρυθρᾷ ὑποχρῶμένη τῶσα,
διότι πιστῇ εἰς τὰς ἐπαγγελίας της ἐξεπλήρωσε πάντα
ὅσα μέχρι σήμερον ἀνῆγγειλεν. Πῶσοι ἐπέτες πάλιν δὲν
θὰ συγκινήσῃσι, δὲν θὰ θαυμάσωσι, δὲν θὰ γελάσωσι, δὲν
θὰ χαρῶσι, δὲν θὰ διδαχθῶσι ἀπὸ τὰ ποικίλα, τὰ ἐκλεκτά
διηγήματα, τὰ τρυφερά ποιήματα, ἀπὸ τὴν Ἐυρωποῦ-
σαν τὸ περιπετειώδες καὶ συγκινητικὸν μυθιστόρημα καὶ
ἀπὸ τὴν ἄλλην διδακτικὴν ὕλην!

Δὲν σᾶς λέγω πολλά, θὰ με ἰδῆτε καὶ ἡ ἀγάπη σας,
ἂν δύνασθε νὰ με ἀγαπήσθε περισσότερο θὰ πλημμυ-
ρήσῃ καὶ δὲν θὰ ὑπάρχῃ φίλος σας, εἰς τὸν ὅποιον νὰ μὴ
καταστῆ ἀχώριστος σύντροφος καὶ πιστὴ φίλη!

Καὶ τὸ πιστεύω αὐτὸ διότι κατὰ σωροὺς λαμβάνω καθ'
ἡμέραν τὰ θελίδια ἐγγραφῆς. Ἐπὶ τοῦτω λοιπὸν ἐκφράζω
τὰς θερμὰς εὐχαριστίας μου πρὸς ὅλους οὕτινες ἔσπευσαν
νὰ ἀνακεῖνωσι τὴν συνδρομὴν των καὶ νὰ ἐγγράψωσι τοὺς
ἀγαπητοὺς φίλους των οὕτινες εἶνε καὶ ἰδιοὶ μου φίλοι.

Τὸν Βασίλεα τῆς Ἐρήμου, τὸν παλαιὸν μου φίλον,
βέβαια τὸν ἐθυμῶμαι, ῥόδον της Διγύπτου, καὶ τὸν
συγχαίρω διὰ τὰς προόδους του. Τῷ ψευδώνυμόν σου δε-
κτὸν δεκτότατον, ὅσ' οὐ μάλιστα εἶνε ἐκλογὴ αὐτοῦ τοῦ
ἰδίου βασιλικῆς διαταγῆς εἶνε αὐτῇ! Λοιπὸν καλὴν ἐπι-
τυχίαν.

Ὅσα καλά περὶ ἐμοῦ ἔραβον οἱ Κυανοὶ Ὀφθαλμοὶ
ἀπὸ τὰς μικρὰς των φίλας με συνεκίνησαν, διότι δει-
κνύουν ὅτι αἱ προσπάθειαι μου καρποφοροῦν. Καλῶς
ὤριστα λοιπὸν, Κυανοὶ Ὀφθαλμοί, καὶ περιμένω νὰ
μοῦ γράψετε.

Αὐτὸ ὑπέθεσα καὶ ἐγὼ, Δίμητι τοῦ Μεσολογγίου,
ὅτι ἦτο ἡ αἰτία τῆς σιωπῆς σου. Τοῦτο ἴσα ἴσα συνιστᾷ
εἰς τοὺς φίλους μου, πρῶτα τὰ μαθήματα καὶ ἔπειτα τὴν
ἀλληλογραφίαν. Ἄλλὰ εἰ ὑμῶρον τὸ γράφημέν σου, εἶ-
σαι ἄξια παντὸς ἐπαίνου. Διὰ τὸ μὴ ἔστειλες τὸ γραμμα-
τόσημον τῶν 40 λεπτῶν;

Ἄχ! τὸ σύννεφο ἐκεῖνον, Βυζαντινὸ Ἀηδόνη, μοῦ
ἔφερε ὃ τι τοῦ παρηγγελάτε. Τὸ εἶδα ὀλίγον θαυμάσι-
νον... ἔχει δίκαιον· εἶθε νὰ ἔλθῃ ἡμέρα καθ' ἣν θὰ ἔλθῃ
χαρούμενον. Τὸ ἴδιον θὰ σᾶς φέρῃ τὴν ἀπάντησίν μου
καὶ τοὺς ἀσπασμούς μου πρὸς σέ, πρὸς τὸν μικρὸν σας
Ἀλέξανδρον καὶ τὸν καλὸν σου πατέρα. Ἀ! ὀλίγον ἔ-
λειψε νὰ λησμονήσω τὸν Ἰωάννην, τὸν ἀγαπητὸν σου φίλον,
τὸν ὅποιον καὶ ἐγὼ ἐπίσης ἀγαπᾷ.

Χαίρω, Προμηθεῦ Ἰερωδέτα, διότι τέλος πάντων
ἐτελείωσαν τὰ μαρτύριά σου. Ὅταν δημοσιεύω τὴν βιο-
γραφίαν μου, ἐκεῖ πλέον θὰ διηγηθῶ κατὰ πλάσας τοὺς
ὑπὲρ τῆς προσφιλεστάτης σου ΔΙΑΠΑΛΑΣΕΩΣ ἀγῶνας σου
ὅχι μετ' τὸ ψευδώνυμόν σου, ἀλλὰ μετ' τὸ ἀληθές σου ὄνομα
διὰ νὰ μείνῃ ὡς παράδειγμα εἰς τὰ φιλότιμα παιδιά.
Μένε πιστὸς εἰς τὰς εὐγενεῖς ἰδέας σου.

Σὰν τὰ χιόνια, Λιονοσκεπὴς Οὐάλα. Εὐχαριστῶ πολὺ
τὰς καλὰς μου φίλας αἰ ὅποιαί σου εἶπον τόσα καὶ τόσα
περὶ ἐμοῦ. Σὲ κατέταξα ἥδη μετὰ τῶν ἀριστεῶν μου
φίλων. Γράψε μου, ὅσον εἰμπορεῖς συγχρότερον καὶ ἔσο
βεβαία ἐν τοῦτο με εὐχαριστέ. Τὸ Ἀγκυροβολημέ-
νον Πλοῖον δεκτὸν.

Εὐχαριστῶ, φίλε μου Σπυρίδων Ι. Ῥάγκη, διὰ τὰ
γραφόμενά σου, τὰ ὅποια δεικνύουν ὅτι εἶσαι φίλος τῆς
τάξεως.

Νὰ καταδεχθῶ νὰ σ' ἀπαντήσω, Ἀρκετὸ Ὀρφέθ;
Τί λόγια εἶνε αὐτά; Ὅχι μόνον καταδεχόμεθα, ἀλλὰ καὶ
μετὰ πολλῆς εὐχαριστήσεως ἀπαντῶ εἰς τοὺς ἀγαπητοὺς
μου φίλους.

Ἐλα, Σανθὴ Βοσκοπούλα, καὶ ἐγὼ ἐπιθυμῶ νὰ σε
γνωρίσω καὶ ἐλπίζω ὅτι καὶ σὺ καὶ ἐγὼ θὰ μείνωμεν εὐ-
χαριστημένοι.

Ἐπέτυχεν ἡ παρατήρησίς σου, Ἐλευθερά Ἑλλάς.
Δὲν εἶδες τὸ ὄνομά σου ἐνεκα τῆς κληθῶρας τῶν ἀπαν-
τήσεων.

Εὐχομαι, Ἀρεμοστρόβιλε, νὰ λέγῃς καὶ σὺ περὶ τῆς
ἀγαπητῆς σου ΔΙΑΠΑΛΑΣΕΩΣ, εἰς τὰ μικρὰ ἐγγονάκια σου
ὃ τι λέγει εἰς σέ ἡ σεβαστὴ σου μάμμη. Μοῦ γράφεις
ὅτι στιγμὴ δὲν περᾷ χωρὶς νὰ ὀμιλήσῃς δι' ἐμέ. Τώρα
ἐκατάλαβα διὰ τί περιτρίζομαι καθὲς στιγμὴν. Ἄν διαγωνι-
σθῆς, σοῦ εὐχομαι καλὴν ἐπιτυχίαν.

Τώρα ὅπου κηγαίνεις εἰς τὸ σχολεῖον, Ἀγγλικὸ Ὀρί-
ων, καὶ μαθάνεις νὰ γράφῃς, περιμένω νὰ λάβω ταχέως
δείγματα τῆς ἐπιμελείας καὶ τῆς προόδου σου.

Ὀλίγην υπομονήν, Κατὴν Μιχαὴλ Γιάνναρη, καὶ
τὸ ταμεῖον ὑπὲρ τῶν ἐπιμελῶν ἀπόρων μαθητῶν θὰ ἐμῆθ
πάλιν εἰς ἐνέργειαν. Ὅσα δὲ χρήματα συνέλεξες ὑπὲρ τοῦ
ταμεῖου αὐτῶν ἐπιμελῶν ἀπόρων μαθητῶν κράτησέ τα καὶ
μοῦ τὰ στέλλεις ὅταν ἀόλιθος κατέλογον συνεισφορῶν.
Ἐπεινὴ τὴν προθυμίαν σου, ἡ ὅποια σὲ καθιστᾷ ἀτα-
γᾶπητον. Ἡ πρὸς σέ ἀπάντησίς μου αὐτῇ ἄς θεωρηθῆ ὡς
ἀπάντησις πρὸς πάντας τοὺς φίλους μου ὅσοι μοὶ ἀνῆγγει-
λαν τὰς ὑπὲρ τῶν ἀπόρων μαθητῶν ἀξιοπαύτους ἐνερ-
γίας των.

Πραστικά, Ροδόδακτυλος Αἰγὴ, καὶ Μαυρομα-
μάτα. Χαίρω πολὺ, διότι με ἔειχες παρηγορίαν καὶ συν-
τροφίαν κατὰ τὴν ἀσθενείάν σας. Πᾶς νὰ μὴ ἀγαπᾷ τὸ-
σον προθύμους φίλας μου; Μ' ἀρίσει τὸ Τριαντά-
φυλλον τῆς πρώτης καὶ ἡ Δόρα τοῦ Ὀρφέως τῆς
δευτέρας.

Μετὰ χαρᾶς σὲ δέχομαι, Ἡράνθεμον, καὶ σὲ κατατάσ-
σω μετὰ τῶν ἀγαπητῶν μου φίλων. Διὰ τῆς ἐπιμελείας
θὰ κατορθώσῃς ὃ τι ἐπιθυμεῖς.

Εὐχαριστῶ, Φρούριον τοῦ Μεσολογγίου, διὰ τὰς
προσπαθείας σου. Πῶς σοῦ ἐπέρασεν ἀπὸ τὸν νοῦν ὅτι
εἶνε δυνατόν νὰ μ' ἐνοχλοῦν αἱ ἐπιστολαὶ τῶν μικρῶν μου
φίλων, ὅταν μάλιστα εἶνε γραμμένα ὅπως αἱ ἰδικαί σου.
Χρήματα δὲν εὐρίθωνται ἐν τῇ ἐπιστολῇ σου.

Καλῶς ὄρισται, καλῶς ὄρισται, Βένευχη Ἰρητῆ καὶ
Ματρε τῆς Ἀργύλης. Μετὰ χαρᾶν λαμβάνω τὰς ἐπιστο-
λάς σας καὶ εὐχαρίστω θὰ σᾶς ἀπαντᾷ.

Καὶ εἰ μοῦ ἔκαμες, Κάλιχαν, νὰ σοῦ θυμώσω; Ἡ κατὰ
λάθος ἐδημοσιεύθῃ τὸ ψευδώνυμον ἄλλου φίλου μου ὑπὲρ
τὴν ἐρώτησίν σου, ἡ καὶ αὐτὸς θὰ εἶχε στείλῃ πρὸ σοῦ τὴν
ἰδίαν ἐρώτησιν, ἕπερ πολὺ πιθανότερον.

Εὐχαριστῶ διὰ τὰς ἐνθέρμους εὐχὰς σας καὶ σᾶς εὐ-
χομαι καὶ ἐγὼ αἰσίων τὸ νέον ἔτος Γ.Ι. Ζῶτε, Π. Μαρ-
μακίδῆ, Ἀρνήριε Μερέλας, Σχολαστικῆ, Σιλβέ-
στρα, Φαλατρίς, Φιλόπατρι Ἰων, κλπ. κλπ. κλπ.

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΕΙΚΟΣΤΟΣ ΟΓΔΟΣ

Λύσεις τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῶν δημοσιευθησομένων ἐν τοῖς ὀκτώ φυλλάδιοις τῆς «Διαπαλάσεως» τῶν μηνῶν Ἰανουαρίου, Φεβρουαρίου, Μαρτίου καὶ Ἀπριλίου ἔ. ἔ.

Εἰς τὸν διαγωνισμὸν τοῦτον, ἀρχόμενον ἀπὸ σήμερον, δύναται νὰ λάβωσι μέρος πάντες ἀνεξαιρέτως οἱ βουλόμενοι ἐκ τε τῶν παλαιῶν καὶ τῶν νέων συνδρομητῶν τῆς ΔΙΑΠΑΛΕΣΕΩΣ, συμμετρούμενοι πρὸς τοὺς ὅρους τοῦ διαγωνισμοῦ, οὓς δημοσιεύομεν ἐν τῇ ἀντικρῷ σελίδι τοῦ ἐπιφύλλου.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Αἱ λύσεις θὰ δημοσιευθῶσιν ἐν τῷ φυλλάδιῳ τῆς 31ης Μαρτίου]

1. Συλλαβογράφος.

Ἄθος εἶνε τὸ πρῶτον μου, ἄθος τὸ δευτέρον μου καὶ πέλαγος Ἑλληνικὸν εἶνε τὸ σύνολόν μου.

2. Αεζίγραφος.

Τὰ δύο πρῶτα, γράμματα τὸ τρίτον μου φωτίζει, τὸ ἅλον εἶμαι θήραμα καὶ δένδρον με στολίζει.

3. Στοιχειογράφος.

Διῶθε ψ καὶ βάλε π καὶ γοργός σὰν ἀστραπή καὶ βορροῦλα ταυ θ' ἀφήσῃ τὴν βορροῦλα ταυ θ' ἀφήσῃ τὸ κουγγί σου θὰ πηδήσῃ.

4. Τονογράφος.

Πόλις τις, ὦ φίλε, εἶμαι καὶ εἰς ἔνον κράτος κείμαι. Ἄν με παρθέτουσήσῃς, ὄνομα θὰ σχηματίσῃς.

5. Ἀναγραμματισμὸς.

Εἶμαι ἄνεμος τὸ θέρας ὄροσερός καὶ δυνατός, ἂν με ἀναγραμματίσῃς γίνομαι ἰχθύς γνωστός.

6. Αἵνεγμα.

Σὰν βῆδι μουγγρίζω, σὰν φεῖδι σουρίζω, σὰν ἄλογο τρίχω καὶ πόδια δὲν ἔχω. Ζωὴ ξένη φέρνω ἄφινο καὶ ποίρνω.

7. Κυβολεξόν.

Κράτος εἶνε τὸ πρῶτόν μου, εἰς τὴν Εὐρώπην ; ὄχι. Τόσον γνωστόν πολύχρωμον ὀηλοῖ τὸ δευτέρον μου. Τὸ τρίτον μου 'ς τὸν πόλεμον, ὅστις νικήσῃ τόχει. Ἔνα υἷόν τοῦ Ἰακῶβ δηλοῖ τὸ τέταρτόν μου.

8. Συλλαδικῶν τρίγωνον.

Τὸ πρῶτον μου πολύτιμον ἐκ τῶν λευκῶν μετάλλων. Τὸ δευτέρον μου θαῦμα ἐν ἐκ τῶν ἐπτὰ μεγάλων. Τὸ τρίτον μου παραγωγὸς πλουσιῶν κοσμημάτων. Τὸ τέταρτόν μου κηρικὸν ἐκ τῶν συνηθεστάτων.

9-15. Μαγικὸν γράμμα.

Προσθέντων ἐν καὶ τὸ αὐτὸ γράμμα εἰς τὰς ἐπομένους λέξεις σχηματίσθαι ἄλλας τῆσας : Σόλοι, οἰς, ὄσα, λαλῶ, μωρά.

14. Ῥόμβος.

Τὸ πρῶτον καὶ τὸ ἔσχατον ἡ Ἑλευσίς κατέχει. Τὸ δευτέρον ἡ κεφαλή 'ς τὰ πλάγια τῆς ἔχει. Πᾶς ποταμὸς καὶ χεῖμαρρος ἡμᾶς τὰς δύο φέρει. Ἄν ἔχη τις τὸ κεντρικόν, παντοταῖνὰ θὰ χαίρῃ. Τὸ πέμπτον 'ς τῆς Ἀνατολῆς εὐρίσκειται τὸ πλάγι. Θὰ ἀποθάνῃ δὲ εὐθὺς ὅστις τὸ ἔσχατον φάγῃ.

15. Ἀκροστιχίς.

Τὰ ἀρχικά γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα φαύλου πολιτοῦ ἐνδόξου πάλευς. 1. Πτηνόν. 2. Πόλις τῆς Ἑλλάδος. 3. Βασίλισσα τῆς καλλονῆς. 4. Μέρος τῆς χειρὸς. 5. Νῆσος.

16. Μεσοστιχίς.

Τὰ μεσαία γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα μακαρόφρου ἔφου. 1. Νῆσος Εὐρωπαϊκῆ. 2. Ὀχληρὸν ἔντομον. 3. Ἀκρωτήριον τῆς Μ. Ἀσίας. 4. Πόλις. 5. Κράτος εὐρωπαϊκόν. 6. Ἰχθύς ἰαματικὸς.

17. Φωνηεντόλεπον.

ν—δντν—ν—ν—τς—ντς—ντς—ν—δν—γπ—τν—πτρδ.

ΑΥΣΕΙΣ

208. Ἐπίς, λεις.—209. Σηματα (Σύ, μαία).—210. Η—ΑΙ—ΟΣ—211. Ε 212. ΝΑΞΟΣ

ΑΙ—ΜΗΝ	Η	ΚΥΡΟΣ
ΟΣ	ΔΑΡΟΣ	ΑΔΓΟΣ
	Α	ΟΡΜΟΣ
	Ε	ΑΔΕΝΑ

—213-215. Α') Κῶς. — Β') Ἴος. — Γ') Ἀνάρος. — 218-219. Α') Κίος, χάος, χάρος, φάρος, φῆρος, ἠῶρος. — Β') Ἥλος, Μῆλος, μέλος, μέρος, Λέρος, Λάρος. — Γ') Ἑλλάς, Ἑλλη, ἔλλη, ἄλλο, ἔλλος, Γάλλος. — 219. Κρεῖσσον φθόνος οἰκτιρμοῦ. — 220-224. α') Βόσπορος, β') Ὀλορος, γ') Δομοκός, δ') Κολύμβος, ε') Σκόροδον. — 225. Α') Σαλαμίς, Β') Ἀραχθός, Γ') Λαμψάκος, Δ') Κίσιος. — 226. Ἔσο γυναιὸς πάντοτε, μησιμακός μὴ εἶσαι, δίδε καλὸν ἀντὶ κακοῦ καὶ οὕτως ἐκδικεῖσαι. — 227. ΕΠΙΜΕΝΙΑΗΣ (1. Ἐπιμόνη. 2. Πάρος. 3. Ἴδη. 4. Μῆλον. 5. Ἐλαῖνα. 6. Ναυσταχός. 7. Ἰωλλός. 8. Διομήδης. 9. Ἡραϊον. 10. Σαρδηνία.) — 228. ΑΥΡΑ, ΨΑΡΑ (1. ΛαζαΨ, 2. Ὑπάρειά. 3. ΡήτωΡ. 4. Αθηνά.) — 229. 1. Ὁζός. 2. Σαλαμίς. 3. Πόρος. 4. Ρόδος. 5. Κρήνη. 6. Τήνος. 7. Σέρφος. 8. Ἀναφη. — 230. Ἡ ἀχαριστία εἶνε ἡ μελανοτάτη τῶν κακιῶν.

Η ΓΥΦΤΟΠΟΥΛΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑ² COLOMB ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΦΡΑΣΙΝ Π. Ι. ΦΕΡΜΠΟΥ

[Συνέχεια · ἴδε σελ. 1]

Ὁ ἄνεμος ἔπνεε σφαιρότατος καὶ ὁ φύλαξ ἠναγκάσθη νὰ προφυλάξῃ τὸ φῶς διὰ τῆς ἀκρας τοῦ σκεπάσματος του. Οὕτω δὲ τὸ φανάριον πολὺ ὀλίγον ἐφώτιζεν ἄλλ' ἕως ὅταν οἱ πόδες σας εἶνε συνηθισμένοι, δὲν ἔχετε ἀνάγκην τῶν ὀφθαλμῶν διὰ νὰ πορευθῆτε εἰς γνωστὸν μέρος.

Ὁ κύρ Πέτρος ἐβασθεν εἰς τὴν φυλακὴν καὶ ἐξεκλείδωσεν τὴν θύραν. Ἡ μικρὰ Γυφτοπούλα δὲν ἐφαίνετο. Διηθῆνε τὸ φῶς τοῦ φαναρίου ἐντὸς τῆς φυλακῆς, ἀλλὰ πρὸς τὴν θύραν δὲν ἐφαίνετο, οὔτε ἐπὶ τῆς κλίνης οὔτε ἐπὶ τοῦ πετρίνου καθίσματος... Τέλος τῆν ἀνακαλύπτει ἐξηλωμένην ἐν τινὶ γωνίᾳ καὶ ἀκίνητον. Ἐφροβήθη μὴπως ἐπαθε τίποτε, καὶ ἔκυψε νὰ τὴν παρατηρήσῃ καλλιτέρον.

Ἡ μικρὰ ἐσάλευσεν ὀλίγον καὶ προσεπάθησε νὰ σῶρῃ τοὺς γυμνοὺς πόδας τῆς ὑπὸ τὸ κατεσχιμένον φέρεμά της. Ἐκοιμάτο, ἀλλ' ἐκπύωνεν εἰς τὸν ὕπνον τῆς.

Διηθῆνε τὸ φῶς ἐπὶ τῆς μικρᾶς, ἥτις πράγματι ἐκοιμάτο. «Τὰ παιδάκια κοιμῶνται παντοῦ, ἐφίθουσι» καὶ ἔπειτα τί κόβρασιν ὅπου θὰ τὴν εἴχῃ! Σὺν πόσων ἐτῶν νὰ εἶνε; Δέκα; οὐ, φαίνεται ἀπὸ τὸ προσωπάκι του, ἂν καὶ δὲν εἶνε πολὺ μεγάλον, ἀλλὰ τίθ' ὑπέφερε τὸ καθίσματος.

μῆνο!... Δαυκιά! μωρὲ φαγητόν διὰ νὰ θρέψῃ παιδί! Τὸ τσαμένο! Τὰ χεράκια του, τὰ ποδαράκια του τὰ γυμνά εἶνε λυπη νὰ τα βλέπῃ κανεῖς...

Δὲν φαίνεται κανόν, τώρα που κοιμάται. Τὸ προσωπάκι του εἶνε μάλιστα γλυκύτατον...

Καὶ δὲν ἐχώριται νὰ το βλέπῃ.

Δὲ μακρὰὶ μαύραι βλεφαρίδες του ἤσαν ἠπλωμέναι ἐπὶ τῆς μελαφῆς παρσιᾶς του, καὶ τὸ λεπτοφύες στόμα του ἦτο ὀλίγον ἀνοικτὸν καὶ ἐφαίνοντο εἰ κανονικοὶ καὶ λευκάτατοι ὀδόντες του. Καὶ ἡ μαύρη κόμη τῆς! τί πυκνὸν ἐπανωφόριον, κατὸν εἶχε νὰ ἴδῃ τοιαῦτον θησαυρόν.

Οἱ ξανθοὶ πλόκαμοι τῆς Εὐμορφίας ἦσαν βεβαίως εὐμορφότεροι, ἀλλὰ τί πλόκαμοι θὰ εἰγίνοντο τὰ φρύγανα τῆς Γυφτοπούλας ἂν τὰ ἐπέκλυε ἡ κυρὰ Μαρία! Τὸ δάσμοιρον οὔτε μῆτερα θὰ εἶχεν, οὔτε μάμμην!...

Ὁ ἀξιόλογος κύρ Παῦλος ἀπέθεσε τὸ φανάριον ἐπὶ τοῦ πετρίνου καθίσματος. Ἠπλώσε τὸ σκεπάσμα του ἐπὶ τῆς πενιχρᾶς κλίνης, ἤλθεν ἔπειτα πλησίον τῆς μικρᾶς καὶ τὴν ἐπῆρεν εἰς τὰς ἀγκάλας του ὅπως πολλὰκις τὴν Εὐμορφίαν του μετὰ κοπιώδη περιπάτον, τὴν ἀπέθεσεν ἐπὶ τοῦ σκεπάσματος καὶ τὴν περιετόλιξε

ΠΗΓΑΙΝΕ ΤΟ ΚΟΥΠΑΚΙ Ἐ ΤΗΝ ΠΑΓΙΑΝ ΣΟΥ. (Σελ. 19)

Οἱ ἀλλάσσοντες κατοικίαν συνδράμεται παρακαλοῦνται νὰ γνωστοποιῶσιν ἡμῖν ἔγκαιρος τὴν νέαν των διεύθυνσιν συναποστέλλοντες καὶ 25 λεπτῶν γραμματέσημον διὰ τὴν δαπάνην τῆς ἐκτυπώσεως τῆς νέας ταινίας. Παράπονα περὶ τῆ λήψεως φύλλων γίνεσθαι μετὰ περιφρονεῖς ἰσως μὴ εἶναι ἀποδεκτά.

καλώς. Καί κατ' αρχάς μὲν ἡ μικρὰ ἔμεινεν ἀκίνητος, ἀλλ' ἀφ' οὗ ὅμως ἠσθάνθη τὴν εὐάρεστον θερμότητα, ἠλλάξε θέσιν μόνῃ τῆς καὶ ἐποκοιμήθη καλλίτερον ἐντὸς τῆς θερμῆς φωλεᾶς τὴν ὅποιαν κατεσκευάσεν εἰς αὐτὴν ὁ κύρ Πέτρος. Ἡ ἀναπνοή τῆς ἔγινεν ὀμαλοτέρα καὶ ἡσυχος καὶ ἐπὶ τῶν ὠχρῶν παρεϊῶν τῆς ἐπεχύθη ἐλαφρὸν ρόδινον χρῶμα.

« Α! περίφημα! Τώρα εἶνε καλλίτερα τὸ καίμενο! » Ἀς το ἀφῆσεν ἡ κοιμηθὴ ὡς τὸ πρῶτ', καὶ θὰ κοιμηθῆ ὡς ἀρνάκι.»

Καὶ ἡσυχος πλέον περὶ τῆς μικρᾶς, ὁ κύρ Πέτρος ἔλαβε πάλιν τὸ φανάριόν του καὶ ἐξῆλθε τῆς φυλακῆς, ἀφ' οὗ, ἐννοεῖται, τὴν ἐκλείδωσεν ἀσφαλῶς καὶ ἐπανῆλθεν εἰς τὴν κατοικίαν του. Ἐκλείσσε καλῶς τὴν θύραν καὶ ἐπλαγίασεν ἐπὶ τῆς κλίνης του ὅπως ἦτο ἐνδεδυμένος· μόνον τὰ ὑποδήματά του ἐξέβαλε. Οὐδὲ ἠσθάνθη κἄν ὅτι δὲν εἶχε νὰ σκεπασθῆ. ἠσθάνετο δὲ θερμότητα μεγάλην ἐνθυμούμενος πῶ ἦτο τὸ σκέπασμά του. Μία νύξ παρέρχεται εὐκλόως, αὐτὸς δὲ πολλὰκις διενυκτέρευσε οὕτω πως ὅτε ἦτο στρατιώτης.

Ἐν ᾧ δὲ ὁ κύρ Πέτρος ἐκοιμᾶτο ἔχων τὴν συνειδησίην του ἀναπεπαιυμένην, ἡ μικρὰ δεσποδῆτις ἀνεκαίετο καὶ αὐτὴ ὑπὸ τὸ θερμώτατον σκέπασμα, πρῶτην ἰσως φοράν ἐν τῇ ζωῇ τῆς. Καὶ θέλει ἐρώτημα; Κατὰ τὰ δέκα ἔτη τοῦ βίου τῆς ἡ μικρὰ Γυφτοπούλα ἐκοιμᾶτο ὅπου ἤθελε τύχη, ἐν τῇ ἀγκάλῃ τῆς μητρός της ἐνώσω εἶχε μητέρα, ἐντὸς ἀμαξίου ἢ ἐπὶ τῶν νῶτων ἡμιόνου ὅσακις ἦσαν ἐν ὁδοποιίᾳ, ἐπὶ σωροῦ ἀχύρων ἢ κουρελίων, ἐπὶ τοῦ χόρτου ἢ ἐπὶ τῆς γυμνῆς γῆς· συχνότερον δὲ ἐν ὑπαίθρῳ ἢ ὑπὸ ἀτέγγῃ. Ὅθεν καὶ ἡ εὐπάθεια, ἡ καλοπέρασις τῆς νυκτὸς ἐκείνης, ἐνάρκωνε τὰ μέλη τῆς μικρᾶς, ἣτις ὡς ἐκ τούτου ἠσθάνετο ἐν τῷ ὑπνῷ τῆς ἡδονὴν ἀνεκφραστον. Δὲν εἶχε δειπνήσῃ, διότι μόλις ἐξεριζύωσεν τὰ δαυκία καὶ τὴν συνέλαβεν ὁ ἀγροφύλαξ· ὥστε δὲν ἔλαβε καιρὸν νὰ τα δοκιμάσῃ. Ἄλλ' ἐν τῇ ἡλικίᾳ ταύτῃ ὁ ὑπνος νικᾷ τὰ πάντα, ἔπειτα δὲ δὲν ἦτο δά καὶ ἡ πρῶτη φορά καθ' ἣν ἡ Γυφτοπούλα ἐκοιμᾶτο νῆστις.

Τὸ πρῶτ' ὅτε ἐξύπνησεν ὁ κύρ Πέτρος ἐξεπλάγη βλέπων ὅτι εἶχε κοιμηθῆ ἐνδεδυμένος· ἀλλ' εὐθὺς ἔπειτα ἐνεθυμήθη καὶ ἐπήδησεν ἀπὸ τῆς κλίνης διὰ νὰ ὑπάγῃ νὰ ἐπισκεφθῆ τὴν φυλακισμένην. Καὶ ἀφ' οὗ ἐνέφθη καὶ ἐτίναξε τὸ φάρμακόν του, ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ κοιτιῶνός του κρατῶν τὰ ὑποδήματά του. Καὶ διὰ νὰ ἀποφυλακίσῃ τὴν Γυφτοπούλαν δὲν ἐπέτρεπεν εἰς ἑαυτὸν νὰ ἐξέλθῃ ἂν μὴ στείλωσῃ πρῶτον τὰ ὑποδήματά του.

Ἐν ᾧ δὲ ἠγωνίζετο στείλωσθαι αὐτὰ διὰ τῶν δύο αὐτοῦ χειρῶν ἐναλλάξ, ἡ Εὐμορφία κατέβη τὴν κλίμακα ὡς μικρὸν πτηνόν.

« Α! ὁ πατέρας! ἀνεγώνησε περιχαρῆς τρέ-

χουσα καὶ ῥιπτομένη εἰς τὰς ἀγκάλας του. Καλημέρα, πατέρα! Ἐκλιμηθήκατε καλά; Ὑαλίσετε τὰ ὑποδήματά σας ἀπὸ τώρα; Τώρα εὐθὺς θὰ ἔγῃτε;

— Ναι, παιδί μου ἔχω ἐργασίαν... πρέπει νὰ ἔγῃ.

— Ὅχι ὁμως πρὶν πιῆς τὸ γάλα σου... εἶπεν ἡ κυρὰ Μαρία καταβαίνουσα τὴν κλίμακα. Δὲν κάμνει νὰ ἔγῃς νηστικός, υἱέ μου, θὰ βλάψῃς τὸ στομάχι σου... Καὶ ἔπειτα νὰ, τὸ νερὸ βράζει. Μόρφω μου, εἰσίμας... »

Ὁ κύρ Πέτρος ἐκάθισεν ἄνευ ἀντιρρήσεως. Δὲν δυσχερεστεῖτο νὰ ἀναβάλῃ ὀλίγον τὴν ἐπίσκεψίν του, νὰ ἴδῃ βραδύτερον τὴν Γυφτοπούλαν, διότι χθές, ὡς ἐνθυμήθη, δὲν ἀπεχωρίσθησαν τόσο φιλικῶς. Τὴν εἶχε μεταχειρισθῆ πολὺ τραχέως, καὶ ναι μὲν αὐτὸς εἶχε δίκαιον, ἀλλ' ἐκείνη ἴσως εἶχε πάθος κατ' αὐτοῦ. Ὁ κύρ Πέτρος δὲν ἐμνησιμάκει διὰ τὰς κληγὰς τὰς ὁποίας εἶχε λάβῃ ἐκ τῶν δούλων καὶ τῶν ὀδόντων τῆς Γυφτοπούλας· ἀλλ' εἶν ὁμως ἤθελε πάλιν ὁρμήσῃ κατ' αὐτοῦ, καὶ δὲν ἤθελε νὰ δώσῃ ἀκράσιν εἰς τοὺς λόγους του; Τότε τί ποιητέον; Ἡ πρᾶξις τῆς μικρᾶς θὰ ἦτο ἀντίστασις κατὰ τῆς ἐξουσίας καὶ μετὰ ὑποτροπή. Καὶ ὁ ἀγροφύλαξ θὰ ἠναγκάζετο νὰ ἐνεργήσῃ τεχέως, νὰ ὀδηγήσῃ τὴν μικρὰν κλέπτριαν εἰς τὴν πολιτικὴν φυλακὴν, καὶ ἐκεῖ δὰ πλέον... Μάλιστα, ἐκεῖ πλέον τί θὰ γίνῃ ἡ μικρὰ; Βεβαίως εἰς τὰ τοιαῦτα μέρη δὲν μανθάνουν αἱ κορασίδες ἀνατροφήν καλὴν, τούναντιον μάλιστα!

Ἡ Εὐμορφία παρέδωκεν ἐπὶ τῆς τραπέζης μέγα κύπελλον περιέχον γάλα ἀχνίζον, τοῦ ὁποίου ἡ εὐωδία ἐγέμισεν ὅλον τὸ δωμάτιον.

Ἄλλ' ὁ ἀγροφύλαξ δὲν ἐκινήθη. Ἐκάθητο σύνουος.

« Ἐλα δά, Πέτρε μου, τί κάθουσαι ἔτσι δά, εἶπεν ἡ γηραιὰ μήτηρ του. Σήκω καὶ θὰ σου κρυώσῃ τὸ γάλα σου.

Ὁ κύρ Πέτρος ἠγέρθη καὶ ἐπλησίασε πρὸς τὴν τραπέζαν καὶ ἐκάθισεν εἰς τὴν θέσιν του. Ἐκοψε τεμάχια ἄρτου, τὰ ἔρριψεν εἰς τὸ κύπελλον καὶ ἤρχιζε νὰ προγευματίζῃ βραδέως, προσποιούμενος ὅτε μὲν ὅτι προσθέτει βῶλον ζαχαρέως, ὅτε δὲ ὅτι χύνει καὶ ἄλλο γάλα. Ἐπραττε δὲ τοῦτο διὰ νὰ ἀναγκάσῃ τὴν μητέρα του νὰ χάσῃ τὴν ὑπομονήν της καὶ νὰ ἐξέλθῃ, διότι ἦτο γραιὴ ζωνοῦ χαρακτῆρος, καὶ δὲν ἠγάπα νὰ βλέπῃ ὅταν δῆποτε ἐργασίαν παρατεινομένην.

« Ε! γυίκα μου, εἶπε τέλος ἡ κυρὰ Μαρία, μὴ μου βασκαθῆς, χαρὰ ἔς τὴν ὄρεξί σου, καὶ ἔπειτα μου ἔλεγες ὅτι βιάζεσαι. Μία χαρὰ εἶσαι νὰ σε βλέπῃ κανεὶς νὰ δουλεύουσαι τὰ σαγόνια σου καὶ τὰ δοντάκια σου, μόνον που δὲν εἰμπορῶ νὰ καθίσω νὰ

σου κάμω συντροφία καὶ νὰ σε καμαρώνω με φωνάζει ὁ θερμὸς καὶ τὰ πιάτα καὶ τὰ χαραυνὰ θέλουν τρίψιμο. Ἀς πάγω λοιπόν. Μόρφω μου, ἐταν ὁ πατέρας σου πιῆ τὸ γάλα του, μὴ το φέρνεις τὸ κουτάκι του, νάχῃς τὴν εὐχὴν μου.»

Εὐθὺς ὡς ἐξῆλθεν ἡ κυρὰ Μαρία διὰ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ μαγειρεῖον, ὁ κύρ Πέτρος ἐκένωσε διὰ μιᾶς τὸ κύπελλον του, καὶ ἐνευσε πρὸς τὴν κόρην του νεῦμα συνεννοήσεως καὶ εἶπε πρὸς αὐτὴν σιγά.

« Σὺς! πήγαινε τὸ κουτάκι ἔς τὴν γαργιάν σου καὶ ἔλα πίσω γρήγορα. Θὰ σε πάρω μαζί μου. Μὴ τῆς εἴπῃς τίποτα, τὸ στόμα σου κλειδί! »

Τὰ παιδία ἀγαπᾶσι τὸ μυστήριον διὰ τοῦτο καὶ ἡ Εὐμορφία ἔφερε ταχέως τὸ κύπελλον εἰς τὴν μάμμην της καὶ ἐπανῆλθε περιχαρῆς, διότι ἐνόησεν ὅτι ἐμελλόν νὰ πράξωσι τι κρυφόν, ἐν ἀγνοίᾳ τῆς μάμμης· ἢ διὰ τοῦτο δὲν ἦτο κακόν, διότι ἦτο ἐν γνώσει τοῦ πατρὸς της. Ὅτε ἐπανῆλθεν εὖρε τὸν πατέρα της καταγινομένην νὰ γεμίσῃ ἄλλο κύπελλον, τὸ ὅποιον εἶχε λάβῃ ἐκ τῆς σκευοθήκης.

« Σὺς! ἐπανελάθειν ὁ κύρ Πέτρος πρὸς τὴν κόρην του καὶ ἔφερε τὸν δάκτυλον εἰς τὰ χεῖλη του, κυττάζων πρὸς τὸ μέρος τοῦ μαγειρείου.

— Σὺς! » ἐπανελάθει καὶ ἡ Εὐμορφία μιμουμένη τὴν χειρονομίαν τοῦ πατρὸς της.

Ὁ κύρ Πέτρος ἠνοιξε τὴν θύραν καὶ ἐξῆλθεν εἰς τὴν ὁδόν, ἡ δὲ Εὐμορφία παρηκολούθησεν αὐτόν.

Ἦτο δὲ πολὺ ἀστείον ἂν ἐδλέπετε τὸν γενναῖον ἀτόμαχον κρατοῦντα τὸ ἀχνίζον κύπελλον ὡς ὑπέρτης καρνεῖου.

Ἐστάθη δὲ πρὸ τῆς θύρας τῆς φυλακῆς.

« Ἐδῶ πηγαίνουσαι, πατέρα; ἠρώτησεν ἡ Εὐμορφία μετὰ τινος ταραχῆς.

— Μὴ φοβῆσαι. Χθές βράδου ἔπιασα εἰς τὸ χωράφι τοῦ κύρ Θανάση... ἕνα κλέπτην...

— Καλὰ του ἐκάματε, πατέρα, εἶνε κακόν πρᾶγμα ἡ κλοπή.

— Ναι! ἀλλὰ ὁ κλέπτης δὲν εἶνε μεγαλήτερος σου... Ὡ! Ὅσέ μου, ὄχι, σχεδὸν ὄχι; μεγαλήτερος σου. Καὶ δι' αὐτὸ πολὺ λυποῦμαι διότι τὸν ἐφυλάκισα δὲν εἶνε πρᾶγμα εὐχάριστον ἡ φυλακὴ, μάλιστα τὴν νύκτα.

— Ὡ! τὸ πιστεύω! ἐγὼ θὰ ἀπέθνησκα ἀπὸ τὸν φόβον μου ἂν μ' ἐφυλάκιζαν! Θὰ εἶνε ἴσως ποντικὸν μέσα ἔς τὴν φυλακὴν. Τὸν καίμενον! πόσον θὰ κρυώνῃ!

— Αὐτὸ δὰ ἐσυλλογίσθηκα καὶ ἐγώ, καὶ χθές ἀφ' οὗ ἔδειπνήσαμεν, τοῦ ἐπήγα ἕνα σκέπασμα καὶ τὸν ἐτύλιξα μέσα. Ἐκοιμᾶτο καὶ δὲν ἐπήρε κἄν εἰδησιν... Ναι, τὸ βλέπω ὅτι θέλεις νὰ με φιλήσῃς διὰ τὸν κάπον μου, δὲν λέγω ὄχι, ἀλλὰ στάσου νὰ ἀποθέσω κάπου τὸ κουτάκι με τὸ γάλα... Με τὸ σκέπασμα ὅπου τοῦ ἐπήγα δὲν θὰ ἐκρύωνε τὴν νύ-

κτα, ἀλλὰ θὰ πεινᾷ, διότι ἐξεριζύωνε δαυκία νὰ τα φάγῃ...

— Ὡ! τὸν καίμενον! δαυκία! ἀκούτ' ἐκεῖ, δαυκία!

— Ὅστε, καταλαμβάνεις, θὰ τοῦ κάμῃ μέγαν καλὸν τὸ γάλα τοῦτο καὶ τὸ κομμάτι τὸ ψωμί. Μόνον δὲν το εἶπα εἰς τὴν γαργιάν σου, διότι τίς οἶδε τί ἤθελε βάλῃ ὁ νοῦς της... Νά τον ὁ κλέπτης, κοιμᾶται ἀκόμη!

Ὁ κύρ Πέτρος εἶχε ἀνοίξῃ τὴν θύραν τῆς φυλακῆς, καὶ τὸ φῶς τοῦ ἡλίου ἐπιπτεν ἐπὶ χεῖρὸς μικρᾶς ἰσχνῆς καὶ σιτόχρους, ἣτις ἐξήρχετο ἐκ τῶν πτυχῶν τοῦ σκεπάσματος. Ὁ ἀγαθὸς γέροντος ἰδὼν τὴν μικρὰν ταύτην χεῖρα ἠσθάνθη τὴν λύπην τοῦ διπλασιαζομένην· ἐφαίνετο ἀθῶα ἀρκετὰ καὶ ἀρκετὰ ἀθλία ἢ δυστυχῆς ἐκείνη μικρὰ χεῖρ! Ἐστάθη καὶ ἐνεχείρισε τὸ κύπελλον τοῦ γαλακτος εἰς τὴν Εὐμορφίαν λέγων.

« Λάβε το... σὺ νὰ το δώσης. Διότι ἐμὲ ἴσως με φοβῆθῃ, διότι ἐγὼ τὴν συνέλαβα ἐν ᾧ τὸ γλυκύτατον προσωπάκι σου κανεὶς δὲν εἰμπορῶ νὰ το φοβῆθῃ. Ἐμὰ τώρα σὺ, καὶ ἐγὼ θὰ ἔλθω ἔπειτα νὰ τὴν ἀνακρίνω. Ἄλλὰ πρέπει νὰ φάγῃ πρῶτα διὰ νὰ δυναμώσῃ. Ἐμὰ καὶ μὴ σε μέλῃ· ἐγὼ θὰ σταθῶ ὀπίσω ἀπὸ τὴν θύραν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'

ΠΡΟΦΥΜΑ. — ΑΝΑΚΡΙΣΙΣ. — Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΙΑ ΛΥΒΙ ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΙΔΙΑΝ ΑΥΤΗΣ ΜΕΘΟΔΟΝ

Μετὰ καρδίας καλλούσης ἡ μικρὰ Εὐμορφία κατέβη μίαν βαθμίδα, δύο βαθμίδας, διότι τὸ ἔδαφος ἦτο χαμηλότερον τῆς ὁδοῦ, καὶ εὐρέθη εἰς τὸ αὐτὸ ἐπίπεδον μετὰ τῆς φυλακισμένης. Δὲν ἐγίνωσκε δὲ νὰ εἴπῃ ἐάν εὐηρεστεῖτο ἢ δυσχερεστεῖτο, δι' ὃ τι ἐμελλε νὰ πράξῃ. Ναι μὲν ἐλυπεῖτο τὴν μικρὰν κλέπτριαν, ἣτις δὲν εἶχε τί νὰ φάγῃ, ἀλλὰ ταύτοχρόνως καὶ τὴν ἐφοβῆτο. Διότι εἶχον διηγηθῆ εἰς αὐτὴν τῶσας ἱστορίας φοβερὰς περὶ τῶν Ἀθιγγάνων, οἵτινες κλέπτουσαι τὰ χωρία πυρπολοῦσαι τὰς σιταποθήκας, ἀρπάζουσαι τὰ μικρὰ παιδία! Ἡ κατάσταση τῆς φυλακῆς ἐτι μᾶλλον ἐπηύξησε τὴν συγκίνησιν τῆς Εὐμορφίας, διότι οὐδέποτε ἄλλοτε εἶχεν εἰσελθῆ εἰς αὐτὴν ὅθεν περιέφερε τὸ βλέμμα της μετὰ περιεργίας ἅμα καὶ ταραχῆς. Ἡ φυλακὴ ἦτο ἐλευσινή, ψυχρά, ἀκάθαρτος καὶ ρυπαρὰ καὶ ἀπὸ τῶν τεσσάρων γωνιῶν αὐτῆς ἐκρέμαντο ἀράχαι πολλαὶ καὶ μεγάλαι... Ποντικὸν δὲν ἐφαίνοντο· ἀλλὰ ἀναμφιβόλως τὴν νύκτα θὰ ἐξήρχοντο ὅτε ἡ φυλακὴ ἦτο σκοτεινὴ πίσσα...

Ἡ Εὐμορφία αἰσθανομένη ῥίγος ἀπέβλεψε πρὸς τὴν πενυχρὰν κλίνην ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐκοιμᾶτο ἀκόμη ἡ φυλακισμένη. Μόνῃ ἡ χεῖρ ἐφαίνετο ὡς ἐάν

είχον φάγη, σί ποντικοί τὸ ὑπόλοιπον σῶμά της ! Ἄλλ' οὐχί ! Ἡ μικρὰ Ἀθιγγανίς ἐκινήθη, ἀπόθησε τὸ σκέπασμα καὶ ἐφάνη διὰ μιᾶς ἡ κεφαλὴ της καὶ ὁ ὤμος.

Τότε ἡ Εὐμορρία ἔλαβε θάρρος καὶ ἤλθε πλησίον τῆς κλίνης, ἐβάδιζε δὲ βήματα μικρὰ προσέχουσα μὴ χύσῃ τὸ γάλα, διότι ὁ κύρ Πέτρος εἶχε γεμίσει τὸ κύπελλον μέχρι τῆς στεφάνης. Μετὰ τῆς Εὐμορρίας εἶχεν εἰσδύσῃ εἰς τὴν φυλακὴν καὶ μία ἀκτίς τοῦ ἡλίου, ἥτις περιέβαλε τὸ φιλόνητον κοράσιον ὡς στέφανος δόξης, καὶ οἱ μικροὶ ξανθοὶ βόστρυχοι, εἰτινες ἔστεφον τὸ μέτωπόν της, ἐσημάτιζον περὶ τὴν κεφαλὴν της χρυσοῦν στέμμα διαφανές.

• ΠΙΕ ΚΑΙ ΛΙΓΑΚΙ ΓΑΛΑ •

Ἡ φυλακισμένη ἠσθάνθη ἴσως τὸ γλυκὺ βλέμμα τῆς Εὐμορρίας προσηλούμενον ἐπάνω της, διότι ἐξήπλωσε τὰς χεῖράς της, ἤμιμήνιζε τοὺς ὀφθαλμούς της καὶ ἀνεκάθισεν ὀλίγον στηριχθεῖσα ἐπὶ τοῦ ἀγκωνῆς της. Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν ἐφάνη ὅτι ἐφοβήθη καὶ ἠθέλησε νὰ πηδήσῃ ἐκ τῆς κλίνης καὶ νὰ φύγῃ, ἀλλ' ὅτε εἶδε τὸ γλυκὺ βλέμμα τῆς Εὐμορρίας ἠσύχασε χωρὶς καὶ αὐτὴ νὰ εἰξεύρη διατί.

Η ΝΑΦΤΕ

Ἡ Εὐμορρία ἐμειδίασε πρὸς τὴν Γυρτοπούλαν ἀλλὰ ὡς εἶδεν αὐτὴν ὅσον ἰσχνὴν καὶ καχεκτικὴν καὶ φακένδυτον, ἐλυπήθη καὶ τὸ μειδιᾶμά της ὑγράνη ὑπὸ δακρύων.

« Ἐλα, πιέ το !, εἶπε πρὸς τὴν μικρὰν, πιέ το εἶνε καλόν, εἶνε γάλα ἀπ' ἐκεῖνό που πίνω κ' ἐγώ, πιέ το καὶ θά σου κάμῃ καλόν. »

Οἱ λευκοὶ καὶ ὀξεῖς ὀδόντες τῆς πειναλέας Γυρτοπούλας ἔλαμψαν ὡς ὀδόντες μικροῦ λύκου, καὶ χωρὶς κἄν νὰ προσέξῃ εἰς τὸ κύπελλον, καὶ τὸ περιεχόμενον ἡ Εὐμορρία ἐπήνεσε ὅσον πολύ, ἤρπασε τὸ τεμάχιον τοῦ ἄρτου καὶ τὸ κατεβρόχθισε μετ' ἀπληστίας.

« Πιέ καὶ λιγάκι γάλα, εἶπε πρὸς αὐτὴν ἡ Εὐμορρία, θά σου ἀποσταθῇ τὸ φωμί. Εἶνε ὥραϊον τὸ φωμί αὐτό, τὸ ζυμώμενον εἰς τὸ σπιτί. Μὰ κείναν ὅπου τὴν εἶχες ! Τώρα εἶσαι καλλίτερα, δὲν εἶν' ἀλήθειά ;... »

Ἄλλ' ἡ Γυρτοπούλα δὲν ἀπεκρίνετο. Ὅτε δὲ ἐκέρσε τὴν πεινὸν της καὶ δὲν ἔμεινεν οὔτε ψυχίον ἄρτου οὔτε σταγὼν γάλακτος, ἤρπασε διὰ τῶν δύο χειρῶν της τὸν ξανθὸν πλόκαμον τῆς Εὐμορρίας καὶ τὸν ἐπίσειεν ἐπὶ τῶν χειλέων της μετὰ πολλῆς ἀγάπης.

Ἡ Εὐμορρία, ὀφείλω νὰ σας εἶπω ὅτι ἦτο κοράσιον καθαρῶτατον καὶ εἶχε λεπτοὺς τοὺς τρόπους. Τὰ δύο ταῦτα προτερήματα εἶνε καλὰ καὶ ἀγία ἀλλὰ πολ- λάκις ἐν προτέρη- ρημα ὑποκρύπτει ἐλάττωμα. Καὶ ἡ Εὐμορρία λοι- πὸν εἰσικραίνετο πολὺ τὰ πράγ- ματα καὶ τοὺς ἀνθρώπους ὅταν δὲν ἦσαν καθαροί. Καὶ εἰς συνή- τα καθ' ὄδον τὴν

Γυρτοπούλαν δὲν

θα ἤθελε βεβαίως νὰ τὴν ἐγγίσῃ οὐδὲ διὰ τοῦ ἄκρου τοῦ δακτύλου· ἀλλ' ἡ ἐνθερμος ἐκείνη ἐνδειχίς τῆς εὐγνωμοσύνης τῆς μικρᾶς φυλακισμένης ὅσον τὴν συνεκίνησεν, ὥστε παρευθὺς ἐκυψέ πρὸς αὐτὴν, ἀπεμάκρυνε διὰ τῆς λευκῆς χεῖρός της τὴν πυκνὴν κόμην ἥτις ἐκαλύπτε τὸ μελαφρὸν πρόσωπόν της καὶ τὴν ἠσπάζθη εἰς τὸ μέτωπον.

Ἡ φυλακισμένη ἀνεπήδησεν ὡς ὑπὸ ἐλατηρίου. Τὰ μεγάλα μαύρα ἔμματα τῆς ἐξήστραφον, τὸ καχεκτικὸν πρόσωπόν της ἐξέφραζεν ἐκπληξίν, εὐγνωμοσύνην, θαυμασμόν, ἀγάπην διάπυρον. Ἡ πλωσε τὰς τρεμοῦσας χεῖράς της πρὸς τὴν Εὐμορρίαν καὶ ἐψιθύρισε ὡς ἐν ἐκστάσει « ὦ ! σὲ ἀγαπῶ ! »

Ο ΤΙΣΚΟΣ

Καὶ δάκρυα πύρινα κατέρρευσαν ἐκ τῶν παρειῶν της.

« Τὴν καίμενην ! εἶπεν ἡ Εὐμορρία συγκινημένη. Καὶ διατί με ἀγαπᾷς, μικρούλα μου ;

— Γιατί μ' ἐφίλησες. Δὲν εἰξεύρα τί πᾶ νὰ 'πῆ φιλί.

— Πᾶς ; ποτὲ δὲν σ' ἐφίλησε ψυχὴ ; Ἀμ' ἡ μητέρα σου, ἡ γαγιά σου ;... Καὶ κλαίετε ; διατί κλαίετε ;

— Δὲν εἰξεύρω... Πρώτη μου φορὰ τώρα κλαίω. Ὅταν μὲ δέρνῃ ἡ Ναφτέ φωνάζω δυνατὰ,

ἀλλὰ δὲν κλαίω. Καλὸν εἶνε νὰ κλαίῃ κανεὶς.

— Καὶ ποία εἶνε ἡ Ναφτέ ;

— Ἡ Ναφτέ εἶνε ἡ γυναῖκα τοῦ Τίτκου.

— Καὶ ποῖος εἶνε αὐτὸς ὁ Τίτκος ;

— Εἶνε ὁ ἀρχηγὸς τῆς συντροφίᾶς μας. Μ' ἐπή- ρεν αὐτὴ ὅταν ἀπέθανεν ἡ μητέρα μου.

— Εἶν' ἀποθαμμένη ἡ μητέρα σου ; Τὸ τσαμένο ! Καὶ εἶνε πολὺς καιρὸς ;

— Πολὺς καιρὸς ; δὲν εἰξεύρω.

— Ἄς εἶνε τὴν ἐγνώρισες ; τὴν ἐνθυμείσαι ; Ἐγὼ δὲν τὴν ἐνθυμοῦμαι τὴν μητέρα μου, ἤμουν μικρούλα ὅταν ἀπέθανε.

— Δὲν εἰξεύρω. Ποτέ μου δὲν τὴν εἶδα. Ἀπέ- θανεν εἰς τὴν Ἰσπανίαν, εἶτσι μου εἶπαν.

— Ἐγὼ ἔχω πατέρα πολὺ καλόν. Σὺ ἔχεις ; ἢ μήπως ἀπέθανε καὶ αὐτὸς ;

— Ναι, ἀπέθανεν... εἰς τὴν Ῥωσίαν.

— ὦ ! εἶνε πολὺ μακριά ! Ὁ πατέρας μου ἐπῆγε μιὰ φορὰ. Σὺ ἐπῆγες ;

— Καὶ ἐγὼ ἐπῆγα μαζί με τὴν φυλὴν μας. Ἡμεῖς πηγαίνομεν παντοῦ, γυρίζομεν ὅλον τὸν κόσμον», εἶπεν ἡ Γυρτοπούλα ὑπερηφάνως.

Ἡ Εὐμορρία τὴν παρετήρησε μετὰ τινος σεβασμοῦ, διότι μόνον εἰς τὸ γιστονικὸν χωρίον εἶχεν ὑπάγῃ δις. Καὶ τὸ χωρίον τοῦτο ἦτο ὅλον ὅλον τὸ μέρος τῆς γῆς τὸ ὅποιον ἐγίνωσκεν.

Ὁ κύρ Πέτρος ὅστις ἦτο ὀπισθεν τῆς θύρας καὶ ἐδαρύνετο νὰ κάθηται ἐκεῖ μόνος, ἀφ' οὗ ἤκουσε τὸν διάλογον τῶν κορασίων, ἐσκέφθη ὅτι ἠδύνατο καὶ αὐτὸς νὰ ἐρωτήσῃ τὴν μικρὰν. Εἰσῆλθε λοιπὸν εἰς τὴν φυλακὴν.

Π. Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ

κατὰ παραγγέλλειν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ τῆς Κας COLOMB.

[Ἐπιτετα συνέχεια]

ΛΑΜΠΟΣ ΚΑΙ ΚΑΡΜΕΛΑ

[Ἰταλικὸν διήγημα]

Θὰ ἦσαν δύο ὥραι μετὰ τὸ μεσονύκτιον. Τὸ χωρίον Ἰζολέτα ἦτο βυθισμένον εἰς ὕπνον, καὶ ἐν τῷ μίσῳ τῆς σιωπῆς τῆς νυκτὸς ἠκούετο μόνον τὸ δυνατόν λάλημα ἐνὸς ἀλέκτορος. Κάπου κάπου ἄλλοι ἀλέκτορες ἀπῆντων εἰς τὸν χαιρετισμὸν τοῦ συναδελφίου των. Ἀλλὰ μετ' ὀλίγον τὰ «κουκουρίζο» ἔπαυον καὶ ἐγίνετο πάλιν ἡσυχία.

Ἡ Καρμέλα, ἐν ὠραιότατον ὀκταετίς κορασίον, ἠκροάσθη μὲ προσοχὴν ὅπως βεβαιώθη ὅτι οἱ ἐν τῇ οἰκίᾳ ἐκοιμῶντο. Σιγά σιγά ἐσηκώθη ἀπὸ τὸ κρεβάτακι της, ἐνεδύθη ταχέως, καὶ κρατοῦσα εἰς τὴν χεῖρα τὰ ξυλοπέδιλά της, διὰ νὰ μὴ κάμῃ θόρυβον κατέβη εἰς τὸ μαγειρεῖον. Ἐκεῖ δὲν ὑπῆρχεν ἄλλο φῶς παρὰ τὸ φῶς τῆς σελήνης, ἡ ὅποια ἐφαίνετο εἰς τὸν οὐρανὸν διὰ μέσου μικροῦ παραθύρου.

Ἡ Καρμέλα ἀνέβη ἐπὶ ἐνὸς σκαμνίου καὶ ἔλαβεν ἐν κλειδίον τὸ ὅποιον ἦτο κρεμασμένον εἰς τὸν τοῖχον· ἐπειτα ἀνέβη μὲ προσοχὴν μίαν κλίμακα ἡ ὅποια ἔφερεν εἰς ἐν δωμάτιον. Εἰς τὸ δωμάτιον τοῦτο ἦτο κλεισμένον εἰς ἀκύλας, ὅστις ἀκούσας τὰ βήματα τοῦ κορασίου, ὤρμησε πρὸς τὴν θύραν καὶ ἔξυεν αὐτὴν δυνατὰ, ὑλακτῶν ἰσχυρῶς. Ἡ ὑλακὴ ἐκείνη ἦτο γαρὰς, ἐλπίδος ὑλακὴ, ἀλλ' ἠδύνατο νὰ κα-

ταστρέψῃ ὅλον τὸ τολμηρὸν σχέδιον τῆς Καρμέλας.

— Σῶπα, Λάμπο, σῶπα, ἔλεγε τὸ κοράσιον ἐν ᾧ εἰς τὸ σκότος ἀνεζήτει τὴν ὀπὴν τῆς κλειδωνίας.

Ὁ Λάμπος κατέπνιξε τὴν φωνὴν του, ἀλλ' ἡ συγκίνησις του ἦτο μεγάλη καὶ τὸ δυστυχὲς ζῆφον δὲν ἠδύνατο νὰ μείνῃ ἐντελῶς ἡσυχον. ἤξευρε τώρα ὅτι ἤρχετο κάποιος νὰ τὸν ἐλευθερώσῃ, καὶ ἡ χαρὰ του ἦτο διπλῆ διότι ὁ κάποιος αὐτὸς ἦτο ἡ φίλη του, ἡ μικρὰ κόρη τοῦ κυρίου του, τὸ ὄν τὸ ὅποιον ἠγάπα περισσότερο ἀπὸ ὅλα εἰς τὸν κόσμον. Ἐπὶ τέλει κατέβη εἰς τὸ κλειθρον καὶ ν' ἀνοίξῃ. Ὁ καλὸς Λάμπος ἀνεπήδησε πρὸς αὐτό· μὲ τοὺς ἀπαλοὺς πόδας του ἐψάυσε τὰς κνήμας, τὸ στῆθος τῆς Καρμέλας· τὸ ὑγρὸν στόμα του ἔλειχε πότε τὰς χεῖρας πότε τὸ πρόσωπον τοῦ κορασίου.

— Σοῦτ, Λάμπο, ἡσυχία ! εἶπε καὶ πάλιν τὸ κοράσιον· ἡσυχία ! καὶ μὲ τὰς μικρὰς χεῖράς του ἐθώπευσε τὸ λεπτόν σῶμα τοῦ κυνὸς διὰ νὰ τὸν πείσῃ νὰ ἡσυχάσῃ.

Ἡ Καρμέλα παρακολουθουμένη ἀπὸ τὸν Λάμπον κατέβη πάλιν εἰς τὸ μαγειρεῖον. Ἐλαβεν ἀπὸ τὸ ἀρμάριον ἐν ἀρκετὰ μεγάλον τεμά-

χιον ψωμίου και έθεπεν αυτό εις τὸ θυλάκιόν της. Ἐπειτα προσεπάθησε νὰ ἀνοίξῃ τὴν θύραν ἣτις ἔφερεν εἰς τὸν κῆπον. Ἄλλ' αἱ μικραὶ δυνάμεις τοῦ κορασίου δὲν ἦσαν ἀρκεταὶ νὰ κινήσωσι τὸν μάνδαλον, καὶ ἡ Καρμέλα ἠναγκάσθη νὰ παραιτηθῇ ἀπὸ τὸν σκοπὸν της.

Ἐν τούτοις ἔμως δὲν ἔχασε τὸ θάρρος της. Ἀφοῦ ἡ θύρα δὲν ἤνοιξε, τὸ κοράσιον ἠνοίξε τὸ παράθυρον. Ὁ Λάμπρος ἔμως ἐνόησεν ἀμέσως περὶ τίνος ἐπράκειτο, καὶ μετ' ἐν πῆδημα ἀνέβη εἰς τὸ σανίδιον τοῦ παραθύρου καὶ ἐπήδησεν ἔξω. Καὶ ἡ Καρμέλα ἐπάτησεν εἰς ἐν κάθισμα καὶ ἔφασε μέχρις αὐτοῦ, ἀπ' ἐκεῖ δὲ ἐμέτρησε μετ' ὀφθαλμοῦ της τὸ βάθος ἀπὸ τοῦ παραθύρου μέχρι τοῦ ἔδαφους θὰ ἦτο ἐν και ἡμισυ μέτρον. Τὸ κοράσιον ἐπήδησε τολμηρῶς καὶ δὲν κατώρθωσε μὲν νὰ διατηρήσῃ καθ' ὁλοκληρίαν τὴν ἰσορροπίαν—διότι ἐπέσε προθύμως, καὶ ἠναγκάσθη ν' ἀπλώσῃ τὰς χεῖρας του διὰ νὰ προφυλαχθῇ—ἀλλὰ δὲν ἐκτύπησε πούθεν καὶ ἐσπλάγῃ μετ' ὀλίγον. Ὁ κύων ἔτρεχε πρὸ τοῦ κορασίου, οἱ δὲ πόδες του μόλις ἤγγιζον τὸ ἔδαφος.

— Ἦσυχα, Λάμπρο, ἐπανελάμβανεν ἡ Καρμέλα εἰς τὸν κύνα, ὁ ὁποῖος δὲν ἠδύνατο ν' ἀποκρύψῃ τὴν χαρὰν του διὰ τὴν ἐκ νέου ἀποκτηθεῖσαν ἐλευθερίαν του καὶ ἐξέφραζεν αὐτὴν θορυβωδῶς μετ' ἰσχυρὰς ὕλακας καὶ ζωηρὰ πηδήματα.

Τὸ κοράσιον ἐφόρεσε τὰ ὑποδήματά του καὶ ἐκαθάρισε τὰς χεῖράς του ἀπὸ τὸ χῶμα, τὸ ὁποῖον εἶχε μείνῃ εἰς αὐτὰ ὅταν ἐπέσε. Ἀριστερὰ τοῦ σταβλοῦ εἶχον οἱ ἀγυιόπαιδες ἀνοίξῃ μίαν ὄπην εἰς τὴν φραγὴν, ἡ ὁποία περιεκύκλου τὸν κῆπον, διὰ νὰ βάλουν εἰς τὸ χέρι ὅσον τὸ δυνατόν ἐυκολώτερον τὰς πρώτας γλυκείας φράουλας· ἡ Καρμέλα διωλίσθησε διὰ τῆς ὄπης ἐκείνης καὶ εὐρέθη εἰς τὴν ὁδὸν ἱτακτοποίησε τὸ φρεματάκι της καὶ παρετήρησε ἐμπρὸς καὶ ὀπίσω αὐτῆς.

Ὅπισω ἦτο ἡ οἰκία των, ἡ ὁποία ἐφαίνετο ὡς νὰ τὴν προσεκάλει νὰ ἐπιστρέψῃ, ἦτο ὁ πατὴρ της, ἡ μάμμη, ἡ ἀδελφούλα της, οἱ ὁποῖοι ἴσως τὴν ἐβλεπον εἰς τὸν ὕπνον των καὶ οἱ ὁποῖοι μετὰ τινος ὥρας θὰ τὴν ἀνεζήτουν παντοῦ μετ' ἀνησυχίαν.

Πρὸ αὐτῆς ἐξεταίνετο ἱκανὸν διάστημα πληθὺν ἀρκετῶν, καὶ ἔπειτα τὸ σκυθρωπὸν καὶ σιω-

πλὸν δάσος, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἔπρεπε νὰ διέλθῃ, καὶ ἔπειτα τὸ ἀπότομον καὶ ὑψηλὸν βουνὸν τὸ ὁποῖον ἔπρεπε ν' ἀναβῇ, ἂν ἤθελε νὰ ἐκτελέσῃ τὸν σκοπὸν, τὸν ὁποῖον ἐπόθει ἡ καρδιά της.

Πρὸς στιγμὴν ἐδίστασε τὸ κοράσιον ἐν δάκρυ ἐκύλισεν εἰς τὰς βλεφαρίδας του ἡσθάνθη ἀπερίγραπτον πόθον νὰ ἐπιστρέψῃ ὀπίσω, εἰς τὸν οἰκισκὸν των, εἰς τὸ δωμάτιόν του, εἰς ἐκεῖνους οἱ ὁποῖοι τὸ ἠγάπων τόσο πολύ. Ἄλλ' ὅταν ἔστρεψε καὶ εἶδε τὸν Λάμπρον, ἡ Καρμέλα ἀπόησε πάντα δισταγμὸν, ἔλαβε τὴν ἀπόφασίν της. Ὅπως ὅπως πρέπει νὰ σώσῃ τὸν φίλον της.

Ὡ! πόσον κακοὶ λοιπὸν ἦσαν ὁ πατέρας της καὶ ἡ μάμμη της! Ἦθελον νὰ σκοτώσωσιν τὸν δυστυχῆ Λάμπρον, τὸν Λάμπρον, ὁ ὁποῖος τὴν ἐπροστάτευσεν πρὸ δύο ἡμερῶν ὅταν ὤρμησεν ἐπάνω της ἕνας ξένος, ἀγρῖος σκύλος, διὰ νὰ τὴν δαγκάσῃ, διὰ νὰ τὴν φάγῃ. Ὁ σκύλος ἐκείνος ἦτο παλιῦρος καὶ ἀγρῖος, ἀλλ' ὁ Λάμπρος τοῦ ἔδωκε κ' ἐκατάλαβε. Ἡ Καρμέλα δὲν θὰ ἐπίστευεν ὅτι ὁ πατέρας της καὶ ἡ μάμμη της ἦσαν τόσο σκληροὶ, ἂν δὲν εἶχεν ἀκούσῃ μετὰ τὰ αὐτιά της, πῶς ἐσεχέδιασαν νὰ θανατώσωσιν τὸν ἀγαπητὸν της φίλον.

Ἦδη ἀπὸ τὴν παρελθούσαν ἡμέραν τῆ εἶχεν ἐμῆν ἡ ὑποψία, ὅτι ὁ κλητὴρ τῆς δημαρχίας ἦλθεν εἰς τὴν οἰκίαν των καὶ εἶπεν ὅτι ἐπεθύμει νὰ ἠμιλήσῃ μετ' ὁ πατέρα της. Δὲν ἤκουσε τί εἶπαν, ἀλλ' εἶδεν ὅτι ὁ πατὴρ ἐγίνετο πολὺ σκυθρωπός, καὶ ὅτι εὐθὺς ἐκλείσει τὸν Λάμπρον εἰς τὸ δωμάτιον καὶ ἐκλείδωσεν τὴν θύραν.

— Πατέρα, γιὰ τὸν φύλακωσες τὸν καίμενον τὸν Λάμπρον μας; τὸν ἠρώτησεν ἡ Καρμέλα. Ἄλλ' ὁ πατὴρ της δὲν τῆ ἔδωκε καμμίαν σαφῆ καὶ καθαρὰν ἀπάντησιν τότε ἀπετάθη πρὸς τὴν μάμμη της· αὐτὴ προσεπάθησε νὰ τὴν παρηγορήσῃ, τὴν ἐθώπευσε καὶ εἶπεν ὅτι ὁ Λάμπρος αὐριοθὺν θὰ εἴναι ἐλεύθερος. Ἐπειδὴ δὲ τὸ κοράσιον ἐκλαίει, ἐσπόμενε μετὰ τὰ φιλήματα της τὰ δάκρυά του.

Ὡ, ἡ Καρμέλα ὅμως δὲν ἦτο ἀπ' ἐκεῖνους, τοὺς ὁποῖους εὐκολὰ εἰμπορεῖ κανεὶς ν' ἀποκομίσῃ. Αἱ ἀπαντήσεις ἐκεῖναι δὲν ἐφάνησαν ἀρκεταὶ εἰς τὸ κοράσιον καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ ἠσυχάσῃ. Ἦτο ἀνήσυχον, δὲν ἠδύνατο νὰ

μείνῃ εἰς ἐν μέρος. Ἐτρεξεν εἰς τὸν λαχανόκηπον των ὅστις ἦτο ὀπίσθεν τῆς οἰκίας, ἔπειτα ἐπίστρεψεν εἰς τὴν αὐλήν, ἔπειτα εἰς τὸν ὀρθωθῶνα καὶ ἔδωκε τροφήν εἰς τὰς ὄρνιθας· μετὰ ταῦτα ἡ Καρμέλα ἀνέβη εἰς τὴν οἰκίαν, καὶ ἤθελε νὰ ἐρωτήσῃ ἀκόμη μίαν φοράν, νὰ βεβαιωθῇ ἀκόμη μίαν φοράν, ἀλλὰ διερχομένη πρὸ ἐνὸς δωματίου ἤκουσε τὴν φωνὴν τοῦ πατρὸς καὶ τῆς μάμμης της καὶ τὸ ὄνομα τοῦ Λάμπρου.

Ἡ Καρμέλα ἤξευρεν ὅτι εἶνε πολὺ κακὸν νὰ κρυφακούῃ κανεὶς εἰς τὰς θύρας· τὸ εἶπεν εἴπῃ καὶ ὁ παπᾶς εἰς τὴν ἐκκλησίαν, τὸ εἶπε πολλὰκις καὶ ἡ διδασκάλισσα εἰς τὸ σχολεῖον, καὶ εἶνε κακὸν· ἀλλ' ἐπρόκειτο διὰ τὸν Λάμπρον της, ἐπρόκειτο διὰ τὴν ζωὴν τοῦ φίλου της καὶ εἶχεν ἀνάγκην νὰ μάθῃ τί ἐσκόπευαν νὰ τὸν κάμουν καὶ ἐμεινεν ἐκεῖ, καὶ ἤκουσε!

— Τὸ καίμενο τὸ ζῆφον! εἶπε μετ' ἐστεναγμὸν ἡ μάμμη· ἔχ' ἡ ἄξερρες πόσαν λυπούμαι!

— Ἀμ' ἐγὼ; ἀπήντησεν ὁ πατὴρ, ἀλλὰ δὲν εἰμπορῶ νὰ κάμω ἄλλοιῶς.

— Τί κρῖμα! τοῦλάχιστον κύτταξε νὰ μὴ τὸν βασανίσῃς τὸν καίμενον τὸν Λάμπρο.

— Ὡς πρὸς αὐτὸ μείνε ἡσυχός· ζεῦρες δὰ πῶς σημαδεύω· δὲν μοῦ ξεφεύγει τίποτε· οὐδὲ κἀν θὰ τὸ νοιώσῃ.

— Πότε λέγεις νὰ τὸ κάμῃς;

— Αὐριοθὺν ὅταν ἡ Καρμέλα θὰ εἴναι εἰς τὸ σχολεῖον. Τὸ καίμενο τὸ κορίτσι μας, τί δάκρυα θὰ χύσῃ!· Πρέπει νὰ εὐρῶμε κατὶ νὰ τοῦ εἰπούμεν. Ὅτι ἀρρώστῃσι ἔξαφνα καὶ ἀπέθανε.

— Δὲν θὰ πιστεύσῃ τίποτε... εἶν' ἐξυπνοτὸ παιδί μας!

— Ὅπωςδήποτε θὰ ἠσυχάσῃ, ἀφ' οὐ τελειώσῃ τὸ πρᾶγμα. Ὅτι γίνῃ μιά φορά δὲν ξεγίνεταί πλειά... Παίρνομε ἕνα ἄλλον σκύλον.

— Τὸ πρᾶγμα δὲν εἶνε τόσο εὐκόλον ὅσο θαρρεῖς.

Αὐτὰ ἤκουσεν ἡ Καρμέλα, ἀλλ' ἦσαν ἀρκετά. Ἀπερίγραπτος τρόμος κατέλαβε τὴν καρδίαν της. Δὲν ὑπῆρχεν ἐλπίς ὅτι ὁ πατὴρ της ἠδύνατο νὰ μεταβάλῃ γνώμην. Ἄν ἀπεφασίζε τι μίαν φοράν ἀδύνατον ἦτο νὰ τὸν πείσῃ τις νὰ μὴν τὸ ἐκτελέσῃ. Νὰ παρακαλέσῃ τὴν μάμμη της; ἦτο ὅλως διόλου ἀνεφελές· αὐτὴ

ὕπνηκε ἐν παντὶ καὶ πάντοτε εἰς τὸν οἶνον της, ἔκαμνε πάντοτε ὅτι ἐκείνος ἤθελε.

Ἄλλὰ μετὰ αὐτὰ δὲν ἔπρεπε ν' ἀφήσῃ νὰ σκοτώσωσιν τὸν Λάμπρον. Ὁ Λάμπρος ἔπρεπε μετὰ κάθε τρόπον νὰ σωθῇ ἐκ τοῦ θανάτου, καὶ ἀφ' οὐ αἱ παρακλήσεις της δὲν ὄφιλουν, ἀπεφάσισε νὰ φυγαδεύσῃ τὸν Λάμπρον ἐσεχέδιασε δὲ νὰ φύγῃ τὴν νύκτα μετ' αὐτὸν καὶ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ χωρίον Ριβιέρα, εἰς τὴν θείαν της Νορίναν, τὴν ἀδελφὴν τῆς καίμενης τῆς μητρὸς της, ἡ ὁποία εἶχεν ἀποθάσῃ.

Ἡ θεία της Νορίνα ἐγνώριζε καὶ ἠγάπα τὸν Λάμπρον. Ὅτε τὴν τελευταίαν φοράν ἦλθεν εἰς Ἰζολέταν ἔδειξεν ὅτι εὐχαρίστως θὰ ἐπαίρῃ τὸν Λάμπρον μαζί της ἂν τῆ τὸν ἔδιδον· καὶ εἰς τὴν ἀνεψιάν της δὲ, τὴν Καρμέλαν, εἶχε δεῖξῃ πάντοτε πολλὴν ἀγάπην· διατί λοιπὸν τὴν ἀδελφὴν τῆς καίμενης τῆς μητρὸς της εἶχε ἄφρονος τὸν Λάμπρον; Ἡ μόνη δυσκολία ἦτο πῶς νὰ φθάσῃ εἰς Ριβιέραν.

Οὐδέποτε εἶχεν ὑπάγῃ εἰς τὸ χωρίον ἐκεῖνο ἡ Καρμέλα· μόνον μίαν φοράν μετὰ τοῦ πατρὸς της καὶ τοῦ πιστοῦ Λάμπρου εἶχε συνοδεύσῃ τὴν θείαν της μέχρι τοῦ δάσους, καὶ ἐπροχώρησεν μέχρι τινὸς εἰς τὸ βουνόν. Τότε ἡ θεία της τῆ εἶπεν:

«Ἐπειτα ἀπ' αὐτὸ τὸ βουνὸν ἔρχεται μίαν κοιλιά, κατόπιν ἀπὸ τὴν κοιλιάδα ἐν δευτέρῳ ὑψηλότερον βουνόν, καὶ ἔπειτα ἔρχεται ἡ Ριβιέρα. Ἄν γίνῃς ὀλίγον μεγαλειότερη θῆλης νὰ μοῦ κάμῃς ἐπίσκεψι καὶ θὰ μείνῃς μιά ἐβδομάδα σπῖτι μου.

— Πόσο μακριὰ εἶνε ἡ Ριβιέρα ἀπὸ τὸ χωριὸν μας; ἠρώτησεν ἡ Καρμέλα.

Ἡ δὲ θεία της ἀπήντησε:— Πέντε ὥρας, ἀλλὰ σὺ μετὰ τὰ μικρὰ ποδαράκια σου θέλεις περισσότερες.

Μολονότι αἱ πληροφορίες αὐταὶ ἦσαν ἀόριστοι καὶ ἀποθαρρυντικοί, ἐν τούτοις ἡ Καρμέλα ἔλαβε τὴν ἀπόφασίν της, ὡς εἶδομεν.

Τὸν δρόμον, ἠλπίζε νὰ τὸν εὕρῃ· ὡς πρὸς τὴν κούρασιν ἐσκόπευε νὰ καταβάλῃ ὅλας τὰς δυνάμεις της διὰ νὰ τὴν ὑπερνικήσῃ.

Ἦτο εὐχαριστημένη ἐάν ἔφθανεν εἰς τὴν ἐσπέραν· ἀκόμη δὲν εἶχε χαράσῃ, ἡ δὲ ἡμέρα εἶχε τὸσας ὥρας!

(Ἐπεται συνέχεια)

ΑΙ—ΕΙ
[Ἐκ τοῦ γερμανικοῦ]

ΘΑ ΚΛΑΨΗ ΚΙ' Ο ΘΕΟΣ

Μέσα 'ς τὸ μεγάλο περιβόλι
ἀνθίζουν βόδα δροσερά·
ἐκεῖ μικροί, μεγάλοι, ὅλοι
τρέχουν νὰ παίξουν μὲ χαρά.
Τρέχει κι' ὁ Νίκος μὲ καμάρι
ὄσν Χερουθεῖα τῶν οὐρανῶν,
λευκοντυμένο παλληκάρι
δύο χρόνων κ' ἑνδεκα μηνῶν.

Καὶ ἡ μαμμὰ του εὐτυχημένη
κυττάζει καὶ χαμογελά
τὴν ὄψη του τὴν ἀνθισμένη
καὶ τὰ παιγνίδια τὰ τρελλά.
Μὰ ξάφνω ὁ Νίκος πέφτει κάτω,
κτυπιὰ καὶ κλαίει καὶ πονεῖ,
καὶ μὲ λαχτάρ' ἀληθινὴ
τοῦ λέγ' ἡ δύστηνη μαμμὰ του :
«Μὴν κλαῖς, θὰ κλάψῃ κι' ὁ Θεός!»

Φέγγει χλωμόφωτο κανδήλι
'ς τὴν κάμαρα τῆ σκοτεινῆ
ποῦ ἔναν ἀγγελιοῖ εἰχουν στειλῆ
οἱ γαλαζένοι οὐρανοί.
Ὁ Νίκος σβύνεται, πεθαίνει
καὶ ἡ μαμμὰ του ἡ καλὴ
γονατιστὴ κι' ἀπελπισμένη
μὲ δάκρυα παρακαλεῖ.

Ὁ θάνατος δὲν λογαριάζει
δάκρυα ἀνθρώπινα, φτωχά,
ἀγχιεμένος τὴν κυττάζει
καὶ τὸ παιδί της ξεψυχά.
Μὰ μέσα 'ς τὸ ξεψυχημά του
τὸ χαιδεμένο τὸ παιδί
στρέφει τὰ μάτια νὰ τὴν ὄψῃ
καὶ ψιθυρίζει 'ς τὴ μαμμὰ του :
«Μὴν κλαῖς, θὰ κλάψῃ κι' ὁ Θεός!»

[Μίμησις] ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

Ο ΓΕΛΟΙΟΣ ΗΡΩΣ

Ὁ λαγὸς ἐντρεπόμενος διότι ὅλος ὁ κόσμος
τον ἔλεγε δειλόν, ἀπεφάσισε νὰ γυμνασθῇ καὶ
συνήθισεν εἰς τοὺς κινδύνους καὶ εἰς τὰς τα-
λαιπωρίας τοῦ πολέμου. Ἦρχισε λοιπὸν νὰ
ἐκτίθεται εἰς ἐκδρομὰς κινδυνώδεις. Κατὰ πρῶ-
τον ἐπλησίασεν εἰς τὸ πηλσίον χωρίον καὶ ἐχώ-
θη εἰς κῆπον, διὰ νὰ συνήθισεν εἰς τὰς ἡμι-
λίαις τῶν ἀνθρώπων καὶ εἰς τὸν κρότον τῶν
βημάτων των. Κατόπιν, ἀφ' οὗ ἔλαβεν ὀλίγον
θάρρος, ἦλθε πλησίον γέροντος σκύλου, ὅστις δὲν
ἠδύνατο νὰ κινηθῇ ἐκ τῶν γηρατειῶν ὁ γέρον
σκύλος ὡς εἶδε τὸν λαγὸν ἐγρύλλισεν, ὁ δὲ φί-
λος μας ἠσθάνθη φόβον μέγαν ἀλλὰ ἐκρατήθη.
Καὶ ὅταν ἔφθασεν εἰς τὴν φωλεὰν του, οἱ γεί-
τονές του ἦλθον νὰ ἐπισκεφθῶσι τὸν νέον Ἡρα-
κλέα, καὶ τὸν εὗρηκαν καὶ ἐφόρει στέφανον ἐκ
δάφνης.

«Ἐ, τὸν ἠρώτησαν, τί ἔχομεν γενναϊότητα;»
Ἐκεῖνος δὲ ἔδειξεν εἰς αὐτοὺς τὸν στέφανον
καὶ ἤρχισεν ὡς εἰπῆς·

«Δὲν εἰξεύρετε, γείτονές μου, τί κατώρθωσα
σήμερον καὶ πόσον ἐκινδύνευσα! Ἐμβῆκα εἰς
τὸν κῆπον ἐνὸς χωρικοῦ καὶ του ἔφαγα ἕνα ὀ-
λόκληρον λάχανον. Μὲ βλέπει ὁ χωρικός καὶ

τρέχει μὲ τὸ ἄπλον του νὰ με πυροβολήσῃ,
ἀλλὰ ἐγὼ ἐπρόφθασα καὶ ἔφυγα· ἀλλὰ νὰ σου
καὶ προβάλλουν ἐμπρὸς μου δέκα λαγωνικά καὶ
με βάζουν ἔμπροστά· τρέχω, τρέχουν, τρέχουν
τρέχω, καὶ ἕνα προφθάνει καὶ μ' ἀρπάζει ἀπὸ
τὴν οὐράν, ἀλλὰ ἐγὼ του δίδω ἐν φοβερὸν λά-
κτισμα καὶ το ἔξαπλῶνα κατὰ γῆς. Τὰ ἄλλα
λαγωνικά, καθὼς εἶδαν τὸ πάθημα τοῦ συν-
τρόφου των, φεύγουν καὶ ἀκόμη φεύγουν, καὶ
καλὰ ἔκαμαν, διότι καὶ ἐγὼ δὲν εἰξεύρω τί θὰ
ἔκαμνα ἐπάνω εἰς τὸν ἐνθουσιασμόν μου. Ἐπειτα
συνέβησαν καὶ κάτι ἄλλα, τὰ ὅποια ἄνωγ δὲν
τα ἐνθυμοῦμαι, διότι τα ἐλησμόνησα ἀπὸ τὸν
θυμὸν μου. Βλέπετε καὶ αὐτὴν τὴν δά-
φνην; τὴν ἔκοφα μόνος μου καὶ ἔστεφα τὴν
κεφαλὴν μου, πρὸς ἀμοιβὴν τῶν κατορθωμάτων
μου καὶ τῶν κινδύνων μου.»

Καὶ οἱ μὲν ἄλλοι λαγοὶ ἔχασκον καὶ ἐθαύ-
μαζον τὸν ἦρωα. Ἀλλὰ γέρον λαγὸς εἶπε πρὸς
αὐτὸν μετὰ πολλῆς εἰρωνείας·

«Σὲ συχαίρω, ἠρωϊκέ μου σύντροφε, καὶ
ζηλεύω τὴν δόξαν σου καὶ τὴν δάφνην σου.
Ἀλλὰ πόσον ἐπιθυμοῦν ἂν ἦτο δυνατόν νὰ σε
ἰδῶ ζωσμένον ἀπὸ δύο ἢ τρία λαγωνικά καὶ

νὰ σε καμαρώσω. Καὶ ὁ Ἡρακλῆς αὐτὸς ἀκό-
μη δὲν θὰ εἶχε τὴν γενναϊότητα νὰ ἀντισταθῇ,
ἀλλὰ θὰ ἔτρεμεν ἀπὸ τὸν φόβον του.

— Ἄ, βέβαια, εἶπεν ὁ γενναῖος ἦρωα, καὶ
ὅλοι οἱ σκύλοι τοῦ κόσμου ἂν με ζώσουν, ἐγὼ
δὲν θὰ ὑποχωρήσω οὐδὲ ἐν βῆμα.»

Ἀλλὰ μόλις εἶπε τοὺς κομπαστικούς τούτους
λόγους καὶ εὐθὺς ἤρχισε νὰ τρέμῃ, καὶ τὸν κα-
τέλαβε τεταρταῖος πυρετός, ἀπαράλλακτα ὅπως
ἔτρεμεν ὁ Πάρις ὅτε εἶδε τὸν ἀνδρείον Μενέλαον
ἐρχόμενον κατ' ἐπάνω του. Ἐπειτα δίδει μίαν
καὶ πηδᾷ κάτω ἀπὸ τὸν βράχον ὅπου ἦτο ἡ
φωλεὰ του, καὶ φεύγει καὶ ἀκόμη φεύγει.

Ἀλλὰ διατί ἐφοβήθη τόσο ὁ ἦρωα μας;
τίς ἦτο ἡ αἰτία τοῦ τρόμου του; τί εἶδε ἢ τί
ἤκουσε καὶ ἐτράπη εἰς φυγὴν;

Τίποτε! Ἐκεῖ πλησίον ἦτο κῆπος καὶ ἐντὸς
τοῦ κῆπου μαγγανοπήγαδον, καὶ ἐν ᾧ ἐγύριζεν
ἐτριζε καὶ ἐστέναζεν ὅπως τρίζουν ὅλα τὰ
μαγγανοπήγαδα. Εἰς δὲ τὸν δειλὸν ἦρωα μας
ἐφάνη ὅτι ἐγαύγιζεν σκύλοι, καὶ διὰ τοῦτο
ἐφοβήθη καὶ ἔφυγε.

«Χαρά 'ς τὸν ἦρωα μας! ἀνεφώνησεν ὁ γέ-
ρων λαγός, χαρὰ 'ς τὸν Ἡρακλέα, ὁ ὅποιος θὰ
καθαρίσῃ τὴν γῆν ἀπὸ τὰ τέρατα καὶ ἀπὸ τὰ
θηρία! Χαρὰ 'ς τὸ παλληκάρι τῆς φακῆς!»

ΠΑΝΟΣ

ΠΛΥΝΕΣΑΙ ΓΑΤΑΚΙ ΜΟΥ ;

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Πλύνεσαι, γατάκι μου; μὲ τὸ πόδι σου νίπτεις τὸ πρόσωπόν σου διὰ νὰ εἶσαι καθαρὸ,
διὰ νὰ εὐχαριστηθῇ ἡ μαμμὰ σου, καὶ νὰ εἰποῦν οἱ γείτονες: «Τί παστρικό, τί καλὸ γατάκι!»

Πές μου, δι' αὐτὸ δὲν πλύνεσαι, καλὸ μου γατάκι; Πές μου το, διὰ νὰ σοῦ εἰπῶ κ'
ἐγὼ τί κάνω· ξεύρεις, ἐγὼ δὲν εἶμαι τόσο καλὸ κορίτσι ὅσο εἶσαι σὺ καλὸ γατάκι.

Ἐγὼ δὲν ἀγαπῶ καθόλου τὸ νύμφιον καὶ
ὅταν ἡ μητέρα μου μὲ νίπτει, βάζω τὲς φωνές·
καὶ κάνω τὴν μητέρα καὶ λυπεῖται, καὶ κάνω
τὴν μητέρα νὰ μὴ με ἀγαπᾷ.

Ἴσως μ' ἐρωτήσης, γατάκι: «Καὶ θέλεις νὰ
εἶσαι βρώμικη ἀφ' οὗ δὲν θέλεις νὰ σε νίπτουν;»

Ὅχι, θέλω νὰ εἶμαι καθαρὰ. Μὰ ἤθελα νὰ
εἶμαι χωρὶς νὰ με πλύνουν, χωρὶς νερό, χωρὶς
σαποῦνι, θέλω νὰ εἶμαι πλυμένη χωρὶς νὰ με
πλύνουν. Θὰ πῆς, αὐτὸ δὲν γίνεται· τώρα το
κατάλαβα κ' ἐγὼ καὶ ἀπεφάσισα νὰ γίνω ἀλ-
λοιώτικη. Ξεύρεις, γατάκι μου, τί θὰ κάνω;

Ἡ μητέρα κάθηται τώρα εἰς τὸν σοφᾶ καὶ
πλέκει ἐργόχειρον· θὰ πάγω σιγὰ σιγὰ κοντά
της καὶ ἔξαφνα θὰ της εἰπῶ·

— Μητερούλα, πλύνε με ὅσο θέλεις, δὲν
θὰ φωνάζω πλέον, δὲν θὰ κλαίω, δὲν θὰ κτυ-
πῶ τὰ πόδια μου ὡς κακὸ κορίτσι· θὰ εἶμαι καλὴ καὶ νὰ μ' ἀγαπᾷς, μητερούλα μου.

Καὶ ξεύρεις τί θὰ γίνῃ τότε, γατάκι; Ἡ μητερούλα θ' ἀφήσῃ τὸ ἐργόχειρόν της, θὰ
με πάρῃ 'ς τὴν ἀγκαλιὰ της καὶ θὰ με φιλήσῃ, καὶ θὰ εἶνε εὐχαριστημένη μαζί μου
καὶ ἐγὼ θὰ εἶμαι εὐχαριστημένη μὲ τὸν ἑαυτὸν μου.

Τώρα ἔχε γεία, γατάκι μου τρέχω 'ς τὴν μητέρα· δὲν θὰ μ' ἀγαπᾷς καὶ σὺ πῶ πολὺ
τώρα που θὰ γίνω καλὸ κοριτσάκι;

ΤΙ ΕΓΙΝ' Ο ΛΑΓΟΣ;

ΚΩΜΩΔΙΑ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΟΥ

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΚΥΡΙΟΣ ΑΘΗΡΟΣ, κυνηγός αδελφός.
ΚΩΣΤΑΣ, υπηρέτης εφών.
ΣΩΤΗΡΗΣ, χωρικός απελέκτος αλλά πονηρός.

[Η οικνή παριστῆ εἰσοδὸν ἐξοχικῆς οἰκίας]

ΣΚΗΝΗ Α'

ΚΩΣΤΑΣ [Καθαρίζων ὑψηλά ὑποδήματα]. Πάντα τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια ἔχομεν ὅταν γυρίζῃ ὁ κύριός μου ἀπὸ τὸ κυνήγι. Δύο ὥρες νὰ κάθωμαι νὰ ξελασπώνω τὰ ὑποδήματά του... νὰ τινάζω τὸ ἐπανωφόρι του. Δὲν πιστεύω ἄλλος κυνηγός νὰ ἔρχεται εἰς τὸ σπίτι φορτωμένος τόσες... λάσπες. Διότι τίποτ' ἄλλο δὲν μᾶς φέρνει ἀπὸ τὸ κυνήγι του. Καὶ σου ἔχει μίαν ιδέαν διὰ τὸν ἑαυτόν του! "Ἄν τον ἀκούσατε νὰ διηγῆται τὰ κατορθώματά του... [Ἀκούεται ἔξωθεν φωνή: Κώστα! Κώστα!] Νὰ τον! κατὰ φωνὴ καὶ ὁ... κυνηγός. [Δυνατὰ:] Ἀμέσως, κύριε, ἔρθασά...

ΣΚΗΝΗ Β'

ΚΩΣΤΑΣ καὶ ὁ κύριος ΑΘΗΡΟΣ

Ὁ κ. ΑΘΗΡΟΣ [Ἀνοίγων τὴν θύραν καὶ εἰσερχόμενος βιασῶς]. — Ἄ! ἐδῶ! εἶσαι; Ἀκόμη δὲν ἔτελείωσες;

ΚΩΣΤΑΣ [Ἐγερόμενος]. — Οὐ, ἔχω ἀκόμη δουλειὰ διὰ μίαν ὄραν [Κάθεται καὶ ἐξακολουθεῖ ψηκτρῖζον τὰ ὑποδήματα].

Ὁ κ. ΑΘΗΡΟΣ. — Πάρα πολὺ ὅμως τὰ τερερῖεις.

ΚΩΣΤΑΣ. — Δῆλα δῆ;

Ὁ κ. ΑΘΗΡΟΣ. — Νά, πῶς νὰ σοῦ το εἶπῶ, ἀργεῖς πάρα πολὺ. Σὰν νὰ φοβῆσαι μήπως σπάσουν τὰ δάκτυλά σου. Ἐλα, Κώστα μου, κάμε γρήγορα...

ΚΩΣΤΑΣ. — Εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ, κύριε! ὡς εὐγνωμονῶ διότι με ἐνθαρρύνετε εἰς τὸ ἔργον μου [Ψηκτρῖζει ταχύτερον].

Ὁ κ. ΑΘΗΡΟΣ. — Ἄς λείπουν αἱ κολακείαι. Δὲν μου λές, Κώστα, ἤλθε κανεὶς σήμερον;...

ΚΩΣΤΑΣ. — Ὁχι, κύριε.

Ὁ κ. ΑΘΗΡΟΣ. — Παράδοξον! καὶ εἶνε τοῦλάχιστον ἕνδεκα [Ἐξάγει τὸ ὡρολόγιόν του]. Ἄ! δέκα παρὰ τέταρτον!... μόνον! Τὰ ὡρολόγια πηγαίνουν ὀπίσω σήμερον! [Φέρει τὸ ὡρολόγιον εἰς τὸ ἀριστερὸν του ὤπιον].

ΚΩΣΤΑΣ. — Καὶ περιμένετε τίποτε;

Ὁ κ. ΑΘΗΡΟΣ. — Βέβαια, περιμένω τὸ κυνήγι

μου [Ἐισάγει τὸ ὡρολόγιον εἰς τὸ θυλάκιόν του καὶ περιπατεῖ μετ' ἀγωνίας].

ΚΩΣΤΑΣ. — Κύριε, θὰ πάτε καὶ σήμερον ἔς τὸ κυνήγι;

Ὁ κ. ΑΘΗΡΟΣ. — Τί λές ἀσυλλόγιστε; Σοῦ εἶπα ὅτι περιμένω τὸ κυνήγι μου τὸ χθεσινόν... τρεῖς λαγούς τόσοις τοῖς ὁποίοις ἐσχότωτα χθές.

ΚΩΣΤΑΣ. — Καὶ δὲν μού το εἶπατε, κύριε.

Ὁ κ. ΑΘΗΡΟΣ. — Τὸ ἐλησμόνησα... [Κατ' ἰδιαν]. Τοὺς παρήγγειλα σήμερον τὸ πρωῖ.

ΚΩΣΤΑΣ. — Ὡστε λοιπὸν τὸ χθεσινὸν κυνήγι ἦτο ἀπὸ κάθεν ἄλλην φορὰν καλλίτερον [Ἐξέρχεται τὰ ὑποδήματα].

Ὁ κ. ΑΘΗΡΟΣ. — Δῆλα δῆ;

ΚΩΣΤΑΣ. — Δῆλα δῆ, ὅτι ὄλγοι κυνηγοὶ διακεκριμένοι σὰν τὴν εὐγένειάν σας σκοτώνουν τρεῖς λαγούς καθ' ἡμέραν. [Παύει τὴν ἐργασίαν του].

Ὁ κ. ΑΘΗΡΟΣ. — Ὁ καλὸς ὁ κυνηγός δὲν σκοτώνει διὰ μιᾶς πολλοὺς λαγούς. Διότι πρέπει νὰ μείνουν καὶ δι' ἄλλην φορὰν. Ἐγὼ, ἂν ἤθελα ἐσχότωνα χθές πέντε.

ΚΩΣΤΑΣ. — Πέντε! [Ἐγείρεται ἐκ τῆς θέσεώς του καὶ ἔρχεται ἐμπροσθεν τοῦ κυρίου του].

Ὁ κ. ΑΘΗΡΟΣ. — Πέντε, μάλιστα! τοὺς δύο δὲν τοὺς ἐκτόπησα, διότι ἦσαν πολὺ μικροί.

ΚΩΣΤΑΣ [Ἐπιφωνετικῶς]. — Καὶ τὰ σφαιρίδια θὰ τοὺς ἐπερνοῦσαν πέρα καὶ πέρα, θὰ ἐμβαίναν ἀπὸ τὸ ἕνα πλευρὸν καὶ θὰ ἐβγαίναν ἀπὸ τὸ ἄλλο.

Ὁ κ. ΑΘΗΡΟΣ [Ἐνθουσιῶν]. — Ἀμὲ τὴν πέρδικα ὅπου ἐκτόπησα;

ΚΩΣΤΑΣ. Ἐτσι ἔ; Ἐχομε καὶ πέρδικες;

Ὁ κ. ΑΘΗΡΟΣ. — Ἄν ἡ σκύλλα δὲν τα ἔχανε, θὰ τὴν ἐτρώγαμεν ἀπόψε.

ΚΩΣΤΑΣ. — Τὴν σκύλλαν;

Ὁ κ. ΑΘΗΡΟΣ. — Ὁχι, ἀνόητε, τὴν πέρδικα.

ΚΩΣΤΑΣ [Λαμβάνων τὸ ἐπανωφόριον τοῦ κυρίου του καὶ ἐρχόμενος ἐμπροσθεν αὐτοῦ]. — Τί κρῖμα! καὶ πόσον μ' ἀρέσουν ἡ πέρδικες! [Τινάζουσι τὸ ἐπανωφόριον καὶ ἐξέρχεται σύννεφον καπνοῦ].

Ὁ κ. ΑΘΗΡΟΣ [Βῆχων καὶ ὑποχωρῶν]. — Μὰ πρόσθε λοιπὸν, γελοῖε! Μὲ ἐπιτίξες μετὰ τὴν σκόνην σου [Βῆχει].

ΚΩΣΤΑΣ [Λαμβάνων ψηκτρῖον]. — Διχὴ σας εἶνε, κύριε, σεῖς τὴν ἐφέρατα.

Ὁ κ. ΑΘΗΡΟΣ. — Δὲν τὴν ἐφερα ὅμως καὶ διὰ νὰ τὴν καταπίνω...

ΚΩΣΤΑΣ [Ἐπιφωνετικῶς]. — Ἄ, κύριέ μου! Ἡ σκόνη τοῦ κυνηγοῦ εἶνε ἡ δόξα του!

Ὁ κ. ΑΘΗΡΟΣ [Πρὸς τοὺς θεατὰς]. — Δόξα ὅμως ὀλίγον ξηρὰ... καὶ πρέπει νὰ τὴν ποτίσω ὀλίγον. [Πρὸς τὸν Κώσταν]. Καθὼς φέρουν τοὺς λαγούς μου, ἀμέσως νὰ ἔλθης νὰ μοῦ το εἴπῃς... Θέλω νὰ τοὺς ἰδῶ ἂν εἶνε παχεῖς. [Προσποιεῖται ὅτι ἐξέρχεται].

ΚΩΣΤΑΣ. — Ὄστε λοιπὸν δὲν τοὺς εἶδατε;

Ὁ κ. ΑΘΗΡΟΣ [Ἐπανερχόμενος καὶ ἀμχανῶν]. — Δῆλα δῆ... Θέλω νὰ ἰδῶ... μήπως τοὺς ἤλλαξαν... καὶ μοῦ φέρουν ἄλλους... [Παρατηρεῖ τὸ ὡρολόγιόν του]. Δέκα παρὰ πέντε! Πρὸ μιᾶς ὥρας ἔπρεπε νὰ εἶνε ἐδῶ! [Ἐξέρχεται].

ΣΚΗΝΗ Γ'

ΚΩΣΤΑΣ, μόνος.

ΚΩΣΤΑΣ [Ἀπλώνει τὸ ἐπανωφόριον]. — Ὁ κύριός μου βλέπω καὶ προθεύει! Δὲν χωρατεύει! Μ' ἕνα σμπάρο τρεῖς λαγούς, δὲν εἶνε παίξει γέλασε. Ἄ! φθάνει μόνον νὰ μὴ τοὺς ἐσχίτωσε με σφαιρίδια ἀσημένια... [Ὁ κώδιον τῆς ἐξῶ θύρας ἰχέει]. Νὰ τοὺς χ' ἐπλάκωσαν. [Σπείθει ν' ἀνοίξῃ].

ΣΚΗΝΗ Δ'

ΚΩΣΤΑΣ, ἔπειτα ΣΩΤΗΡΗΣ

ΚΩΣΤΑΣ [Ἀνοίγων τὴν θύραν]. — ὦ! καλῶς τὸν τὸν πατριώτη. Τί θέλεις;

ΣΩΤΗΡΗΣ [Ἐξῶθεν]. — Μουδῶκαν νὰ φέρω κατὰ πράγματα.

ΚΩΣΤΑΣ. — Ἄ! μπᾶς καὶ μας ἔφερες τοὺς τρεῖς λαγούς;

ΣΩΤΗΡΗΣ [Ἐξῶθεν]. — Ναί... τοὺς τρεῖς λαγούς.

ΚΩΣΤΑΣ. — Ἐλα, κόπιασε μέσα.

ΣΩΤΗΡΗΣ [Ἐισέρχεται φορῶν τὸ κάλυμμά του, ἀπὸ τοῦ ἀριστεροῦ ὄμου του κρέματα: σακκίον ἐγωγικῶν. Παρατηρεῖ περὶ ἔχων ἀνοικτὸν τὸ στόμα]. — Ἄ! Μὲ συμπάθει, ἔχετε σφουγγαρισμένα, νὰ μὴ σας λερῶσω! [Τρέχει δυνατὰ τοὺς πόδας του ἐπὶ τοῦ πάτωματος].

ΚΩΣΤΑΣ. — Πρόσθε, πατριώτη, μὴ τύχη καὶ χαλάσης τὰ καρφία τῶν παπουτσιῶν σου, πού τα τρίβης τόσο δυνατὰ ἔς τὸ πάτωμα.

ΣΩΤΗΡΗΣ. — Δὲν ἔχουνε φόβο... ὁ δρόμος ἦτανε ὅλο λάσπες.

ΚΩΣΤΑΣ [Λαμβάνων τὸ σακκίον ἀπὸ τοῦ ὄμου τοῦ Σωτήρη]. — Ἐδῶ λοιπὸν ἔχομεν τοὺς τρεῖς λαγούς;

ΣΩΤΗΡΗΣ [Ἀποκαλυπτόμενος]. — Ναί... τοὺς τρεῖς λαγούς.

ΚΩΣΤΑΣ [Στεῖνον τὸ σακκίον]. — Σὰν ἐλαφροὶ μου φαίνονται, πατριώτη.

ΣΩΤΗΡΗΣ. — Μηγάρις εἶνε μωσχάρια; [Γελά βλακωδῶς].

ΚΩΣΤΑΣ. — Ἐξυπνος βλάκας εἶσαι, πατριώτη.

[Ἀνοίγει τὸ σακκίον καὶ ἐξάγει ἕνα λαγόν]. Ἔνας! [Τὸν ἀποθέτει ἐπὶ τοῦ τραπέζιου]. Τί εὐχὴ Θεοῦ! αὐτὸς εἶνε πετοὶ καὶ κόκκαλο.

ΣΩΤΗΡΗΣ. — Θά τον ἐσχότωσαν πολὺ μικρὸ, κρουτάκι! [Γελά].

ΚΩΣΤΑΣ. — Νὰ ἰδοῦμεν τὸν ἄλλον [Ἐξάγει δεύτερον λαγόν] Δύο! [Τὸν ἀποθέτει πλησίον τοῦ δευτέρου]. Καὶ αὐτὸς δὲν πάγει παρὰ κάτω.

ΣΩΤΗΡΗΣ. — Θά εἶνε, βλέπετε, ἀδερφάκια καὶ τὰ δύο τους. [Γελά].

ΚΩΣΤΑΣ. — Ὁ τρίτος θὰ εἶνε ὁ πατέρας τῶν καὶ θά εἶνε καὶ αὐτὸς μιὰ χαρὰ καὶ τρεῖς τρομάρες.

ΣΩΤΗΡΗΣ. — Ναί... μιὰ χαρὰ...

ΚΩΣΤΑΣ [Ἐισάγει τὴν χεῖρά του εἰς τὸ σακκίον καὶ ἀναζητεῖ ματαίως]. — Ὁ τρίτος ἔκαμε πτερὰ...

ΣΩΤΗΡΗΣ [Παρατηρῶν τὸ στόμιον τοῦ σακκίου]. — Μίλα καλά! [Τὸ πρόσωπόν του ἐκφράζει ἀπορίαν καὶ ἐπικτηκίον. Παρατηρεῖ δὲ ἐναλλάξ τὸν Κώσταν, τὸ στόμιον τοῦ σακκίου καὶ τοὺς θεατὰς].

ΚΩΣΤΑΣ. — Τί κυττάξεις, πατριώτη, τὸ σακκί; Μὲ τὸ μάτι σου θὰ τον βάλῃς μέσα τὸν λαγόν; Τί ἔγιν' ὁ λαγός; λείπει ἕνας λαγός...

ΣΩΤΗΡΗΣ [Τεθορυβημένος]. — Ναί... ἕνας λαγός.

ΚΩΣΤΑΣ. — Νὰ πᾶς λοιπὸν καὶ νὰ μοῦ τον φέρῃς, νὰ γίνουν τρεῖς λαγοὶ...

ΣΩΤΗΡΗΣ [Ἐκπληκτικῶς]. — Ναί... τρεῖς λαγοὶ...

ΚΩΣΤΑΣ. — Τί γαϊδώνεις ἔτσι, πατριώτη; Δὲν ἐκατάλαβες τί σου εἶπα; Ἐ τὸ σακκί σου μέσα εἶχε δύο λαγούς.

ΣΩΤΗΡΗΣ. Ναί... δύο λαγούς.

ΚΩΣΤΑΣ [Πρὸς τοὺς θεατὰς]. — Ἐπίτηδες τὸ κάνει ὁ πονηρός. Τώρα νὰ του δεῖξω ἐγὼ! [Ἀρκάει ἐν ὑπόδημα καὶ το ὑψώνει κατὰ τοῦ Σωτήρη κραυγάζων]. Ἐ, κούκκο! πού εἶνε οἱ τρεῖς λαγοὶ;

ΣΩΤΗΡΗΣ. — Οἱ... τρεῖς λαγοὶ!...

ΚΩΣΤΑΣ. [Τύπταν τὸν Σωτήρη διὰ τοῦ ὑποδήματος]. — Ἔνας λαγός, δύο λαγοὶ... Τί ἔγινε ὁ τρίτος ὁ λαγός;

ΣΩΤΗΡΗΣ [Καλύπτων τὴν κεφαλὴν διὰ τῶν δύο χερῶν του]. — Ἄ! ἄ! μ' ἐσχότωσες!

ΚΩΣΤΑΣ [Ἀπειλητικῶς]. — Θά μου εἴπῃς λοιπὸν τί ἔγιν' ὁ τρίτος ὁ λαγός;

ΣΩΤΗΡΗΣ [Γογγύζων]. — Βάστα νὰ σου εἰπῶ... ναί...

ΚΩΣΤΑΣ. — Τελείωσε ἢ ξαναρχίζω.

ΣΩΤΗΡΗΣ [Μυστηριωδῶς]. — Νά τὸν ἐφαγα! νὰ πού σ' το εἶπα.

ΚΩΣΤΑΣ. — Ἄ! τὸν ἐφαγε;... Λοιπὸν, ἔλα τώρα νὰ τον χωνεύσης... [Τὸν κευᾶ] Νὰ λαγόν, φάγε λαγόν!

[Ἐκτετατὸ τέλος]

Π. Ι. Φερμπος
(Μίμησις)

ΠΑΕΙ ΤΟ ΚΡΥΟ!

Τὸ χιόνι ἔλυωσε, πάει τὸ κρύο,
ἢ φύσις ὅλη εἶν' ἀνθρώπῳ
κι' ὅλα τὰ κτίσματα μετὰ χαρὰ
τὴν ἀνοίξει τοὺς χαιρετοῦνε.

Νέα φορέματα μᾶς ἐτοιμάζουν
τὰ λουλουδάκια τὰ τρυφερά,
μετὰ χίλια χρώματα δροσερά
μετὰ μυρωδιὰς ποῦ σὲ μεθοῦνε.

Τὰ δένδρ' ἀνθίζουνε, μοσχοβολοῦνε,
βάζουν σμαράγδινη φλογισιά·
ἐδῶ ροδίζει ἢ κερασιά,
ἢ μυγδαλία ἐκεῖ λευκάζει.

Τραγοῦδια εὐστροφα χαρὰ γεμάτα
ὅλα μᾶς ψάλλουνε τὰ πουλιά
καὶ γιὰ τὰ κτίσματα τὴ φωνιά
χῶμα, φτερά καὶ χόρτα φέρουν.

Κι' ὅλα τὰ φρόνιμα καλὰ παιδάκια
τώρα διαβάζουνε πῶς πολὺ
καὶ ἢ μελέτη τὰ ὠφελεῖ
καὶ τ' ἀγαπᾷ ὁ κόσμος ὅλος.

Τὸ χιόνι ἔλυωσε, πάει τὸ κρύο,
ἢ φύσις ὅλη εἶν' ἀνθρώπῳ
κι' ὅλα τὰ κτίσματα μετὰ χαρὰ
τὸν Πλάστουργὸν δοξολογοῦνε.

Φ. Δ. Κ.

ENTOMA ΜΟΥΣΙΚΑ

ΤΙΣ δὲν ἤκουσε τὸ θέρος
τοὺς τέττιγας ἔχοντες
ἐπὶ τῶν δένδρων, τίς
δὲν ἤκουσε τὴν νύκτα
τοὺς γρύλλους τρίζον-
τας ἐντός τῶν καπνο-
δόχων; Ὀλίγοι ὅμως
τῶν μικρῶν μᾶς ἀνα-
γνωστῶν ἐξεύρουσιν ὅτι
τὸ ἔσσημα τῶν ἐντόμων
τούτων δὲν ἐξέρχεται
ἐκ τοῦ λάρυγγος ὅπως

μέλισσαν, τῆς ὁποίας αἱ πτέρυγες εἶνε λεπτό-
ταται καὶ διαφανεῖς καὶ ὅλον τὸ σῶμα εἶνε
μαῦρον τριγωντὸν ὡς βελουδόν. Ὅταν πετᾷ
παράγει βόμβον δυνατόν. Ἀλλὰ μὴ νομίσεις
ὅμως ὅτι ὁ βόμβος οὗτος παράγεται ἐκ τῆς
τριβῆς τῶν πτερῶν ὅπως εἰς τὸν τέττιγα καὶ
τὸν γρύλλον, ὄχι. Ὁ βόμβος εἶνε ἀπλούστατα
ἀποτελεσμα τοῦ αἵρος ὅστις εἰσδύει μετὰ πολ-
λῆς ἡρμῆς εἰς τὰ ἀναπνευστικὰ ὄργανα τοῦ
ἐντόμου. Δῆλα δὴ συμβαίνει ἀπαράλλακτα
ὅπως εἰς τὸν κοῖλον στρόμβον, τὴν κούφιαν
σθούραν ὅταν ρίπτετε τὸν στρόμβον, ἐνῶ περι-
στρέφεται, ἀκούετε βόμβον δυνατόν, διατί;
διότι ὁ αἶρ εἰσδύει εἰς τὸν στρόμβον διὰ τῆς
ὀπῆς καὶ βούζει κτυπῶν εἰς τοὺς τοίχους αὐ-
τοῦ. Ἀλλὰ καίτοι ὁ βόμβος τοῦ κηφήνος ἐξέρ-
χεται ἐκ τῶν ἔνδον τοῦ σώματος αὐτοῦ, δὲν
δυναμέθα βεβαίως νὰ συγχρίνωμεν τὸν βόμβον
τούτου πρὸς τὸν ἦχον ὅστις ἐξέρχεται ἐκ τοῦ
λάρυγγος τῶν πτηνῶν.

Ὅστε τοῦ λοιποῦ ὁσάκις ἀκούετε νὰ γίνετε
λόγος περὶ τοῦ ἔσσηματος τῶν ἐντόμων, θά εἰ-
ξιύρετε καλὰ ὅτι τὸ λεγόμενον τούτο ἔσσημα
οὐδέμιαν ἔχει σχέσιν πρὸς τὸ ἔσσημα τῆς ἀη-
δάνος.

Ζωοφίλος

τῶν πτηνῶν, ὅπως ἡμῶν τῶν ἀνθρώπων· προέρ-
χεται ἐκ τῆς τριβῆς τῶν ἐλύτρων πρὸς ἄλλη-
λα. Ἀλλὰ τί ἐστὶ ἐλύτρον; θά ἐρωτήσετε.
Ἡ λέξις ἐλύτρον σημαίνει θήκη κυτίον κα-
λεῖται δὲ οὕτω τὸ σκληρὸν περιβάλλον τὸ
ὁποῖον περικαλύπτει τὰς πτέρυγας τινῶν ἐν-
τόμων. Ἡ χρυσοπράσινος χρυσομίαια, ὁ κἀνθα-
ρος καὶ ἄλλα μικρὰ ἐντόμα τὰ ὁποῖα βλέπετε
ἴσως καθ' ἡμέραν, ἔχουσιν ἐλύτρα, καὶ αὐτὰ
τριβομένα πρὸς ἄλληλα, ὡς εἴπομεν ἀνωτέρω,
παράγουσι θόρυβον μονότονον ὁ ὁποῖος δὲν του
ἀξίζει νὰ λέγεται ἔσσημα. Ποῦ τὸ ἔσσημα τῶν
ἡδυλάλων πτηνῶν!

Ὅλοι ἐξιύρετε τὸν κηφήνα ἢ τὴν ἀγρίο-

Ο ΛΙΓΟΝ ΑΠ' ΟΛΑ

Ἄξιομνητον παράδειγμα.

Ἀνεκάλυψε τὸ χρυσοῦν νόμισμα! Δὲν χάνει καιρὸν,
τρέχει ὀπίσω καὶ ἀποδίδει τὴν λίραν.
Τὸ λαμπρὸν αὐτὸ δεῖγμα χρηστότητος καὶ τιμι-
ότητος τιμᾷ ὄχι μόνον τὸ καλὸν παιδίον ἀλλὰ καὶ
τοὺς γονεῖς του εἰ ὁποῖοι τῷ ἐπέπνευσαν τὰς ἀρχὰς
αὐτάς.

Ἡ διάβασις τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης.

Πλοῖσις ἀλλὰ φιλάργυρος ἄνθρωπος ἀποῦ οἰκο-
δόμησεν ἐν παρεκλήσιον εἰς τὴν ἐπαυλίαν τοῦ ἠθέ-
λησε νὰ τὸ διακοσμήσῃ δι' ἀγιογραφίῶν ἐζήτησεν ἀπὸ
τινα καλλιτέχνην τὴν διάβασιν τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσ-
σης ἀλλ' ἐπειδὴ αὐτὸς ἦσεν ἀπορᾷ τὴν ἀμοιβήν.

Ὁ ζωγράφος ἐδέχθη ἐν τούτοις καὶ ἠρέσθη νὰ
χρωματίσῃ τὸν τοῖχον, τὸν προσωρισμένον διὰ τὸ ἔρ-
γον, μετὰ πλατεῖαν λωρίδα ἐρυθροῦ χρώματος. Ἐκάλε-
σεν ἔπειτα τὸν ἰδιοκτήτην διὰ νὰ ἴδῃ τὸ ἀριστοῦρ-
γημὰ του καὶ ὁ φιλάργυρος ἐμείνεν ἐκπληκτος διὰ
τὴν τόλμην του.

— Δὲν μοι ἐζήτησατε τὴν διάβασιν τῆς Ἐρυθρᾶς
θαλάσσης; λέγει ὁ ζωγράφος· μοῦ φαίνεται ὅτι αὐτὸ
τὸ ὁποῖον βλέπετε εἶνε ἐξόχου ἐρυθροῦ χρώματος...

— Ἔστω, ἀπαντᾷ ὁ φιλάργυρος, αὕτη εἶνε ἡ Ἐρυ-
θρὰ θάλασσα· ἀλλ' οἱ Ἑβραῖοι;

— Οἱ Ἑβραῖοι, ὅταν ἔμαθον τὴν τιμὴν τὴν ὁποῖαν
μοῖ προσφέρετε, ἐπέρασαν μιὰ ὥρα προητέτερα.

Φυτὸν μελανοφόρον.

Ἐν ἐκ τῶν μᾶλλον περιέργων τῆς Ἀμερικῆς εἶνε
καὶ φυτὸν τῆς Νέας Γρενάδης, τὸ ὁποῖον οἱ κά-
τοικοι καλοῦσι φυτὸν μελανοφόρον. Ὁ χυμὸς του
δύναται νὰ χρησιμεύσῃ ὡς μελάνη χωρὶς νὰ ὑποστῇ
καμμίαν τεχνικὴν ἀλλοίωσιν τὰ γραμμὰτα εἶνε κατ'
ἀρχὰς ἐρυθρὰ καὶ κατόπιν μετὰ τινα λεπτὰ μαυρί-
ζουσι ὁλοτελῶς.

Τὰ διὰ τῆς μελάνης αὐτῆς γραφόμενα καὶ ἐὰν ἐμ-
βαπτισθῶσιν ἐντὸς θαλασσοῦ ὕδατος δὲν ἀλλοιοῦνται.

Ἡ φιλομουσία τῆς ἀράχνης.

Παραδέχονται οἱ φυσιοδίφαι ὅτι αἱ ἀράχαι ἔχουσιν
ἰδιαιτέραν κλίσιν πρὸς τὴν μουσικὴν, διότι ἀρκεῖ νὰ παι-
ζηται εἰς τὴν οἰκίαν μουσικὸν τι ὄργανον διὰ νὰ τὴν
ἰδίητε νὰ μετακινήθῃ καὶ νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸν ἰστόν της.

Καὶ ὅμως κανεὶς δὲν εἶδεν ὅσα εἰς τὴν ἀράχνην
ἂν καὶ ἔχει τέσσαρας ὀφθαλμοὺς ἐπὶ τοῦ μετώπου της.
Πῶς ἀκούει λοιπὸν; Αἱ παλμικαὶ δονήσεις τοῦ αἵρος
θέτουσιν εἰς τρομάδην κινήσιν τὸν ἰστόν ὅστις ἀνησυ-
χῇ τὸ ζῶον καὶ τὸ κάμνη νὰ τὰς αἰσθάνεται διὰ τῶν
μακρῶν ποδῶν του.

Νέος κώδων.

Οἱ κάτοικοι χωρίου τινος ἀπεφάσαν ν' ἀντικατα-
στήσωσι τὸν κώδωνα τῆς ἐκκλησίας, ὅστις ἦτο πα-
λαιὸς καὶ ραγισμένος.

Ὅταν τοῖς παρέδωκε τὸν νέον κώδωνα ὁ ἐργάτης,
παροπνεύθησαν ὅτι ἦγετ' ἴλιαν ἀσθενῶς.

— Αἱ! μὰ εἶνε ἀκόμη μικρὸς, εἶπεν αὐτός, ἀφήσατε
δὲ νὰ μεγαλώσῃ καὶ θά καλῆσῃ δυνατώτερα.

Οἱ ἀγαθοὶ χωρικοὶ δὲν ἐζήτησαν περισσοτέρας ἐξη-
γήσεις καὶ ἐμείναν εὐχαριστημένοι.

Ἐδουχθεῖς οἱ σκύλοι!

Εἰς τὴν Στουτγάρδην, ἐν Γερμανίᾳ, ἤνοιξε πρὸ
ὀλίγου καιροῦ ἐν νέον κατάστημα λουτρῶν, ὅπου
ὑπάρχουσι εἰδικοὶ θάλαμοι διὰ νὰ λούωνται οἱ σκύλοι.
Εἰς τοὺς θαλάμους αὗτους ὑπάρχουσι κομψόταται λε-
κάναι, ὅπου αἱ σκύλοι ἠμποροῦν νὰ πίνουν. ἠμποροῦν
δὲ συγχρόνως καὶ νὰ λούωνται καὶ νὰ κολυμβοῦν εἰς
εἰδικούς λουτήρας, ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν τῶν ὑπηρετῶν
τοῦ καταστήματος. Ὅστε φαντασθῆτε ἂν καὶ διὰ τοὺς
σκύλους κάμνουσι πλέον λουτρά, τί πρέπει νὰ εἶνε τὸ
λουτρὸν διὰ τὸν ἄνθρωπον! ὅτι καὶ τὸ φαγητόν!

Ἡ ἐδρυχωροτάτη τῶν Ἐκκλησιῶν.

Ἡ ἐδρυχωροτάτη τῶν ἐν Εὐρώπῃ Ἐκκλησιῶν
εἶνε ἡ Ἁγία Πέτρος ἐν Ρώμῃ, δυνάμενος νὰ περιλά-
βῃ 54,000 ἀνθρώπων. Μετὰ τὸν Ἁγίον Πέτρον ἔρ-
χεται ἡ Μητρόπολις τῶν Μεδιολάνων (τοῦ Μιλάνου),
ἣτις χωρεῖ 37,000, ἡ Ἁγία Σοφία 23,000, ἡ Πανα-
γία τῶν Παρισίων 21,000, ἡ Μητρόπολις τῆς Πίζης
13,000, ὁ ἐν Βενετίᾳ Ἁγίος Μάρκος 7,000, ὁ ἐν
Βιέννῃ Ἁγίος Στέφανος 3,000.

Σοφὰ λόγια.

Ἡ ἀνυπομονησία δὲν μᾶς ἀπαλλάττει ἀυ-
θενὸς κακοῦ. Τούνομιον εἶνε κακὸν λίαν βλαβερὸν
τὸ ὁποῖον προστιθέμενον ἐπιβαρύνει τὰ δεῖνά μας.

Κακὴ γλῶσσα εἶνε σημεῖον κακῆς καρδίας.
Αἱ ὑψηλαὶ θέσεις φροιάζουσι πρὸς τὰς κο-
ρυφὰς τῶν βράχων μόνον ὁ ἀέτολ καὶ τὰ ἔρπετά δύ-
νανται νὰ ἀναβῶσιν εἰς αὐτάς.

Ἐνίοτε βλέπων τις μερικὰς δυστυχίας ἐντρέ-
πεται διότι εἶνε εὐτυχῆς!

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Αι λύσεις θά δημοσιευθῶσιν ἐν τῷ φυλλαδίῳ τῆς 15ης Ἀπριλίου]

18. Στοιχειώγραφος.

Τὸ ὄλον μου ἐκ συλλαβῶν τριῶν ἀποτελεῖται· ὁ μαθητὴς ἀκούων μὴ πολὺ εὐρασταίεται. Ἐν ἄρθρῳ ἐκ τοῦ τέλους μου ἐάν ἀραιρεθῇ, ἄς τρέμη πρὸ τῶν ὀπλων μου ἐάν τις εὐρεθῇ. Ἐστὴν ὑπὸ Πύρρου τοῦ Ἡμερότου.

19. Στοιχειώγραφος.

Πιστευσέ με ἂν δολήσης κ νὰ γράψης π νὰ σβύσης, ὑπαρτεν τὸ ἐν χαρίσει τᾶλλο τρώγει, ἀραυίξει. Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Μουσουργῶ.

20. Στοιχειώγραφος.

Εἶμαι νῆσος τῆς Ἑλλάδος. Ἄν με ἀποκεφαλίσης, ἄνδρα μέγαν θ' ἀπαντήσης. Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Μαύρου τῆς Ἀγγλίας.

21. Λεξιγράφος.

Τὸ πρῶτον μου εἶνε τὸ χ τὸ δευτέρον μου μετοχή· τὸ ὄλον μου ἂν πέση, ἢ γῆ θ' ἀσπροπόρῃς. Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Φιλέλληνοσ Βύρμουσ.

22. Τρίγωνον.

Νῆσον ὠραίαν καὶ ἐρπυην τὸ πρῶτόν μου σημαίνει. Τὸ δευτέρον εὐρίσκειται ἔς τῶν ἑρπετῶν τὸ σόμα. Ἄντωνυμίαν ἔπειτα τὸ τρίταν μου ἐμφαίνει. Τὸ τέταρτόν μου ὡς ἀρχὴ ὑπάρχει εἰς πᾶν σῶμα. Ἐστὴν ὑπὸ Ἀναστασίου Δ. Κολλίτικοσ.

23. Ῥόμβος.

Ἐς τοὺς μύλους εἶν' τὸ πρῶτόν μου ὡς καὶ τὸ τελικόν. Τὸ δευτέρον μου σύνδεσμος ἐκ τῶν συμπλεκτικῶν. Τὸ τρίτον μου παράδοσις ἀρχαία καὶ πλαστή. Τὸ τέταρτόν μου πάθος τι. Τὸ πέμπτον εἶνε σύντροφος ἐκ τῶν ὀχληροτάτων, καὶ κτητικόν τὸ ἕκτον μου ἐκ τῶν συνηθεστάτων. Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Κύριουσ τοῦ Βούβινου.

24. Ἀστὴρ

Ἄντικατάστησον διὰ γραμμάτων τοὺς σταυροὺς οὕτως ὥστε καθέτωσ νὰ ἀναγιώσκεται κύριον ὄνομα, ὁριζοντίως ἐπίθετον τοῦ Διὸσ καὶ διαγωντίως τὸ ὄνομα μετὰ τῶν δέκα φυλῶν τῶν ἀρχαίων Ἀθηνῶν καὶ αὐτοκρατίρασ τοῦ Βυζαντίου ἐξ Ἀθηνῶν καταγομένησ.

Ἐστὴν ὑπὸ Ἀρητηρίου τοῦ Πολιορκητοῦ.

25. Ἐρωτήσεις.

Εἶγέ τις μῆλα καὶ ἤθελε νὰ τὰ δώσῃ εἰς δύο μητέρας καὶ δύο θυγατέρας καὶ ἀρ' οὐ τὰ ἔδωκεν εὐρέθῃ ὅτι ἐλάσση ἐξ αὐτῶν ἕκαστη ἀνὰ ἓν μῆλον, ἐν ᾧ αὐτὴ εἶχε μόνον τρία μῆλα. Πῶσ συνέβη ταῦτο;

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀρρικανοῦ Ἀλέξανδρου.

26-28. Μεταμορφώσεις.

Α') Ὁ χοῖρος δι' ἑπτὰ μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ πτόμα. Β') Ὁ φθόνος διὰ τεσσάρων μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ νόσος. Γ') Τὸ ἔλος διὰ πέντε μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ δῆμος. Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Μαρικοῦ Καθάρτου. Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Νουάρηνοσ Θεμιστοκλέουσ.

29. Λογοπαίγνιον.

Κατὰ τί βρωμάξει τὸ βούτυρον, τὸ τυρίον, τὸ μῆζυγαλον, μὲ τὰ ἔργα τοῦ Ἐδίσου;

Ἐστὴν ὑπὸ Ἀναστάτου Ζευγῶλοσ.

30. Ἀπροσδύκητον.

Τί ῥῆμα ἀρχίζει ἀπὸ Ρ;

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἑλληνοσ Ναύτου.

31-35. Μαγικὴ συλλαβὴ.

Τῇ προσθήκῃ μιᾶσ καὶ τῆσ αὐτῆσ συλλαβῆσ εἰς τὰς ἐπομένασ λέξεισ νὰ σχηματισθῶσιν ἄλλαι τόσαι:

ἄμα, ἀστόσ, μέγασ, πᾶσ, φακῆ.

Ἐστὴν ὑπὸ Χαριλάμουσ Γ. Σαράντη.

36. Ἀπροστιχίς.

Τὰ ἀρχικά γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα ἐνὸσ τῶν Τριάκοντα τυράννων. 1. Σὺλκυοσ ἀρχαίου βασιλέωσ. 2. Θηρίον. 3. Θεὸσ τῆσ μυθολογίασ. 4. Ἀρχαίωσ βασιλέωσ. 5. Μία τῶν Μουσῶν. 6. Ἀρχαίωσ Ἑλληνο ποιητῆσ. 7. Μήτηρ ἀρχαίου Θεοῦ.

Ἐστὴν ὑπὸ Μιμήκου Νέστοσ.

37. Ἀπλή ἀπροστιχίς.

Τὰ ἀρχικά γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα ἄρουσ ἱεροῦ, τὰ δὲ τελικά ἄρουσ ἀρχαίου. 1) Θεά. 2) Πόλισ Ἑλληνική. 3) Χρονικῶν σημεῖον. 4) Νῆσοσ τοῦ Αἰγαίου.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀλέξανδρου τῆσ Βενετίασ.

38. Ἑλλειπτοσύμφωνον.

Ἡ—ἰαίαι—ἦ—ἦ—ἔω—ἦ—ῶοια—ἀεί—εἰ—οὔ—υοηά—ἦ—αυοά—ωεῖ—αὔοῦ—εἰω.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Βαζουσ.

39. Φωνηεντέλιπον.

νς—τ—σγν—κρταν—τ—λλν—μτ.

Ἐστὴν ὑπὸ Σηφείνουσ τοῦ Ἀρρικανοῦ.

40. Γρίφος.

Ὁ σαρ' εἰσ Ὀ δ' ἔδῃ.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Κίκοσ Φίλιππου.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν ἐν τῷ φυλλαδίῳ τῆσ 15 Ἀπριλίου 1890 πνευματικῶν ἀσκήσεων.

231. Κρόμμυον — 232. Θῆρα, θῆτα. — 233. Ἀδῶσθηναία (Α, Β, Σ, Ν, Α). — 234. Κρίταν, κίτρων. — 235. Ω — 236. ΝΑ Ο Σ

ΕΛΗ ΑΧΡΙ
ΘΑΛΗΣ ΟΡΑΩ
ΠΡΙΑΜΟΣ ΣΙΩΝ

— 237. Ὁ ἡμίανοσ (εἶμα ἄνοσ). — 238 - 242. Α') Χοῖρ. Β') Ἡπαρ. Γ') Ρίε. Δ') Οὐσ. Ε') Μῦσ. — 243 - 246. Α') Βάτοσ, βάροσ, φάροσ, φῶροσ, Πάροσ, Πάροσ, Πάροσ, χάρη Χάρησ, χάρησ. — Β') Πῶμα, χῶμα, χῶρα, χῆρα, Ἥρα, αἶρα, ἄρα. — Γ') Ὄνοσ, ὄροσ, Πάροσ, κόθοσ, πάθοσ, βάθοσ, ἄραροσ, χῆροσ, χοῖροσ. — 248 - 250. Τὸ γράμμα ε, οὕτωσ ἀφαιρουμένωσ γίνονται οἱ λέξεισ: ἄρα, ὄπλοσ, τόκοσ, ἄρα, κρῆοσ. — 251. ἸΕΡΟΥΣΑΛΗΜ, Ἑλλάσ, ρίε, Ὀμηροσ, ὕε, Σῦροσ, Αἴασ, Λάτοσ, Ἡλίασ, Μῆλοσ. — 252. ΒΕΤΙΑ (1. ΤένΒδα. 2. ΘάΣοσ. 3. Ἄρτοσ. 4. Κηρίσοσ. 5. Ἰσπανία).

Οἱ ἀλλάσαντεσ κατοικίαν συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ γνωστοποιῶσιν ἡμῖν ἐγκαίρωσ τὴν νέαν των διεσθυσιν συναποστέλλοντεσ καὶ 25 λεπτῶν γραμματόσημον διὰ τὴν δαπάνην τῆσ ἐκτυπώσεωσ τῆσ νέασ ταχυίασ. Παράπονα περὶ τὴν λύσεισ φύλλον γενόμενα μετὰ καθέλευσιν ἐνὸσ μηνὸσ τὸ καλὸ ἀπὸ τῆσ ἐκδόσεισ των ἐπιδοσ παραδίδεται.